

Олександр Горобець

Україно моя,
мені в світі нічого не треба,
тільки б голос твій чути
і ніжність твою берегти...

Андрій Малишко

СВІЧКА НА ВІТРИ

Публіцистичні розмисли про кремлівський воєнний гібрид для українського електорального поля та високий дух народу, який не побороти нікому

2014 р.

УДК 821.161.2-31
ББК 84.4УКР6-47
Г 70

Горобець О. О.

**Г 70 СВІЧКА НА ВІТРІ. Публіцистичні роздуми про кремлівський
восний гібрид для українського електорального поля та високий
дух народу, який не побороги нікому – Вінниця:**

ФООП Рогальська І.О., 2014. – 252 с.

ISBN 978-617-7171-05-7

Свічка на вітрі це не лише пелюстка пломеню, а й світлий образ надії у сквиру. Ось-ось, здається, згасне вона і зупиниться все. Можливо, й саме життя. А виживе полохливий, трепетний вогник, і ми виждемо з пітьми. Темрява розступиться. Тому це водночас й ключ до світлого завтра.

А ще, це й витончений образ нашої нескореної і багатотраждальної України, яку з усіх сил намагається остаточно задушити, розтоптати ординська Московщина. Жорстокий, дикунський «руській мір». Тому понад усе бережімо свічку на вітрі: вона нас виведе у нове європейське життя.

За жанром нова книга письменника Олександра Горобця – політична есея. Публіцистична злоба дня. Гаряча, прониклива, насичена колізіями. Водночас і фахова оцінка комунікаційної складової у час смертельних протиборств.

«Свічка на вітрі» це спроба публічно захистити, забезпечити від затухання нашу спільну, дорогу лучину. Заклик до українців понад усе берегти життєдайний вогонь всенародної надії й любові до демократії, людських свобод, як наше національне Золоте руно.

УДК 821.161.2-31
ББК 84.4УКР6-47

ISBN 978-617-7171-05-7

© Горобець О.О., 2014

Зміст

Фатальний дзвінок з Вільнюса.....	4
Містика як аргумент світобудови	7
Сталінова тінь над Кремлем	12
Достойний послідовник Адольфа Алоїзовича Гітлера.	14
Who is московіт-українофоб?	21
Путін воює проти України третю президентську каденцію.....	38
Вони капітулювали раніше, ніж зазнали аварії.....	54
Метровий олівець із Слов'янська.....	60
Стерно, либонь, довірили похоронній команді.....	73
І знову підло здали нас на поталу ординському Кремлю.....	80
Прищеміть хвоста харківським євреям-радикалам.	84
Надія лише на Анатолія Гриценка...	87
Перемир'я – безглуздий і вбивчий жест Порошенка	98
Війна на Сході – кара нам за зраду заповіту Миколи Хвильового	104
Де нам узяти українську Саманту Пауер	109
Журналісти чи піднощики патронів для терористів	123
Як Путін звільняв мене з роботи.....	141
Кур'єр від Путіна до терористів	148
З мішком на голові, зате «відповідно до чинного російського законодавства»	157
Як Вікторія Сюмар перемагала Кремль в інформаційній війні.....	166
«Руській мір» – це нескінченна війна...	171
Не шкодуймо борошна й гіпсу для Путіна.	180
«Казус беллі» для Кремля	184
І це називається облавою на озброєного звіра	192
Якщо є ворог, то знайдеться й друг, або США своїх не здають	203
Дві ментальності України	215
Вивезуть у рефрижераторах усіх, хто прийде до нас із «Буками»	227
Сказав і за мене (Микола Рябий: Публіцистика високої напруги)	240

Фатальний дзвінок з Вільнюса...

Здавалося б, нам, українцям, після Майдану пора уже й тріумфувати. Ми повстали проти огидної корупційної мерзоти і перемогли. Нарешті подолано найганебніше лихо останнього часу – скинуто окупаційну владу, зламано, розтрощено режим донецького бандита Януковича. Сам він укупі з найближчим оточенням панічно дременує із української землі. Але свято й радощі все одно обходять, стороняться наших країв. Позаяк колишня донецька камарилья, як виявилось, це лише вершина зловісного, страхітливого айсбергу, який чатує на нашу свободу і незалежність. Ім'я цієї крижаній, ворожій глибі – Кремль... Який, втративши свого сателіта на нашій землі, перейшов у відкритий наступ...

Споконвіку для московських правителів кісткою в горлі стоїть Україна. Особливо ця проблема загострилася з початку осені 2013 року, коли тодішній глава держави В. Янукович, попервах, часто спілкуючись із різного роду західними лідерами, заявив про стратегічну орієнтацію нашої держави на західні цінності, на Європейський союз. Це, як відомо, дало йому змогу побувати на різних міжнародних самітах, навіть зустрітися особисто з президентом США Бараком Обамою. А таке, зрозуміло, викликало особливе занепокоєння Москви. Російський правитель Владімір Путін твердо стояв на тому, що Україна має вступити лише до створеного ним сіромашного Митного союзу, і таким чином стати частиною його маніакального плану відновлення колишньої радянської імперії.

Розв'язка настала 29 листопада 2013 року, коли у Вільнюсі на третьому саміті Східного Партнерства готувалося підписання Угоди про Асоціацію між Європейським Союзом і Україною. Все було зроблено для того, аби благословити єднання, яке підтримувала основна частина українського суспільства. До латвійської столиці прибули керівники ЄС, Єврокомісари, канцлер Німеччини Ангела Меркель. Завчасно прилетів і В. Янукович зі своїми опричниками і чисельною охороною.

За п'ятнадцять хвилин до того, як мало розпочатися офіційне ухвалення доленосного документу, В. Януковичу терміново зателефонував В. Путін. Що і яким тоном кремлівський очільник говорив на вухо колишньому шахтарському завгару, знають лише вони двоє. Але саме цей дзвінок став поворотним моментом для долі України і українців у новітній нашій історії. Та й шахря Януковича також. Події від цієї миті стали розвиватися у непередбачуваному для українських правителів напрямку. Як і для всього світу. Людство впритул наблизилося до Третьої світової війни. Кремлівський лідер В. Путін опинився біля бікфордого шнуру до порохової бочки величезної української суспільної кризи...

Насамперед, 192-сантиметровий юзівський крадій і корупціонер, проігнорувавши всі норми порядності та людяності, відмовився підписувати Угоду про Асоціацію з Євросоюзом і це неймовірно збурило людей у нашій державі. Я вже й не кажу про пов'язаний із цим подив щодо цього всього європейського співтовариства. Отже, заповітна мрія мільйонів

українців про те, що нарешті буде офіційно оформлено курс на євроінтеграцію, побудову в Україні нарешті-таки правої держави, з верховенством права, формуванням громадянського суспільства знову відкладалося на невизначений час. Якщо навіть не назавжди. Оскільки Москва, підсунувши через фінта Януковича «свиню» Євросоюзу на порозі безпосереднього оформлення Угоди про Асоціацію, зрозуміло ж, розраховувала на вступ Києва до Митного союзу, що насправді означало входження України під новий протекторат Кремля...

Сім неймовірно важких, страшних місяців прожила Україна від передостаннього дня осені 2013-го, який став ключовим моментом в її історії, аж поки в Брюсселі, 27 червня 2014 року новий президент України Петро Порошенко не поставив від Угодою про Асоціацію України з ЄС свій підпис.

Дорогою ціною заплачено за цю зупинку в дорозі до нового життя України. Понад сотню смертей на Майдані, понад пів тисячі героїчно полеглих воїнів у боях із терористами, за станом на серпень 2014-го, які намагаються відколоти Донбас від нашої держави. Путін і його сатрапи анексували Крим. Замало не щодоби в вогненному протиборстві гинуть безневинні мирні люди. І кінця-краю цьому кривавому місиву, в яке втягнула Україну Росія, поки що не видно.

Усім добре відома особа, яка спричинила всі ці біди: по-невірянню тисяч біженців і переселенців, сирітство сотень українських дітей, каліцтва колишніх солдатів і мирних жителів нашої держави, які пройшли крізь м'ясорубки зон

конфліктів. Ім'я її стало чорною притчею во язицех замало не для всього світу. Воно зрівнялося за анти популярністю з такими світовими злочинцями, як Гітлер, Сталін, Пол Пот, Кім Чен Ин із Північної Кореї, Башар Асад із Сирії, котрі є диктаторами і сатрапами для свого народу.

Іншими словами, всім добре зрозуміле авторство нової української трагедії. Абсолютно відомий її драматург. У кривавому сюжеті, який розвивається цілковито ясні задум, фабула, цілі і перспективи загарбників – силою погасити прагнення українського народу до свободи і демократії, позбавити Україну незалежності, перетворити її в нову віковичну колонію Росії. Трансформувати наш благодатний край у рабський притулок для їхнього ущербного «руського міра».

Містика як аргумент світобудови

Кажуть, що йому, В. Путіну, переповіли пророцтва болгарської ясновидиці Ванги (Вангелії Гуштарової), котра буцімто віщувала про прихід Владіміра (а він навіть Володимир Володимирович!) у Кремль, котрий стане мовбито збирачем російських земель, з кого, мовляв, почнеться щасливе життя майбутніх поколінь. І ось чоловік, либонь, щиро й безповоротно повірив у казку. Зовсім не турбуючись про те, що це могла бути лише западлива вигадка котрогось із придворної челяді...

Та що там «котрогось»... Першим про таке широкій російській аудиторії розповів, а потім навіть і відеофільм на

цю тему створив, його тепер доволі часто крутять московські телеканали, – Сергій Медведєв – кишеньковий кремлівський журналіст, колишній прес-секретар Бориса Єльцина. Байка, яка понад усе сподобалася наступникові напівв'яного московського «царя Бориса». І під цю фантазмагорію теперішній великий повелитель став активно і цілеспрямовано переробляти світ. А його опричники і лакеї повсюдно тискають у вигляді прокламації слова, які начебто мовила Ванга, про Росію і Путіна: «Все розтане, немов лід, тільки одне залишиться незаганим – слава Владіміра, слава Росії. Занадто багато принесено в жертву. Ніхто не зможе зупинити Росію. Все змете вона з свого шляху і не тільки збережеться, а й стане володарем світу...»

Ось чому з берегів Москва-ріки все голосніше чути: «Расся, вперьод!»

Але перебудувати під себе планету не однаково, що, наприклад, перепланувати кімнату, будинок, чи навіть замок. Адже усі новації там будуть більше стосуватися шаф, ліжок, камінів, інших меблів і начиння, а в широкому живому світі міжнародного співіснування на перший план виходять запити людських душ, їхніх свобод і уподобань, уявлень мільйонів свого завтра і подальшого майбутнього. Тут потрібні не шаблонний, сказати б, інтер'єрний та дизайнерський підхід, а Божа благодать. Звідки ж могли взятися такі чесноти в людини, яка має за плечима лише досвід кадебістського клепання доносів, підглядання крізь шпарину в паркані за неблагонадійними до комуністичного режиму? Тому за чотирнадцять літ його правління в су-

часній Росії побудовано ненависний людям диктаторський режим, жити в якому для багатьох справжня каторга. Що це справді так, переконливо доводить такий факт: за даними управління Верховного комісара ООН у справах біженців 2013 року Російська Федерація стала другою в світі після Сирії за кількістю громадян, які шукають порятунку за кордоном. Росіяни подали 39 800 заявок на політичний притулок в інших країнах. За один лише рік число таких прохань до Німеччини зросло на 365 (!) відсотків, до Польщі – на 145. Ці дані, до речі, легко знайти у відкритій пресі, варто лише скористатися пошуковою системою Гугл в Інтернеті...

За маніакальним задумом кремлівського хазяїна, у новітній імперії головна роль відводилася, звісно ж, Україні. Чи можна було уявити, що українці погодяться знову іти в одну казарму до московітів, звикати з принизливим становищем «молодшого» брата? Відповіді на ці питання дав наш Майдан.

Світ приголомшили стійкість і патріотизм наших людей, їхнє непоборне прагнення до кінця стояти за ідеали європейських цінностей, ні за що не піддаватися на підступні євразійські компроміси Москви. І тому цілком слушно, виправдано, справедливо повстання українців назвали Революцією Гідності.

Пам'ятаєте з історії, колись у народі з подивом казали про наших західних сусідів: поляк бідний, але гоноровий. А ось нині українці довели, що вони народ, сповнений високої національної та людської гідності, гордості, шляхетства, лицарства. Готовий завжди на смерть заради життя в європейському демократичному, правовому суспільстві, без корупції,

здирництва, казнокрадства. Українці не вагаючись піднялися на безкомпромісну боротьбу з хабарниками та корупціонерами, за однакові закони для всіх і владу, підконтрольну народу.

Не дивно, що найбільшу підтримку нашому свободолюбству, прагненню до волі, звільненню від сваволі донецьких корупціонерів надавали і нині стоять за Україну горою на світових політичних змаганнях, якраз поляки. Їхні лідери – прем'єр Дональд Туск, президент Броніслав Коморовський. Полум'яний героїзм громадян України у боротьбі за повалення режиму Януковича, сина поліцейя з білоруського села Януки, настільки надихнув міністра закордонних справ Польщі Радослава Сікорського, журналіста за фахом, колишнього міністра оборони, очільника МЗС республіки з 2007-го року, що він публічно визнав: українці більше борються за європейські принципи і цінності, ніж будь-хто в ЄС. Кому-кому, а цьому поляку маємо довіряти. Як журналіст найдавнішої в світі недільної британської газети *The Observer*, він пройшов Афганістан, був кореспондентом щоденного англійського видання *The Sunday Times*. Одне слово, побачив і почув чимало.

Визначальні риси лицарства, високого непоборного духу наших людей – з глибини віків. Принагідно сказати, що в роки Другої світової війни урядових нагород СРСР за відвагу було удостоєно кожного п'ятого громадянина великої країни, а серед українців – кожного третього.

Отже, впевнені кроки України з імперського совкового минулого, нестримний потяг до європейської свободи і демократії – це удари по трухлявій, деспотичній Московії,

де кремлівська пропаганда, перевершуючи геббельсівську, усіляко зомбує люд, насаджує живі ідеали струпішолого, бутафорного радянського «братолюбія», поклоніння кривавій історії більшовизму сталінських героїчних епох. Ну, недарма ж нинішній хазяїн Кремля нещодавно проголосив, наче кинув кістку пришелепуватим комунякам і всякій лівацькій секті: Волгоград може повернути собі совєцьку назву Сталінград...

Для чого йому, тому, чіми парсунами обклеюють громадські пісуари, демонструючи у такий спосіб своє «захопленням» ним, Сталінград? Хіба майбутнє може складатися з минулого. Минуле треба пам'ятати, робити з нього належні висновки.

Ніхто, кажуть, не знає глибини гадючої нори. А ось В. Путін уже наперед точно знає: коли ця катова назва повернеться на географічні карти Російської Федерації, то, як мінімум, половина її громадян опиняться в комуністичному екстазі, бо для них це ім'я, яке тривалий час утримувало частину світу у страху й покорі, а перед його подобизною у багатьох і по нині тремтять коліна. Ще добра частина суспільства перебуватиме в стані шоку від такої географічної реформи. А московських силовиків, які стали надійною опорою нового путінського владного режиму, це надихне на нові подвиги в справі утримання мільйонних мас у мовчазній покорі. Той, хто боїться світлого завтра, крокує вперед з повернутою назад головою. У даному випадку – на кладовище...

Сталінова тінь над Кремлем

«Страх – великий учитель...» Слідом за Чарльзом Менсоном, сучасним хіпі лідером і серійним американським убивцею, отак міг би, звичайно, сказати нинішній кремлівський хазяїн. Для придушення вільнодумства йому треба масово використовувати психоз радянського минулого.

Сталінова тінь над московіцькою державою потрібна, як обруч для діжі. Таке явище кремлівські ідеологи, послідовники Геббельса і Розенберга, до речі, промовисто називають «духовними скрепами». А щоб надійніше вони тримали в цілісності порохову бочку серед хаосу дикого, корупційного капіталізму, всебічна підтримка з боку держави і її вищого керівництва повсякчас надається діяльністю КПРФ – перевіреній ідеологічній зграї фанатиків і свободоненависників. Яскравим доказом цього стало святкування 2014-го року заледве не на найвищому державному рівні сімдесятиріччя від дня народження одіозного лідера московських комуністів Геннадія Зюганова. З привітаннями і подарунками від кремлівських володарів, а також, як не парадоксально для основоположного російського безбожника, – від головного московського попа Кіріла.

«Вірні лєнінці» – це та повсюдно проникаюча іржа, яку кремлівські алхіміки перетворюють на такий собі будівельний матеріал для реставрації більшовицької імперії і створення наддержави господіна Путіна. Як вона діє на практиці в умовах пострадянської дійсності, видно хоча б на прикладі відзначення в лютому 2013-го року 70-річчя

перемоги в Сталінградській битві в нашому, українському, Харкові. Комуністи, на чолі з істерично полум'яною більшовичкою Аллою Александровською обладнали в місті під сталінський пересувний клуб, з портретами вусатого генералісимуса – вбивці мільйонів українців, зужитий трамвай, і він, безкоштовний транспорт для ветеранів, курсував містом зранку до пізньої ночі, повертаючи «стару гвардію» в «героїчну сталінську епоху». А обласна і міська влади на чолі з Михайлом Добкіним і Генадієм Кернесом, яких у народі називали «солодкою парочкою» на прізвисько Допа і Гепа, весело аплодувала цьому.

Між московітами і українцями прірва у мільйони люду, якого московська влада позбавила життя у великий голод і великий терор, засіяла їхніми кістками несходимі простори Сибіру і Соловків. Цього, скидається на те, не зрозумів, не уяснив собі кремлівський хазяїн коротун, про котрого один з ветеранів у День Перемоги сказав: що дрібніший чоловічок, то непомірніші його амбіції. Він лише добре затямив інше: коли Україна вислизне з його рук, то тут же настане кінець його безмежній владі, що тримається на багнетах однієї з найбільших у світі армій, і підступних потугах сірих кардиналів, вихідців з його рідних спецслужб. Тому В. Путін понад усе боїться нової, модерної, європейської України. Він придумав для себе надзавдання – втримати наш багатомільйонний народ у полоні давніх байок про начебто спільну і героїчну історію, про якесь міфічне єдине слов'янське коріння, яке тільки в хворій уяві могло викохати на одному стовбурі «руськую берёзу» і українську червону калину...

Політика нового кремлівського самодержавця, котрий уявив себе фраєром без моралі і правил підштовхнула світ до пошуку історичних аналогів. Бо хто це міг зовсім недавно, хоч подумати про те, що в сучасній Європі можна посеред білого дня анексувати частину території суверенної держави, на сході її земель спровокувати сепаратистський заколот, перетворити їх у зону терористичних бойових дій. Просто у москалів шовіністична «ломка». Хоч би які плани світового панування виношував у своїй хворобливій уяві біснуватий московський правитель-тиран, рано чи пізно його омріяна імперія підпаде під дію світового закону найвищої справедливості, сформульованого батьком історії Геродотом: коли держава сповнюється величчю, пихи, а, отже, й зла, вона неминуче зазнає краху. Нагадаємо панові Путіну, що Радянський Союз, який він зі шкури пнеться реанімувати, не називали інакше, як імперією зла. І де ця імперія поділася? Інші приклади потрібні?

Достойний послідовник Адольфа Алоїзовича Гітлера

Першим знайшовся, що сказати професор Московського державного університету міжнародних відносин (належить до відомства МЗС РФ) Андрій Зубов, котрий 1 березня 2014-го року газеті «Ведомости» опублікував статтю під промовистою назвою «Це вже було...» Вона розпочиналася проникливими словами: «Друзі. Ми на порозі... Ми на порозі повного руйнування системи міжнародних договорів, еко-

номічного хаосу та політичної диктатури. Ми на порозі війни з нашим найближчим, спорідненим народом України».

Відомий історик оцінивши становище в Криму, сміливо вказав на спільні риси нинішньої кризи у відносинах між нинішньою політикою Путіна щодо суверенної України, знайшовши правдоподібними кроки Кремля під час приєднання Австрії до Третього Рейху далекого 1938 року. За словами московського вченого, настав час оглянутися, адже кремлівські правителі свідомо втягують російський народ в жахливу авантюру. Професор вважав, що росіяни «не повинні поводитись», як свого часу повели себе німці, повіривши міфам Геббельса та Гітлера про месіанство німецької раси.

Отак Владіміра Владіміровича Путін уперше публічно, при чому в російській пресі, було порівняно з Адальфом Алуїзовичем Гітлером..

Потім слово взяв британський принц Чарльз. У травні ц. р., перебуваючи в Канаді, у приватній розмові з пристарілою єврейкою Маріанною Фергюсон, котра пережила фашистське лихоліття, рятуючись від есесівських катів емігрувала на північноамериканський континент, порівняв Путіна з Гітлером.

Цю ж подібність знайшов міністр фінансів ФРН Вольфганг Шойбле. А коли про подібне заявила і колишній державний секретар США, розумна, впливова в світі жінка Хілларі Клінтон, їй, переконаний, щиро повірило багато людей. Виступаючи в Каліфорнії на закритому благочинному зборі жертв, вона, як пише видання Long Beach Press

Telegraph, заявила: «Якщо те, що відбувається нині, щось і нагадує з минулого, то це лише те, що Гітлер робив ще в 30-х роках. Тоді Гітлер постійно розп'якував про те, що з усіма німцями, етнічними німцями, людьми з німецьким корінням, які проживали по за межами самої Німеччини, в Чехословаччині, Румунії та інших країнах, поводитися несправедливо. Він твердив: «Я повинен йти і захищати мій народ». Саме це викликає таке занепокоєння...»

I, звичайно ж, огиду також – додам від себе

Що це саме так, свідчить, приміром, величезний плакат, який вивісили антифашисти на фасаді будинку мерії північно-чеського міста Ліберець. На ньому російського президента зображено на повен зріст у вигляді конвергованого (є така теорія конвенгерції, за якою живі організми набувають властивостей споріднених істот) Сталіна-Гітлера. На кітелі у нього упереміжку нацистські і радянські нагороди. Мер міста Мартіна Розенбергова пояснила, що портрет, почіплений неподалік пам'ятника жертвам радянської окупації Чехословаччини у серпні 1968 року має нагадувати Європі про агресивну суть посткомуністичної Москви, яка в усі часи націлена на загарбання нових територій, підкорення собі малих народів, сегрегацію їхніх мов і культур. А особливо нині, коли при владі людина, яка хворобливо уявляє себе повелителем всього світу.

Не далі, як 22 червня 2014 року, в трагічний день роз'язання війни фашистською Німеччиною проти народів СРСР, президент Литви Даля Грибаускайте, даючи інтерв'ю одному з зарубіжних видань DW, прирівняла Володимира

Путіна до Йосипа Сталіна та Адольфа Гітлера. За словами прибалтійського президента, Владімір Путін, наслідуючи згаданих диктаторів, використовує національність як привід, аби військовими методами захоплювати чужі землі. Даля Грибаускайте зазначила, що не тільки українці, а й громадяни країн Балтії та Польщі відчують на собі агресію з боку Росії. Практично щотижня в Калінінградській області РФ на кордоні з Литвою відбуваються військові навчання російської армії, повідомила вона, підкресливши високий рівень воєнізації в регіоні.

– Росія систематично вдається до всіляких провокацій проти нашої держави, – сказала лідерка Литви. – Наприклад, нещодавно одне з російських військових суден намагалось нахабно перешкодити нашим будівельним роботам у Балтійському морі, – зазначила литовський політик.

Мовбито опонуючи одразу і Хілларі Клінтон, і дискутуючи з Далею Грибаускайте, В. Путін, 24 червня ц.р. перебуваючи з візитом в Австрії, на підсумковій прес-конференції заявив, що Росія завжди буде захищати і «етнічних росіян в Україні, і ту частину українського населення, народу, яка відчуває свій нерозривний не тільки етнічний, а й культурний, мовний зв'язок з Росією, відчувають себе частиною широкого російського світу».

Себто, виходить, що ідеї, приводи, виклики для нових агресій, винайдені і випробувані Гітлером, живуть у варварській практиці ВладімірВладіміріча. Тепер нехай десь у світі якомусь росіянину чи російськомовному хтось наважиться прищепити бодай хвоста, очікуйте на Стрелків і Бесів,

іншу безпардонну наволоч, яка перетворить життя мільйонів людей регіону у справжнісіньке пекло. Це ж так по-московськи...

Цікаво, що кремлівські телеканали, котрі транслювали із Відня наживо висловлювання свого улюбленого боса щодо захисту інтересів «руського міра» у широкому світі, слідом за наведеною вище фразою, як за чіткою закулісною командою передали повідомлення про те, мовбито, за останніми соціологічними дослідженнями, за В. Путіна, якби вибори відбулися у червні 2014-го року, готові віддати свої голоси більше двох третин росіян. Себто, без малого сімдесят відсотків виборців. Найбільший приріст рейтингу – 29 відсотків, як заявили опитані, дала вдало проведена операція «КримНаш!»

Як тут знову обійтися без аналогії.

Адольф Гітлер прийшов до влади (в цьому йому допоміг Сталін) після великої депресії 1929-1933 років. Тоді у Німеччині настало тотальне безробіття, народ був роз'ярений і принижений, тому легко піддався нацистським міфам. Стратегія ж нацистів зводилася до такого: активна агітація приведе до влади, постійне її посилення дасть змогу тривалий час утримувати кермо управління в державі, а далі на цій основі і підкорити собі весь світ. Відтак, фюрер запропонував суспільству побудувати під його керівництвом третій рейх (третя імперія). А ще малював у «Майн камф» (Моя боротьба) образ ворогів, які буцімто перешкождали добре і сито жити бюргерам, це, передусім, світове жидівство і комуністи, червона чума.

Як показує нинішній приклад Росії і її вождя В. Путіна, не обов'язково потрібно, щоб матриця повтору історії співпадала на всі сто відсотків. Важливо знайти вузлові, опорні пункти, і тоді трагедія на очах усього приголомшеного світу повторюється в основних своїх жахах до неймовірного. Головними з них є, як можна зрозуміти, московський расизм і московський веледержавний шовінізм, а також наявність зовнішніх ворогів.

Путін, як достойний учень Гітлера і Сталіна (кривних друзів) серйозно вважає, що світ має поділитися за національною, етнічною ознакою. А їхній осоружний «руський мір» у ньому чимсь схожий на біблійний Ноев ковчег. Найстрашніший же їхній нинішній ворог і провокатор агресії має, звісно ж, Україна і українці, мотивовано возведені московфільською пропагандою до рангу неофашистів, «бендерівців», хоча, правду кажучи, молдавські Бендери (які лежать на березі Дністра, в зоні створеної Кремлем штучної, ніким не визнаної придністровської республіки) тут взагалі ні до чого. Як збоку бант. Просто напівп'яному руському громадянину важко усвідомити, що український патріотизм і щирий порив до героїзму може бути продовженням історичних ідей великого українця Степана Бандери, котрий усе своє життя віддав служінню рідній Вітчизні. Позаяк відвратною для наших співвітчизників є уготована для них Кремлем принизлива роль малоросів, новоросів, молодших братів, прислуги в новій імперії, яку замислив відтворити головний московський стерв'ятник.

Лаври вождів рейху явно не дають спокою В. Путіну.

9 липня 2014-го року (132-ий день з часу окупації Росією української території півострова Крим), зустрічаючись у Москві з представниками міжнародних єврейських організацій він – ні сіло, ні впало – заявив, що міністр пропаганди нацистської Німеччини Йозеф Геббельс був талановитою людиною, яка вміла добиватися наміченого. Розповідаючи про свою боротьбу начебто з нацизмом, захопився і процитував Геббельса: «що неймовірніше брехня, то швидше в неї повірять. Він (Геббельс) домагався свого, він був талановитою людиною».

По-перше, зверніть увагу на те, перед ким вихваляв убивцю мільйонів людей, і насамперед євреїв, які найбільше постраждали від нацистів кремлівський хазяїн. По-друге, Путін публічно засвідчив, хто для нього є прикладом для наслідування у політиці. По-третє, Путін перетворив Росію в країну з авторитарною владою, громадянським безправ'ям і глибокою образою на розпад СРСР. Одне слово, як мудро зауважив гуморист Віктор Шендерович, коли до влади приходять сучі діти (читай – кагебісти), собаче життя починається для всіх...

Свого часу біснуватий фіюрер назвав «великого вождя, яснішого сонця» кремлівським тигром. Цікаво, з якою четвероногою істотою повірив би Гітлер Путіна, якби раптом постав з просмерділого бензином попелу в саду імперської канцелярії? Звичано ж, назвав би кремлівською мавпою з ядерною бомбою в руках. Путін мавпує усе те, що чинили Гітлер, Сталін та інші світові лиходії.

Who is московіт-українофоб?

Не останню роль у цьому грає те, що собою насправді являє психотип громадянина Росії, як індивідуум. Ось як про своїх співвітчизників, свою країну відгукувалися знамениті люди, котрих московіти вважають світочами думки.

Академік І.П. Павлов: «...Повинен висловити свій сумний погляд на російську людину – вона має таку слабку мозкову систему, що не здатна сприймати дійсність як таку. Для неї існують тільки слова. Її умовні рефлекси координовані не з діями, а зі словами». 1932 рік.

Філософ І.О. Ільїн: «Росія – найбільш паскудна, до блювоти мерзенна країна у всій світовій історії. Методом селекції там вивели жахливих моральних виродків, в яких саме поняття Добра і Зла вивернуло навиворіт. Упродовж своєї історії ця нація борсається в лайні і при цьому прагне потопити в ньому увесь світ ...»

А.П. Чехов: «Пияцтво, малограмотність, тупість і убозтво російського мужика, що відстав від Європи років на двісті, і до цих пір ще не зовсім впевнено застібає власні штани, в черговий раз показує, що з ним дружити не можна, позаяк він дружбу розглядає як слабкість».

І.С. Тургенев: «Руський є найбільшим і найганебнішим брехуном в усьому світі».

О.С. Пушкін: «Народ байдужий до найменшого обов'язку, до елементарної справедливості, до найменшої правди, народ, який не визнає людської гідності, котрий цілком не визнає ні вільної людини, ні вільної думки».

М.В. Гоголь великий українець у московській імперії мертвих душ, нащадок Остапа Гоголя, полковника вінницького, могилів-подільського за Богдана Хмельницького, а далі гетьмана України: «Є у російської людини безкорислива любов до підлості. Вона нічого з цього мати не буде, але гидоту ближньому вчинить... Я давно помітив: коли при великородах заходить мова про Україну, це їх дратує. Ще жодного не пощастило зустріти москаля, котрий би не подав знаку своєї вищості над хохлом. Це від гордині і невігластва...»

Ф.М. Достоевський, ще один великий українець, нащадок козаків Брацлавського полку, володар збільшувального скла, крізь яке Європа і світ могли розгледіти найпотаємніші закапелки московської душі: «У московщині нема жодної людини, котра б не брехала. Бреше вона тому, що правда здається московітам занадто нудною, тому, що всі вони, москалі, соромляться самих себе і їм хочеться уявити самих себе дещо іншими, ніж є насправді. А ще дається узнаки надмірна самовпевненість. Він, росіянин, можливо, геть нічогосінько не тямить у тих питаннях, що їх узявся залагоджувати, а проте він цього не соромиться, і докорів совісті не знає. Оця відсутність совісти свідчить про таку байдужість щодо самокритики, про таку неповагу до себе самого, що впадаєш у відчай і втрачаєш надію на дещо самостійне й рятівне для нації...»

О.М. Горький: «Щонайважливішою прикметою удачі російського народу є його садистська жорстокість».

О.М. Толстой: «Є дві Русі. Перша – Київська має своє коріння у світовій, а щонайменше в європейській культурі.

Ідеї добра, честі, свободи, справедливості розуміла ця Русь так, як розумів їх увесь західний світ. А є друга Русь – Московська. Це Русь тайги, монгольська, дика, звіряча. Ця Русь зробила своїм національним ідеалом криваву деспотію і дику лють. Ця Московська Русь здавна була, є і буде повним запереченням всього європейського і запеклим ворогом Європи».

Олександр Солженіцин: «Немає в цьому світі дрібнішої, більш сволочної і хамовитої особини, ніж кацап. Народжений у нацистській країні, вигодуваний пропагандою нацизму, – цей ублюдок ніколи не стане Людиною. У його країни немає друзів – або холуї, або вороги. Його країна здатна тільки погрожувати, принижувати і вбивати. І за збереження цього статусу Расеєю рядовий кацап готовий пожертвувати власним життям, життям своїх батьків і дітей, якістю життя власного народу. Воістину: кацапи-звірі. Люті, кровожерливі, але ... смертні».

«Психотип росіян після розвалу СРСР значно погіршився – вони стали жадібними, злішими, нахабнішими. Результати комплексного дослідження, проведеного Інститутом центру психічного здоров'я Російської академії медичних наук, шокував не лише громадськість, а й самих учених», – пише «Комсомольська правда».

Російський професор Сергій Еніколопов, фахівець у галузі кримінальної агресії, прокоментував результати наукової роботи своїх колег, які роками серйозно досліджували цю тему. Для початку він навів статистику 30-річної давнини, тобто часів СРСР, початку 80-х минулого століття, коли за-

стій у суспільстві досяг максимальних показників. 1981 року в Союзі було скоєно близько 25 тисяч убивств. Аналогічний показник був і в США, але тоді там населення складало на 40 млн. осіб менше. Зараз в Російській Федерації щорічно відбувається близько 30 тисяч убивств (і це при тому, що населення в порівнянні з радянськими часами скоротилася вдвоє – з 280 до 140 млн. людей), а в Сполучених Штатах цей показник скоротився більш ніж у півтора рази – до 15-16000 (чисельність же населення США за останні 30 років зростає до 316 млн. осіб).

У зростанні насильства в Росії останнім часом часто звинувачують кризу, проте в Америці подібного взаємозв'язку не зафіксовано. Насправді контроль держави над злочинністю в Сполучених Штатах обумовлена цілою низкою чинників: високою самооцінкою громадян, меншою заздрістю людей з невеликими доходами до багатіїв і олігархів, жорсткістю покарань за злочини. Так, в американських в'язницях нині відбувають покарання близько двох млн. злочинців, а в Росії – сімсот тисяч. Рецидивам злочинності в США протистоїть так звана політика «третього удару», коли за третій злочин суд, незалежно від важкості скоєних правопорушень, може засудити обвинуваченого до довічного ув'язнення.

У російському ж суспільстві, як відмічають ці тенденції, до речі, саме їхні науковці, останнім часом різко зросли негативні якості – вседозволеність, насильство, агресія, ненависть, ворожість, нахабство, жадібність, злість, жорстокість, хамство, водночас відбулося стрімке падіння позитивних

людських якостей усередині суспільства – дисциплінованості, надійності, порядності, людяності, доброти, співчуття, безкорисливості, взаємоповаги. Всі ці висновки підкріплено вченими статистично. Водночас відбулося тотальне засилля національної культури, насамперед телебачення, як масового подразника свідомості електорату, низькопробною зображальною продукцією про насилля, вищості грошей і сили кулаків.

Одне слово, навіщо думати росіянину, як треба йому діяти, коли ввечері про це обов'язково скаже кисельов-ТБ...

Гадаю, що В. Путін і його камарилья добре знають ці характерологічні особливості своїх співгромадян. Насамперед відносно того, на що вказував іще просвітник білого руху, ідеолог Руського загальновійськового союзу, філософ і письменник Іван Ільїн: для росіянина важливі не справи, а слова. Як знаки сущого. Вони магістральний подразник і організуюча сила суспільства, яке потрапило під шовіністичний вплив опричників нового самодержця. Ось чому головне завдання у нового типу війні, яку Росія Путіна розв'язала проти суверенної держави України і яку у світі вже назвали гібридною, покладається на пропаганду.

Якщо точніше, то на її зворотній бік – комунікативну брехливу складову. Себто, масове спотворення фактів. На обман, умисне, цілеспрямоване введення в оману мас, твердження, які не є реальністю, істинними, на фейки, як зветься це в нинішньому просторіччі. Тут і по нині живе, працює диявольське гасло Володимира Ульянова-Леніна: «Виняткову цінність представляє всяка революційна фаль-

шивка, товариші!» Іншими словами, росіяни перша в світі нація, морально і психологічно знищена телебаченням. Цей же напалм зачепив своїм гарячим крилом і частину «русоговоряшей» України депресивного Донбасу.

Як тут не згадати поплічника Адольфа Гітлера Пауля Йозефа Геббельса. Це ж йому належить знаменита фраза: «Дайте мені засіб масової інформації і я з народу зроблю стадо свиней». Достовірність цього фашистського лозунгу імперський пропагандист довів катастрофічною реальністю, коли в німецьких містах вишиковувалися довжелазні черги начебто культурних людей по абажури... з людської шкіри. Не кажучи вже про книжкові вогнища на міських майданах.

Той же фанатичний цинік учив своїх підлеглих: «Ми добиваємося не правди, а ефекту». Йому ж належить теза: «Брехня, повторена сто разів, стає правдою». І, нарешті, основоположне правило завоювницької ідеології: «Інформація повинна бути простою та доступною, а повторювати її, тобто вбивати в голови, треба якомога частіше».

Не знаю, чи визубрюють суть цих дацзибао у російських пропагандистських штабах, але жахлива практика ведення Кремлем війни проти суверенної України використовує саме ці аспекти. Відтак, уся реальність перевертається з ніг на голову. Відверта маячня від частого повторювання стає аргументами, немислимі твердження перетворюються у публічні доводи, відверта фантазмагорія займає місце резонів. Неймовірні безглуздя, парадоксальні ахінеї, дика ересь стають найсолодшими цукерками для пропагандист-

ських «шедеврів», які залюбки споживає переведений на подібний корм соціум. Від частоті повторюваності, вони перетворюються на броньбійні снаряди в комунікативному світі держави агресора. Відтак, підлий російський самодержавно-імперський шовінізм стає в стократ страшнішим за марксистсько-ленінський інтернаціоналізм.

Інформаційне забамбулювання, як би сказав Левко Григорович Лук'яненко, стало офіційною політикою Кремля. Його розповсюдженню вельми сприяли попередні дії Росії, спрямовані на знищення українського комунікаційного простору. Погляньте на розкладки газет, завітайте до книгарень і все стане зрозумілим, чия ідеологія панує в нашій державі. Я вже не кажу про телеспускальні, як їх називають у просторіччі, канали Москви.

Ніде, мабуть, у світі телевізійну індустрію так неухильно, цілеспрямовано не поставлено на військові рейки, як у московитів. З початку 2014-го року вона цілодобово силою ряду потужних телеканалів працює на моральне знищення сусідньої держави. Всю редакційну політику цих колективів спрямовано на одне – створення найстрашніших казок про нинішню Україну і українців. На абсолютну демонізацію київської влади, котру телеінформаційна Москва з якогось дива постійно називає «хунтою». (Хунта – військово-бюрократична диктатура, встановлена внаслідок військового перевороту і яка здійснює диктаторське правління методами терору.) Хоча в уряді немає жодного військового. Новий міністр оборони В. Гелетей і той колишній мільйонер...

Просто таки смішно, до прикладу, вважати вождем

«хунти» впродовж весни-2014-го виконувача обов'язків президента України Олександра Турчинова. В духовному житті пресвітера однієї з начебто баптистських сект, людину, яка Бога тримає перед серцем і понад усе боїться будь-кого образити. Далекий від автократії і прем'єр-міністр Арсеній Яценюк. Під їхнім керівництвом у державі не склалося ні авторитарного політичного режиму, ні військово-бюрократичної диктатури. Не видно проявів хунтівського стилю і в керівництві нового глави держави Петра Порошенка.

Навпаки, усіх трьох перших осіб держави вельми часто критикують за м'якотілість і навіть боязнь застосувати силу закону до агентів впливу Москви, які позасідали в Верховній Раді, певних керівних структурах. Громадянське віче на Майдані вже неодноразово вимагало навіть їхньої відставки через буцімто поблажливість до ворожої «п'ятої колони», відсутність люстрації в правоохоронних органах, на верхніх щаблях влади. Отож, кремлівський ярлик «хунта» не клеїться до образу українських вождів і їхніх опричників також. Особливо, якщо врахувати, що в Україні після перемоги революції Гідності ніхто не переслідується. Колишні підручні В. Януковича з Партії регіонів, комуністи виступають зі своїми поглядами, оцінками на всіляких публічних заходах, телевізійних ток-шоу, з парламентської трибуни.

Яка хунта, панове московіти? Побійтеся Бога плести дурниці...

Українці, на відміну від московітів, аж ніяк не фашисти. Позаяк вони не загарбували чужі території, не засиляли свої

так звані добровольчі загони в купі з диверсантами ГРУ ГШ ЗС РФ зі зброєю в руках до сусідів, не фінансували й не озброювали терористів, не поставляли їм щоночі бронетехніку та високоточну ракетну зброю, не вбивали мирних жителів у захоплених містах і селах, не здійснювали акти сегрегації щодо корінного населення, титульної нації, як це практично щодоби масово вчиняють у Донбасі московіти, використовуючи державну мову, культуру на тимчасово окупованих землях. Брехня і кров невинних жертв – ось істинна московська суть. Тому реальні новоявлені фашисти якраз москалі, носії біснுவатого «руського міра».

Навряд, чи можна назвати те, чим займаються працівники московських ЗМІ, телеканалів насамперед, журналістикою. Це, образно кажучи, є не що інше, як російська залпова система б р е х н і. До найнеймовірніших текстів-вигадок додаються кадри зі світових трагедій і все це видається під прямі репортажі зі сходу і півдня нашої держави. Так з'явилися брехні про застосування фосфорних бомб під час АТО, про буцімто продаж українськими військовими людських органів безпосередньо з поля бою. І таке інше.

Ось дикий зразок такої неймовірної забійної московської пропаганди, взята під диктофонний запис із телеканалу Лайф-Ньюс: «22 лютого фашисти взяли Київ. Після державного перевороту по всій Україні почалися етнічні чистки, вбивства, знуцання, масові арешти антифашистів. Крим устиг утекти від банд бандерівців без війни завдяки політичній підтримці Росії і російського народу. Вся решта України залита кров'ю. Коломойський і його найманці,

бойовики-правосеки вбивають народ України. Донбас повстав, але офіційна Москва, на жаль, не надає достатньої допомоги народу України. Патріоти Росії самотужки допомагають нашим кровним слов'янським братам у протистоянні з карателями Яроша і Коломойського. Дні кривавої олігархічної київської хунти полічені. Народ України вилучить ракову пухлину, притягне до відповідальності всіх неофашистів. Учора – Крим, сьогодні – Новоросія, завтра – Закарпаття!»

Якщо з телеефіру сто разів поспіль скажуть, що українці на сніданок їдять немовлят, хтось, напевне, повірить. Оглушених подібною московською дезінформацією стали мільйони росіян, а вкупі з ними тисячі людей в Україні, і насамперед Сходу нашої держави, де активно роками споживають цей ядучий телепродукт, і котрі з етнічних, світоглядних, мовних позицій близькі до шовіністичного «руського міра». Часто про московські новини можна сказати, що при їхньому брутальному, закомплексованому змістові сам Геббельс відпочиває.

Ось що, наприклад, увечері, 12 липня 2014 року в інформаційному випуску кремлівського Першого телеканалу ГРТ розповідала жителька України Галина Пишняк, змальовуючи вступ до скривдженого терористами Слов'янська військ АТО:

«Центр міста. Площа Леніна. Перед міськвиконкомом – єдина площа, куди можна зігнати всіх людей. На площі зібрали жінок, тому що мужиків більше нема. Жінки, дівчатка, старі. І це називається показова страта. Взяли дитину

трьох років, хлопчика маленького в трусиках, у футболці, як Ісуса на дошку оголошень прибили. Один прибиває, двоє тримають. І це все на маминих очах. Маму тримали. І мама дивилася, як дитина спливає кров'ю. Крики... Верески. І ще взяли надрізи зробили, щоб дитина більше мучилася... «

І справді, що це все, як не психологічний геноцид проти українського народу. Спроба показати світові українців, як найбільших варварів за всю історію людства?

Похвально, що не всі навіть у Росії сприймають подібні фейки за чисту монету. Вже наступного дня один із московських опозиціонерів Олексій Навальний заявив, що за подібну дезінформацію необхідно судити відповідальних за випуск такої брехні. Ось його слова: «Божевільні збоченці. Вони зовсім там хворі, щоб придумувати таке? Навіть якщо просто використовують у своїх цілях божевільну жінку – це нічого не змінює. За таке реально треба судити. Люди, які подібне влаштовують небезпечні для суспільства і те, що вони роблять – справжнісінький кримінальний злочин», – заявив Навальний.

Інший відомий московський опозиціонер Борис Немцов висловився ще конкретніше. Він запитує: що повинен відчувати довірливий телеглядач, якому Перший канал ТБ повідомляє, буцімто українські карателі розп'яли трирічного хлопчика на площі в Слов'янську, його маму прив'язали до танка і возили по місту поранену і всю в крові? Правильно, люту ненависть і бажання помститися українським фашистам. Думка про те, що все показане Ернстом – жахлива, нечувана брехня, приходиться в голову не кожному. Здогадати-

ся, мабуть, може не кожен, що оскільки кара відбувалася в присутності маси людей, то обов'язково повинні бути відео або фото докази (мобільники тепер є майже у всіх). Їх (доказів – О.Г.) у Ернста і не було, а було інтерв'ю з біженкою без всякого відеоряду. Ті, у кого є бойовий досвід і віра, що по ТБ брехати не будуть, тут же їдуть до Донецька і воюють там із так званими карателями. Багато з них там і гинуть ... Це і є мета нечуваної підлої брехні.

Так практично відбувається мобілізація наївних людей на війну з Україною. Головне не дати українцям спокійно і мирно жити, не дати їм успішно розвиватися, і заради цієї мети покидьки з Кремля і Першого російського телеканалу готові перевершити Геббельса. І часто беруть вгору у брехні.

Кремль відкрито використовує в Україні новий вид зброї масового застосування (ЗМЗ): путінське телебачення. Після його дезінформації люди стають агресивними, неадекватними, втрачають здатність тверезо міркувати і сліпо слідує за першим-ліпшим шахраєм, який вигукує шовіністські рашівські гасла. Примітивне совкове виховання з радістю вбирає в себе телевізійну маячню. Кремлівське путінське телебачення вбиває в людях розум і душу. Вони перетворюються в автомати.

Отже, авторитарний режим В. Путіна перетворив свою країну в єдиний суцільний зомбоящик. Ось чому варто увечері телеканалу «Росія-24» гукнути, що начебто в Донбасі ображають росіян, а «бЕндервці», фантастичний «Правий сектор» буцімто катує «рускоговорящих», хоча насправді убивають українців на українській території терористи і сепаратисти навіть за єдине слово, вимовлене рідною мовою,

як сотні ублюдків з викривленою психікою, учорашніх зеків і потенційних убивць, сотнями, немовби ті таргани вже пробираються через кордон з московітських нетрів. А ще ж маємо сотні прикладів того, як офіційна російська преса друкує оголошення про записи добровольців для «боротьби за відділення Новорасії від України». Вербують найманців для війни в Україні районні військові комісаріати РФ. Себто, все відбувається на державному рівні. За участі силовиків Росії.

Відомо, що особливий попит на танкістів, снайперів, саперів, артилеристів. Усе це парадоксально називається «озброєним милосердям». Самарські обласні газети, до прикладу, із погордою пишуть про те, що на боці терористичних угруповань ДНР і ЛНР воює понад п'ятсот їхніх вихідців. Масова шизофренія в дії. Від цього Схід України залито кров'ю українських героїв...

Чим усе закінчується?

Ось яскравий приклад цього – інформація, яка з'явилася 13 липня 2014 р. на сайті Інтернет видання Газета.иа:

«У лісі під горою Карачун, що неподалік од Слов'янська, звільненого від терористів, лежать сотні замінованих трупів бойовиків, які неможливо поховати через ризик для життя громадян. Так росіяни робили під час чеченської війни. Мета – щоб убитий міг убити живих». Про це на своїй сторінці у Фейсбуці написав один з народних депутатів України.

На його думку, терористи розраховували, що силовики будуть прибирати тіла загиблих у боях, але вчасно було виявлено сліди мінування.

«Російські «патріоти», які приїжджають умирати за росіян на Донбасі, повинні знати, що з їхніми тілами робить «Стрелок» та інші виродки Путіна», – наголосив нардеп.

Як на мене, промовистим прикладом морально-психологічної обробки російського суспільства став день 3 травня 2014 року, віце-прем'єр-міністр Росії Дмитрій Рогозін написав у своєму Twitterі «Ех, хлопці. Поміняв би оце, не замислюючись ні на мить, усі свої посади на щастя бути зараз в одному окопі з захисниками Слов'янська!»

У цій ностальгійній фразі всі тонкощі досліджень стану примхливої душі пересічного росіянина, викладені вище в висновках Павлова, Ільїна, Гоголя, Достоевського, Солженіцина, помножені на титанічну працю В. Путіна щодо формування суспільства великоруських шовіністів, загострених на відновлені імперії з уламків СРСР. Готових умерти за це на українській території, як відверто і нахабно закликає до подібного високий кремлівський чиновник Д. Рогозін.

Метою урядової пропаганди авторитарних держав є створення образу ворога. Її трутина – живильна волога для цементування шовіністичної орди. Для формування інтелектуальних інвалідів із обслуги «бензоколонки», як тепер називають Росію у світі.

Як стверджують експерти, психіка росіян і того російськомовного люду, що мешкає на території РФ, а також поза її межами, піддається цілеспрямованому «програмуванню» методом військової пропаганди. Засобами впливу на психіку, свідомість використовуються почуття, як от жахи, тривога, паніка, які цілеспрямовано з телеканалів

виливається на мізки людей. Відтак, притомність російськомовних людей зорієнтовано на стереотипи та конкретні установки на рівні марень. Піддані такій обробці громадяни здебільшого обговорюють і аналізують ті події, які їм подаються у вигляді хворобливих логічних посилів. Як результат цієї психологічної обробки, у свідомості росіян «запрограмовано» ряд болісних міфів з певними опорними значеннями – «правий сектор», «БЕндерівці», «майданути», «фашисти», «київська хунта», а також твердження про начебто обмеження російської мови в Україні. Ці установки є своєрідними рефлексами не лише для росіян, але навіть і для громадян України, які населяють передусім Донецьку та Луганську області і повсякчас піддаються впливу кремлівського-ТБ.

Отак телемаячня перетворюється в хворобливу, спотворену систему поглядів і уявлень, у середовищі яких успішно вживаються тези про ворожість української влади, про надійну і рятівну руку Москви...

За даними всесвітньовідомого Bloomberg, одного з найповажніших постачальників фінансової інформації, щодоби на обслуговування цих подій за контрактами на міжнародне висвітлення, а точніше б сказати – на брехню про Україну Росія тратить понад п'ять млн. доларів США!

А загалом, підводячи підсумок цієї темі скажу: який народ, такий і правитель. Самі росіяни вибрали собі подібного поводиря, і дали йому можливість потоптати Конституцію РФ, стати кремлівським «наполеончиком», піти проти-правно на третій строк президенства. Попередник Пути-

на Дмитрій Медведєв, звісно ж, за обопільною їхньою змогою, також зневаживши Основний закон розширив термін правління глави держави до шести років замість чотирьох. Росіяни все це залюбки проковтнули і з дикими криками «Рассея, вперед!» підняли йому рейтинг майже до феноменального авторитету Адольфа Гітлера напередодні Другої світової війни.

2008-го (під час війни проти Грузії) і 2014-го (здійснивши анексію Криму і спровокувавши терористичний заколот в українському Донбасі) РФ ставала країною агресором, а звідси випливає висновок: головнокомандувач діє, як звичайний бандит, котрий підступно захоплює території інших країн, нині геть затопив у крові наш Схід, допустив загибель малайзійського пасажирського авіалайнера рейсу МН – 17. Не тільки руки В. Путіна червоні вище ліктів, він весь – з ніг до голови – у крові невинних жертв. Куди вже далі? Йому одна дорога – до трибуналу в Гаазі...

І Сталін був злочинець, але – на відміну від Путіна – мав усе таки за плечима перемогу над фашизмом. Путін же насправді звичайний лузер, який нічого достойного з себе і не представляє. Дрібний пішак, піднесений до рівня ферзя. Безпринципність росіян, вроджений шовінізм, відсутність десятиліттями системної опозиції у державі та створене владою зомбоТБ зробили з Путіна примітивного диктатора. І в цьому головна нинішня далеко не оптимістична трагедія московитів.

Що ж стосується нахабної анексії Путіним Криму, безпардонності й зухвалості в порушенні ним усіх можливих

міжнародних договорів та угод, то США, якби, до речі, захотіли щось забрати у Росії в 90-их роках минулого століття, могли б зробити це десятки разів. Проте Сполучені Штати завжди ставилися до РФ, її народів шанобливо, поважно. Навіть до відвертого пияка Єльцина. Пригадайте лишень, як сміявся з його п'яних витівок перед духовим оркестром Білл Клінтон. І Японія, напевне, теж могла в минулі десятиліття без проблем заволодіти Курилами, які, правду кажучи, історично належать їй. А ФРН під силу було повернути свій Кенігсберг, себто Калінінград. Проте Захід до подібного не вдавався тому, що це неодмінно порушило б стабільність світопорядку, спричинило б хаос, до конфлікту і війни. А ось Росія Путіна на таке явно не зважає.

Скидається на те, що нічого не міняється у замшлій, вічно прорадянській, лєніно-сталінській Росії, все ті ж головні проблеми – вічно розбиті дороги і ті ж таки дурні при владі. З покоління в покоління. Така, мабуть, їхня карма...

А щоб зрозумілішим був мій меседж щодо катастрофічної різниці між Росією і США, назву три цифри, які змальовують (відтворюють) прірву між цими величинами. Запам'ятайте їх, і все стане для вас зрозумілим.

За той час, відколи геніальні відкриття і їхніх авторів визначає Нобелівський комітет, він 364 рази вручав найвищі відзнаки громадянам США, 360 разів – представникам Європи, і лише 23 рази вихідцям з Росії. Що тут іще не зрозуміло?

Путін воює проти України третьою президентською каденцією...

Хто, скажіть, для Росії ворог номер один у світі? Звісно ж, передовсім США. Але вони все-таки далеко. На них можна лише безперешкодно чіпляти всіх собак, без перестану гавкати в їхній бік, не боячись отримати по загривку. Євросоюз? Але він аж надто великий – об'єднує 28 країн. Його у лоб не побореш, та й брехнею не візьмеш: там захмарно високі у порівнянні з голопузою Росією рівень життя, правова, інтелектуальна культура. А ось Україна, без'ядерна, позаблокова, обезкровлена бандою Януковича, по зав'язку нашпигована російськими диверсантами, яка комизиться, відмовляється стати навколішки перед Москвою, погодитись на роль вічної наймички і попихачки в новій імперії. Отже, над нею можна сповна безкарно позбиткуватися. Показати світові, що таке зона інтересів зухвалого і дикого «руського міра».

Одне слово, ніхто не розжився на таку «надійну» рідню, як ми, українці... На превеликий жаль...

Для чого було «воз'єднання», яке так вихвалялося й святкувалося у більшовицькій імперії? «Щоб москаль добром і лихом з козаком ділився», – писав Тарас Шевченко, чий двохсотлітній ювілей відзначаємо... Не ділиться москаль добром з козаком, саме тільки лихо насилає... Як не мову українську забороняє, то війною на Україну йде...

Роки після розпаду СРСР не навчили Московію поваги до суверенітету, територіальної цілісності України.

Скидається на те, що за двадцять три роки життя у різних країнах, вірус облудного «старшобратства» ні на йоту не вивітрився у ставлені Москви до всього українського. Навпаки, у міру розбухання президентських амбіцій кагебіста Путіна наступ на київському напрямку відчутно посилювався. Кілька разів Кремль, наприклад, запалював факел ганебної газової війни. На початку 2006 року зненацька вибухнув спровокований ідіотичним служакою Геннадієм Онищенком, керівником горезвісного Росспоживнагляду, перший потужний м'ясо-молочний конфлікт. Росія відмовилася пропускати на свою територію продукцію продовольчої групи, передусім сиру й м'ясних виробів. Від цього вітчизняні виробники делікатесів щодоби зазнавали значних економічних збитків. Черги автомобільних ваговозів на кордоні з кожною годиною все довшали...

На ту пору я трудився начальником патронатної служби, за сумісництвом і керівником прес-служби Міністерства аграрної політики України і саме до моїх службових обов'язків входило поспіль з іншими керівниками, як його іще іноді називають, – міністерства хліба й ковбаси, прибирати бар'єри з шляху міждержавних стосунків. Напередодні цих подій, у листопаді 2005-го, у нашому Криму відбулася нарада міністрів АПК країн СНД. Однією з найбільших там була делегація на чолі з міністром сільського господарства Російської Федерації Олексієм Гордєєвим.

Щовечора упиваючись кримськими алкоголями до чортиків, вони з кислими, запухлими обличчями приходили на ранкові офіційні рандеву, наче з мідних охриплих казанів

щось гугнявили пересохлими від спиртових градусів надщербленими голосами про СНДінтеграцію, як можна було помітити, очевидно, туманно розуміючи, що відбувається насправді. Міністрів також здружили тривалі застілля без звичної столичної метушні й біганини. У сімферопольському аеропорту проводжаючи росіян, я з помічниками О. Гордєєва обмінявся номерами приватних телефонів. Про всяк випадок...

Коли на початку нового 2006-го року Росія вперше за часи незалежності перекрила кордон для всіх видів тваринницької продукції, диспетчерська нашого відомства спробувала з'єднати нашого міністра з московським. У білокам'яній, зачувши, що на контакт виходить Київ, тут же відмовляли в розмові. Причини називалися банальні: у нього засідання... Він у Кремлі... Виїхав на термінову нараду.

– А порозмовляти з кимсь із заступників міністра можна? – кричали у телефон наші дівчата.

– Не можна, – чулося у відповідь, – всі у відрядженні...

– Так їх же у вас одинадцять заступників?

– Нічого, у нас страна огромная...

Пізно увечері я набрав мобільний телефон одного з помічників О. Гордєєва. Справився про те, як нашому міністрові нарешті зконтактувати з їхнім очільником. «Ти что, – зашипів той приглушеним голосом. – Ні в коєм случае этого не случіться. Нам под страхом увольнення с работы запрещено вообще контактировать с вами. А Гордєєву прежде всего... Понімаєш, на самом верху запрещено. І ти мне тоже не звоні...»

Я чудово розумію, що ці, тодішні вибрики Кремля, в порівнянні з анексією Росією Криму, засиланням через кордони загонів до зубів озброєних терористів упереміжку з спецназом ГРУ на територію нашого Донбасу, доставка під виглядом гуманітарної допомоги на схід України важкої (в тому числі і танків) та стрілецької зброї – подібні до укусів комара. Але й цього треба не забувати, аби знати з чого Росія починала свою загарбницьку політику. Не отримавши тоді у відповідь по зубах через міжнародні судові процеси, звернення України до Світової організації торгівлі, вона у своєму нахабстві зросла нині до агресора, який наразі загрожує війною замало не всій приголомшеній планеті.

Отже, я хочу підкреслити, що війна Росії проти України почалася не з весни 2014 року, як дехто вважає, а ще від часів першого Майдану. Злоба і ненависть В. Путіна та його номенклатурників до демократичних змін в Україні змусили їх шукати шляхи гальмування цих процесів. Почалася газова війна, далі – митна війна. Все це здійснювалося з єдиною концентрованою метою – всіма шляхами послабити Україну. Дискримінувати її як єдиний державний суб'єкт. У риториці Кремля з'являється провідна тема, мовби-то сусідка Україна – абсолютне географічне непорозуміння. Пухлина на тілі планети. Рудимент. У неї, мовляв, немає своєї ані історії, ані майбутнього, зрозуміло ж, без великої і могутньої Росії.

Іншими словами, нинішній кремлівський правитель брехун над брехунами лицемір над лицемірами, уже шістнадцятий рік невтомно і цілеспрямовано веде вперту, непо-

ступливу боротьбу проти нашого народу, наших цінностей, мови, культури, історичних надбань, проти суверенітету і територіальної цілісності України. Його завдання – стерти з карти планети українську державу, перетворити український етнос у московських рабів.

В. Путін людина системна як кагебіст. Його фішка – проведення спецоперацій. Вони були основою міждержавної політики щодо сусідки. Це виливалося, насамперед, у створення мережі ворожої агентури в Україні, формування проросійських парамілітарних груп, які могли б захоплювати органи влади, тощо. Суттєве посилення також економічної роботи з «п'ятою колоною» в середині нашої держави. (Пригадаймо бодай нагороди РФ на грудях Колісниченка і інших адептів злобливого «русського міра».) Формування агентів впливу у верхніх ешелонах київської влади.

Зовсім не позбавлені сенсу заяви окремих експертів, котрі стверджують, що за часів Януковича Кремль навіть мав свою квоту на рівні керівників міністерств і відомств на Печерських пагорбах. У його руках, отже, опинилися провідні державні українські впливові структури, як от міністерства оборони, освіти, СБУ. За часів Могильова та Захарченка – і МВС, керівництво якого наполегливо, з російською зухвалою упертістю «консультували» фахівці з Москви.

Стовідсотково московською фігурою був прем'єр-міністр України М. Азаров. Азіров, як його багатозначно величали на Майдані. Уродженець російської Калуги (за дві години їзди від Кремля), він був людиною з абсолютно московським менталітетом. Такою цілеспрямованою фор-

мував і політику свого уряду. І тому важко було повірити у те, щоб цей васал білокам'яної міг зрадити своїм історичним кореням, вийти з-під контролю сюзерена і допустити входження України до Європи.

Напередодні підписання Угоди з ЄС у Вільнюсі Москва затіяла операцію щодо остаточного приручення українського прем'єра. Було придумано термінові переговори російсько-українських урядів. І постановили провести їх саме у Калузі. Таким чином, Кремль хотів нагадати панові Азірову, звідки він походить, з якого джерела, де його родинні витоки. Тоді прес-служба українського Кабміну повідомила про тривалі переговори віч-на-віч Д. Медведева і М. Азарова. Після повернення з берегів Оки вірний васал Москви – ні сіло, ні впало – заявив: уряд призупиняє процес підготовки до укладення Угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом. Сталося це 21 листопада 2013 року, буквально за тиждень до саміту Східного Партнерства у Вільнюсі. І все стало зрозумілим, як у льоху під діжкою, для чого Азіров їздив на рандиву до Калуги...

В. Путін усе більше входив у роль хазяїна-володаря щодо управління й українськими територіями. За його вказівкою віце-прем'єр-міністр Д. Рогозін, котрий опікується силовим блоком в уряді РФ, 2013 року особисто прискіпливо обстежив підприємства оборонного комплексу України. Насамперед пов'язаних з відвантаженням Москвою з українських морських портів (м. Миколаїв) зброї на підтримку кровавого режиму Башара Асада в Сирії.

Кремлівський наполеончик фахово узявся за моральне

знищення глави української держави як особистості. Щодо В. Януковича відверто демонструвалася політика зневаги, приниження, неприкритого презирства. Пригадаймо хоча б, як В. Путін змусив головного донецького крадія і всю його челядь чотири години у смокінгах поспіль очікувати його на підписання міждержавної угоди у Лівадійському палаці. У цей час московський гість, прилетівши до України, весело катався на мотоциклах із байкерами русофільської зграї «Нічні вовки». Іншого разу, за вказівкою з Кремля, ідеологічний спецпідрозділ російського телеканалу «Вести» Д. Кисельова буквально публічно розтер на порошок здоровенного бурмила, нібито українського правителя, котрого посеред ночі, як мерзенного кота, буквально викинули за поріг з резиденцій нового московського імператора. Показали на весь світ, як він тікав від свого сюзерена.

Воно їй зрозуміло, адже які насправді могли бути міжособистісні стосунки у підполковника КГБ та злісного шапкокрада, гвалтівника, власника двох законних «ходок» на зону. Путін ніколи їй не приховував своєї глибокої зневаги до колишнього зека-рецидивіста. Однак, треба визнати, що ця двозначна ситуація, коли глава України залишався підконтрольний московським васалам, була їй вельми вигідна для Кремля. Більше того, В. Янукович мертво висів і на іншому гачку ФСБ: з приводу обставин поведінки його батька в часи Другої світової війни. Папка «Смершу» повсякчас була під рукою у ВВ, і це був водночас також і аргумент номер один у грі проти мільйонів ні в чому не винних україн-

ців. Донецький крадій за гріхи своєї сім'ї розплатився з Кремлем інтересами нашої держави.

Суть первинної програми Путіна щодо нового підпорядкування України Москві полягала в повній дискримінації В. Януковича і розчленування України. Шляхом приєднання Криму та ряду південно-східних областей України до РФ і забезпечення сухопутного виходу на півострів з Ростовської, Воронежської, Білгородської областей. До теплих морів. (Детальніше про це читайте в моїй статті «Брати» з ментальністю орди», опублікованій в науково-публіцистичному збірнику університету «Україна» «Українські реалії: негаразди, загрози, надії». – К., Університет «Україна», 2013. стор. 67-104, її також можна відшукати через назву в Інтернеті, або в журналі «Київ» №2, 2013 р.).

Другим кроком цього загарбницького плану було запустити процес федералізації решти областей України, який неодмінно призвів би до серйозного послаблення впливу центру на регіони. Це б дало змогу вщент розхитати підвалини державності України, перетворити її територію на підконтрольну Кремлю зону зажерливого «руського міра». Тут велика надія покладалася на місіонерство московської імперської церкви, особисті потуги давнього агента КГБ патріарха Кіріла (в миру – Володимира Гундяєва) і небувале посилення діяльності потужного ідеологічного центра – російського телебачення. Як осередку тотального зомбування, джерела пропагандистської диверсійної обробки свідомості населення. Такого собі напалм-фокусу з метою морально знищити демократичні завоювання українського

народу, зганьбити його віковічні прагнення щодо входження до сім'ї європейських держав, позбутися безцеремонного втручання Москви у зовнішню і внутрішню політику нашої суверенної, незалежної держави.

Навряд чи дізнаємось ми будь-коли, що саме сказав, як пояснив свою раптову втечу з Києва у розпал Майдану-2014 В. Янукович В. Путіну. Але, думаю, там точно фігурували слова «Правий сектор», «бандерівці», «фашисти». Цей «джентльменський набір» логічних посилів було доповнено ще й терміном «хунта», коли з Кремля віддавалася команда «мочити хохлів по повній програмі» диверсійним спецпідрозділам засобів масової комунікації, що їх підготовує адміністрація президента Росії, насамперед телевізійникам.

Московія явила світові новий вид суперідеологічної обробки аудиторії з використанням ресурсу ЗМІ. В основу її покладено пропаганду відвертої брехні, спотвореного світосприйняття. Відтак, без жодної перерви упродовж двадцяти чотирьох годин на добу здійснюється цілеспрямоване зомбування свідомості населення певної території методом перманентного бомбардування обманом, облудою, фальшем, дурисвітством. Чи не на перше місце тут ставиться брехня і вигадки щодо нової київської влади. Пропагується її буцімто нелегітимність. Приміром, уряду. Але ж добре відомо, що сформований він парламентом, який обраний ще в жовтні 2012 року, себто, за часів правління В. Януковича. Поки цей пахан сидів у своєму кріслі, виконуючи всі забаганки Москви, Верховна Рада була чинною, діючою, а

тільки-но утік від народного гніву, український парламент Кремлем тут же оголошено поза законом. Як уся київська влада чомусь стало «хунтою».

Ще більше логогрифів викликає постійне звинувачення ошаленілою московською пропагандою київської влади в «фашизмі». Де і в чому це проявляється, більшості українців навряд чи можна зрозуміти, позаяк є чистої води дезінформацією, демонстрацією на телеекранах постановочних сюжетів, які спростовуються самим життям. Але картинки з жахами, неймовірними апокрифічними історіями передусім спрямовано на довірливого російського телеглядача, що, до речі, вельми характерно для авторитарних країн, на силовіць одірваний від материкової України Крим, захоплений навесні спецпідрозділами російських бойовиків наш Схід, як і для решти зарубіжних телеглядачів та й інформантів, падких до усіляких сенсації. Цим, власне, й пояснюється те, чому терористи на Донбасі найперше що роблять захопивши ретрансляційні центри – негайно відключають українські телеканали, натомість умикають російську зомбокартинку. Безсумнівно, за прямою вказівкою з російського генштабу. Приміром, промосковські розбійники тривалий час практично щодоби штурмували в районі Слов'янська панівну висоту Карачун, де стояла до знищення бойовиками ретрансляційна вежа, яка обслуговувала телесигнал на три українські області – Донецьку, Луганську та Харківську. Відсутність зомбоящика вибивала електоральний ґрунт з-під ніг рашівських найманців.

Телевізійні спецпідрозділи Кремля раз у раз ловляться

на тому, що вигадують неймовірні злодіяння, кримінали проти людяності, які начебто вчиняються в Україні нинішньою владою, а для ілюстрації цих відвертих звірств показують кадри з Чечні, або й Сирії, де російські журналісти були в обслузі режиму Б. Асада і мають, зрозуміло, достатній архів відеозбоченств.

Насправді всі заяви московської еліти про київських фашистів, в тому числі ураган неймовірних розвінчувань у російських ЗМІ – це елементарна спроба самообману і самовиправдання Кремля. Адже що таке фашизм? Назва походить від італійського «fascismo» – зв'язка, об'єднання, пучок. Це різновид політичного режиму, який характеризується радикальною авторитарною ідеологією.

Чи є така в Україні? Точно нема. А в Росії? Якщо за спробу вийти на мітинг громадянину загрожує в'язниця, за вимовлені слова про те, що Крим належить Україні, можна потрапити на п'ять років до тюрми, якщо в законодавстві є стаття про наклеп, під яку можна підвести будь-якого журналіста, то що це, скажіть, як не прояв відвертого зіпрілого тоталітаризму? Що це, як не диктатура? Я вже не кажу про користування системою Wi-Fi лише через реєстрацією паспорта.

Далі. Важливою ознакою фашизації влади є явні ознаки впровадження культу особи. Чи характерно це нині для України? Повний абсурд. Кому можуть поклонятися українці? Невже зеку-утікачеві Януковичу? Порошенку, котрого у парламенті уже через місяць після вручення йому президентської булави буквально спаплюжили за внесений на розгляд парламенту недолугий проект Конституції? Чи,

може, московському убивці Гіркіну, котрого В. Путін заслав у Донбас? А ось у Росії прославляння беззмінної керівної особи, котра при владі вже п'ятнадцять літ (!), віднесено до рівня нинішньої державної політики.

Нарешті, ще один штрих при визначенні суті фашизації режиму, як те було започатковано за його італійського родоначальника Беніто Муссоліні. Теоретики кажуть, що це має бути об'єднання гілок влади в єдиний кулак, підтримка його політичними, громадськими структурами заради мілітаризації і возвеличення національних ідей заради панування. Себто, цілеспрямований приціл на війну. Чи може ця ознака бути характерною для України? Думаю, що зовсім ні. Таке звинувачення просто таки сміхотворне. Позаяк в офіційного Києва на весну 2014 року, після Майдану, виявилися геть розбалансованими структури влади, буквально розвалена руками кремлівських диверсантів армія, де вже тут мріяти про завойовницькі походи!. Замість армії виявилось кубло корупціонерів, які наліво й направо збували майно колишніх радянських мілітаристів, розкрадали землі військових полігонів, різали на металобрухт літаки й танки...

А ось для Росії ця ознака, як мовиться, якраз у яблучко. Глава держави лише заікнувся про дозвіл від Ради Федерації на введення військ на територію сусідньої України, це ж по суті дозвіл на інтервенцію супроти суверенної держави – за годину подали на блюдечку таку ухвалу. РФ перебуває в стані перманентної війни з багатьма сусідами. Уже постраждали від агресії Кремля Молдова, двічі Грузія, тепер ось і Україна.

Спробував би в Україні президент, ні сіло, ні впало, будь з ким знічев'я, як зробив це Путін, з кимсь повоювати, знаєте, що з ним зробили б народні депутати?!

Ось де насправді розцвіли райські кущі фашизму, войовничої хунти. У Московщині!

Безберегий шквал тотальної, інструментальної брехні, лицемірства, обманів, зумисного спотворення фактів упевнено вивів рашу на перше місце в світі з фальсифікацій дійсності. Про це не раз говорилося на засіданнях Ради Безпеки і Генеральної асамблеї ООН, у матеріалах Верховного комісара ООН із прав людини, документах ОБСЄ, рішеннях Європейського Союзу, які, між іншим, підписують усі члени 28 країн – членів ЄС, особливо багато розвінчувань цих спотворень в офіційних заявах уряду США. Така скривлена «державна правда» авторитарного режиму Путіна в самій Росії стала їхньою «суверенною федеративною правдою», «монументальною кремлівською істиною».

У демонстрації цих нескінченних московських телезвірств чіткий, недвозначний підтекст – Карфаген (себто демократичний Київ) має бути знищений за будь-яку ціну! Бо саме звідси В. Путін і його камарилья найбільше остерігаються епідемії вільнодумства, наступу народних мас на їхні мільярдні статки, необмежену владу, патологічно бояться загрози провалу «собіранія» земель у нову міфічну московську імперію відповідно до пророцтва Ванги. Тому головна мотивація Кремля – найзапекліший ворог Росії Україна й українці.

У руслі цієї шизофренії просто таки дикунськими є

звинувачення в тому, що Майдан і всю Революцію Гідності здійснені начебто за гроші американського Держдепу. При чому ця тема проходить червоною лінією крізь усю кремлівську пропаганду ще з часів перших виступів проти злочинного режиму Л. Кучми. Стверджується навіть, мовби американці потратили лише з кінця минулої осені на відворот України через повстання від курсу на Митний союз, повалення правління В. Януковича аж п'ять мільярдів доларів США.

Повна дурня. І я спробую пояснити, чому це не відповідає дійсності. Американці, відомо, даремне грошей на вітер не викидають. І якби вони справді оплачували зі своєї казни кожний революційний виступ у Києві ще з часів першого Майдану, то, будьте певні, Україна не зробила б стільки великих дурацтв, чим, на жаль, позначено її новітню історію. Адже коли б українцями насправді керував американський Держдеп, то рецидивіст В. Янукович, котрого, сподіваюся, не забули ще, з обранням на найвищий пост двічі 2005 року безрезультатне вітав В. Путін, ніколи б не став главою держави, ні тоді, ні в майбутньому. Україна б нізащо не підписала б кабальні Харківські угоди по базуванню Чорноморського флоту до 2042 року. Московія б не анексувала Криму. У СБУ не було б такого засилля московських шпигунів, міністрами оборони України ніколи б не стали аж два громадяни РФ по черзі. Росія не зважилася б учиняти бійню в Донбасі. А співробітник ГРУ генерального штабу збройних сил РФ Гіркін-Стрелков давно б висів на березі, або вже б годував тарганів у в'язниці. Тому крем-

лівська «монументальна правда», яка поширюється з чорних ротів Д. Кисельова, В. Соловйова і інших московських дворових геніїв пропаганди є не чим іншим, як примітивним обманом. Мені просто дивно, що таких простих істин не розуміють росіяни, серед яких, знаю, є чимало розумних людей. Одурманені, мабуть, зомбовані. Ця цілеспрямована широкоформатна деза підняла в російському суспільстві справжню бурю квазі-містичного шовінізму. Еге ж, я про передбачення Ванги, у яке тепер вірить не лише В. Путін...

Уся ворожа щодо України і українців російська ідеологія будується на відомому з психології принципі – «віктім блеймінг». Себто, на «винуватості жертви».

В умовах Слов'янська, коли ним під час нинішньої окупації керував московський «міністр Стрелков», на практиці це виглядало так. Якщо громадянин мав у власності авто, одного дня з'являлися терористи, аби конфісковувати його для потреб ДНР. Коли чоловік ставав у позу, йому давали профілактичних стусанів, а підіймав бучу – підстрелювали, або й убивали на місці. Виходило, сам винен, не поділився...

По відношенню до Росії Україна «віктім блеймінг» тому, що ми своїми південно-східними областями начебто заступили сухопутний вихід Москві до анексованого у нас же Криму. Така ось спричинилася зла гра долі! Бо навіщо Путіну Крим, як острів, – без його надійного сполучення, зв'язку з материковою частиною, це чемодан без ручки – ні нести, ні покинути. Тому Росії потрібна Новоросія, як стовпова дорога до чорноморської перлини. І за це вона активно воює. Силою

найманців, бронетехнікою, ракетними комплексами, завезеними з московщини до України.

Відомий американський письменник Роберт Шеклі якось влучно зауважив: «Найобразливіше те, що в інформаційній війні завжди програє той, хто говорить правду. Він обмежений правдою, а брехун може плести все, що завгодно».

Їй-право, так. Щира правда!

Ще образливіше, коли бреше держава. Коли обманює глава держави, коли в оману вводить світ глава зовнішньополітичного відомства. Пригадайте бодай, як В. Путін і С. Лавров, позичивши очей у сірка, стверджували, що в Криму нема російських військових, що озброєні до зубів «зелені чоловічки» не мають ніякого відношення до РФ. Це, мовляв, кримчани, які купили зброю та інший військовий обладунок у місцевих крамницях. Себто, і гранатомети, і автоматичну стрілецьку зброю, і навіть супервійськові авто «Тигр», якими озброєно лише єдину армію в світі. Як то мовиться, не вірте своїм очам, покладайтеся на російську пропаганду...

Найнеприємніше визнавати те, що цілодобово, безупинно брешуть про твою державу. Про всіх нас, українців, а ми лишень облизуємось.

Ця дивна політика боязні сміливо відстоювати свої інтереси, підставляти іншу щоку, коли вдарили по одній, натворила вже тисячі бід в Україні, і, на жаль, кінця-краю цьому не видно. Нерішучість, боягузтво, запобігання перед агресором вищого керівництва держави, навіть догодження московітам призвело до втрати Криму, здачі острова окупантам. Зрозумівши, що, захоплюючи українські території,

вона не отримує жодного військового спротиву, бо нема команди, політичного рішення, російська орда поспішила захоплювати інші території. Так у справжнє пекло перетворився наш Донбас.

Це моя особиста думка, але вона однозначна і я її ніколи не поміняю: чорноморську перлину Україна прогавила через бездарність вищого керівництва. Передовсім виконувача обов'язки глави держави Олександра Турчинова. Через якусь дивну, зовсім чудернацьку позицію невтручання у політичні, оборонні процеси прем'єр-міністра Арсенія Яценюка. І мій персональний вердикт такий: вони мають відповідати перед українським народом за бездіяльність у годину важких випробувань. Їхній переляк, службова пасивність, посадова інертність, невміння стратегічно мислити, оперативно оцінювати ситуацію й робити висновки, надто дорого обійшлися державі. Сотнями людських життів, загибелі цвіту нації, Героїв Майдану. Ми отримали регіональну війну на сході України. І ще не відомо, коли вона закінчиться. І як – також...

Парадоксально, але факт: у час незгод затихли партійні рупори, немов ті щурі чкурнули по норах до того завжди голосисті політики. Перечікують у теплих місцях: а що ж воно буде, як повернеться колесо державної фортуни?

Вони капітулювали раніше, ніж зазнали аварії...

Коли до Криму вдерлися московські бандити, захопили парламент і уряд автономії, я не міг мовчати, бо вважав:

як журналіст і письменник, маю словом закликати людей до дії. Майже щодоби на Інтернет ресурсах видань Газета. ua, Ліга.net, Кореспондент.net, ТелеКритика і інших у передруках з'являлися мої пости у блогах. Як ось, приміром, 13 квітня 2014 року опублікував статтю «Вони капітулювали раніше, ніж зазнали аварії...» Читайте, ви все зрозумієте:

«Найнеприємніше жити і повсякчас спізнавати, що країною, начебто й тобою керують політичні євнухи, нездари, а, можливо, й вороги твоєї незалежної держави. Розуміти, що на них ні в чому не можна покладатися, вони відверті недруги державності, суверенітету України, фарбовані лиси і пристосуванці, хоча удають з себе щирих патріотів. Чого доброго, завтра закличуть усім нам організовано підняти руки догори і вийти з хат, доземно уклонитися ненависному «руському міру», розчинитися в ньому... Просто всі вони, як на підбір, на моє переконання, належать до того десятка людей, котрі капітулюють раніше, ніж зазнають нападу, аварії...

Що, здавалося б, не зрозуміло: наяву відверта, нахабна інтервенція сусідньої держави. Довелося навіть оголосити часткову мобілізацію. Цими днями секретар РНБОУ А. Парубій обнародував: до Національної гвардії записано 19 тисяч резервістів. Іще раніше в. о. верховного головнокомандувача (так і хочеться дописати – по шикарній квартирі-маєтку в Протасовому Яру Києва) анонсував: ці війська будуть першими зустрічати зовнішніх ворогів.

Нападники уже не лише на порозі, вони безцеремонно орудують всередині нашого українського дому. Де ж,

дозвольте справитися, перебувають вони, наші доблесні захисники? Невже на польському кордоні? Який абсурд!? Невже, щоб захищатися від людей Коморовського і Туска, котрі й без того щоднини активно піднімають на оборону інтересів України буквально весь світ. Хіба ж бо потрібно убезпечувати нас від військ НАТО? А чому не перебуває цей контингент на сході, на проблемному півдні, де безперешкодно у містах і селах України діють, як у себе вдома диверсійні спецпідрозділи російських військ? Хто додумався до того, аби в Нових Петрівцях під Києвом узагалі розпустили батальйон Національної гвардії, сформований із патріотів держави, позаяк їм бучімто немає чим займатися. І це тоді, коли пожежа сепаратизму охопила частину Донбасу. Є кебета у вождів і правителів держави?

Ось у Донецьку, Луганську вже тиждень орудують банди терористів, тих, хто їм співчуває, виступає живим щитом на їхній захист. Ви чули, щоб хоч одного із цих негідників, які роздмухують вогнище громадянського протистояння, підкреслюю, зі зброєю в руках, затримали, висунули щодо них звинувачення? Що це, як не свідоме потурання розпалюванню ворожнечі, кроки до силового повалення української влади в регіоні? Що це, як не поетапна здача території зовнішньому агресору, зрадницький план невтручання в дії головного розвідувального управління (ГРУ) генерального штабу (ГШ) збройних сил (ЗС) РФ відносно нового загарбання території України?

Де наша міліція, де інші силові структури? Чим займа-

ються вони, за що понад 300 тисяч штатних співробітників отримує зарплату з державної казни?

Ось діб із п'ять тому до Луганська, для розв'язання проблеми захопленням тамтешнього СБУ невідомими особами, відбули з Києва секретар РНБОУ А. Парубій і голова СБУ В. Наливайченко. І що? Є відчутні зміни на краще? На жаль, конфлікт тільки загострюється, розширюється, жодних ознак поліпшення ситуації. Де ці хлопці-молодці, чим займаються? Вони вже відзвітували його величності в.о. верховного головнокомандувача про доблесне перебування на новій частково анексованій території, чи ще страждають без сімей у поки що українському Луганську? А ви забули, як горе керівник МВС пан Аваков ще вранці 9 квітня на засіданні Уряду помпезно заявляв: «Сепаратистська криза в Луганську буде вирішена протягом 48 годин ...»

Скільки разів уже минуло по 48 годин? Либонь, панові Авакову побожитись, як псові муху з'їсти...

Уже тиждень, а, можливо, й більше відомо імена, місця дислокації, мобільні телефони тих, хто за гроші через мережу Інтернету відверто й нахабно наймає посібників терористів із числа жителів Донбасу, але так звані правоохоронні органи сходу, півдня України не затримали жодного з цих людей. Що це, як не саботаж, зрада державних інтересів України? Як керівники цих органів можуть носити форму й погони українських спецслужб, міліції?

Більше того, є прямі і безпосередні докази того, що загоны підтримки дій російського спецназу організовані і фінансуються за кошти українських олігархів. Імена їхні ві-

домі. Але ж українське керівництво, підібгавши хвости, як свою продажну честь, бояться про це навіть заявити. У них же, мовляв, гроші. Можливо, з яких харчуються й вони...

А що це за антитерористична операція в Слов'янську, коли втрат зазнає лише українська сторона? Де захоплені у полон сепаратисти, ті, хто виходить їм на підмогу з числа підкуплених російськими диверсантами місцевих мешканців?

Ах, вони діють відповідно до плану В. Путіна, озвученого ним на прес-конференції 4 березня ц.р., коли озброєні до зубів бойовики по-есесівськи ховаються за спинами жінок і дітей. А в міліції хіба нема водометів? Їх же стільки накупив ще В. Захарченко...

Чомусь у грудневі морози 2013-го цей спосіб розгону натовпу залюбки застосовували на вулиці Грушевського і Майдані, а нині, посеред весни, підкреслю, – ні. Там, мовляв, жінки? А що їм там робити, коли з двох сторін люди з вогнепальною зброєю?.. Напевне ж, знають, на що йдуть, і навряд чи за ідею утворення якоїсь примарної Донецької народної республіки (ДНР). Вірогідніше всього, стали там у вигляді мішеней за гроші, як пишуть і повідомляють про це, між іншим, ЗМІ (за їхніми даними, начебто, постояти в такому живому захисному редуті – 500 гривень!) Тому нехай тікають, або спробують встояти під ударами брандспойтів.

Але ж цього способу наступу чомусь ніхто не застосовує. Мабуть, тому, що пан Аваков керує всім лише з свого Фейсбука. Носиться з ним, як дурень з писаною торбою...

Йому, як відомо, довірено стабілізувати ситуацію у

Харкові. Це точно, як у тій примовці виходить, що доручи «розумнику» помолитися – розіб'є собі лоба. Цей ерзац-міністр організував усе так, що блокпости на в'їзд до області улаштували не з боку наступу російського десанту, себто Донбасу, а з боку Києва. І ось, коли з столиці з'явилася колона з п'яти автобусів з майданівцями, котрі прямували на підмогу українцям у колишній першій столиці України, доблесні орли Авакова побили їх так, що на жодному з сімдесяти молодих людей не залишилося живого місця. Геть потрошили техніку, фото-відеоапаратуру.

Начебто помилилися, а я ось вважаю, що це вельми схоже на свідому розправу над молодими майданівцями, замасковану під буцімто похибку. Та тільки за один такий «подвиг» бездарного висуванця «Батьківщини» на міністерський пост треба судити, не те, що й далі тримати на високому посту. Так, знаєте, не помиляються. Завтра наші вороги окупують Київ, а «захисники Авакова» скажуть, що не зрозуміли, в який бік потрібно наступати...

Чи варто переказувати далі заслуги керівників-правителів, котрі тихцем, боком-боком повсідалися у крісла перших осіб держави і силових відомств, не маючи ніякого морального права сидіти на них і годину. А народ, не зрозуміло чому, мовчить...

А хто, скажіть, будь ласка, зупинить публічну діяльність щодо пропаганди жовчної ненависті до всього українського такого собі Царьова? Зареєструвавшись кандидатом у президенти України, він безцеремонно заявляє, що головна його мета – зірвати вибори. В Інтернеті зафіксовано скіль-

ки завгодно його заяв про подібне. Хіба цього не достатньо для того, аби ЦВК зняла цього українофоба з перегонів. Адже не це завдання, сподіваюся, записано в його передвиборній програмі. Подібні бравади – відверта антидержавна поведінка, позаяк на вибори виділено кошти з державного бюджету, це всенародна антиконституційна діяльність. Цим Царьов публічно заявляє про свою антидержавну діяльність, до подібного закликає своїх прибічників, дестабілізує ситуацію в регіонах, куди приїздить начебто на зустрічі з виборцями. Він спотворює процес волевиявлення громадян, сіючи ворожнечу поміж людьми.

А що це за народний депутат такий? Який народ він представляє, коли замало не щоденно робить заяви з російських телеканалів, спрямовані на розкол українського суспільства. У якій ще державі можуть миритися з таким, терпіти подібне знуцання?

Демократія – це все таки не махновщина. І вона вимагає відповідальності громадянина перед державою. Однак за таких бездарних, убогих керівників України ми можемо невдовзі залишитися і без державності, і без власної території. Нас можуть оптом здати в нове імперське рабство. Диверсанти уже орудують в українському домі...

Чи дозволимо це їм, друзі?»

Метровий олівець із Слов'янська...

На світанку 11 квітня 2014 р. група до зубів озброєних людей, точнісінько, як свого часу у Сімферополі, вдерлася до

приміщення Слов'янського міськрайвідділу міліції Донецької області. Менше ніж за пів години вони нейтралізували міліціонерів, які несли там вахту, виставивши їх обеззброєних за двері установи. Так починалося проросійське захоплення українського Донбасу. Все один в один повторювало уже до болі знайомий кримський трагічний сценарій.

Переглянувши цю новину, я подумав про те, що на місто через тридцять п'ять років упала нова трагедія. Саме 11 квітня 1979 року загинув славний виходець зі Слов'янська, великий український актор і режисер Леонід Биков. Якраз напередодні цьогорічної події я запросив, як експерта до занять на кафедрі журналістики університету «Україна», де веду заняття зі студентами, відомого київського адвоката Віктора Степановича Чевгуза, кандидата юридичних наук. Свого часу він очолював слідче управління Київської обласної міліції. І ось навесні 1979-го саме В. Чевгуз розслідував обставини загибелі талановитого митця...

Це чомусь найпершим пригадалося, коли почув новину про напад на донецьке місто.

Слов'янськ особисто для мене теж сторінка життя. У моєму домі є чимало речей із того райського куточка Донбасу. Скажімо, аж дві великі, чудові надольні вази, химерні настінні витвори під квіти, чомусь аж декілька різноманітних попільничок, хоча ні я, ніхто в моєму домі не курить. Придбав свого часу просто на пам'ять, бо аж надто вони чудернацькі. А ще є в домі величезний, у метр заввишки, товстий, не повірите, – олівець. Красивий слов'янський олівець, із тамтешньої фабрики з виготовлення графітів...

Усі ці речі – придбані і подаровані мені, я привіз п'ятнадцять років тому з курортного міста, розташованого в долині річки Казенний Торець – справжньої перлини Донбасу. Щоправда, їздив туди не в санаторій, не на відпочинок, а... обиратися у тамтешньому виборчому окрузі народним депутатом України.

Під впливом цих настроїв, про які я розповів вище, і народився пост мого блогу «Як я здобував папаху нардепа в Слов'янську». Ось він:

«Так уже сталося у моєму житті, що влітку 1998 року довелося протягом п'ятдесяти діб безвиїзно мешкати в нині гірко всім відомому Слов'янську. Не пригадаю з яких саме причин, але саме тоді звільнився там мажоритарний виборчий округ. Працював я тоді головним редактором газети «Правда України». Отож, мої друзі запропонували, а зібравши в дорогу певну суму грошей, переконали в тому, що потрібно балотуватися кандидатом на довиборах до Верховної Ради України. Так я став претендентом на папаху нардепа якраз у Слов'янську.

Тодішній виборчий округ це – саме місто Слов'янськ, Слов'янський та Олександрівський сільські райони. Словом, майже двісті тисяч виборців. Але головна частина їх – понад 120 тисяч – це, зрозуміло, жителі міста. (Нині чую, що повідомляють про 100 тисяч, невже за неповних шістнадцять літ їхня чисельність так помітно скоротилася?)

Загалом же я провів там двісті сімдесят сім зустрічей із виборцями. Переважно у міських дворах, на перехрестях вулиць, на спортивних майданчиках, навіть у домоволодіннях.

Словом, мій робочий день починався рівно о четвертій ранку. Ми з редакційним водієм Леонідом приймали холодний душ (на дворі стояли липень і серпень), виїздили в дальні села районів. Тоді ще подекуди збереглися колгоспи й радгоспи. Ось я й з'являвся на вранішнє доїння до здивованих сільських доярок, тваринників, у тракторні бригади. Мені часто казали тамтешні люди, що до них уже роками ніхто не навідувався, не цікавився їхнім життям-буттям, тому залюбки вділяли певний час на теплі, задушевні зустрічі. Іноді вони тривали годинами. Бідним, розчавленим злиденним життям селянам часів переходу до дикого капіталізму хотілося просто висловитись, навіть виплакатись. І я був уважним слухачем, своєрідним громовідводом, на який люди скидали всі свої блискавиці ненависті до влади, усіяяких новітніх вельмож, безладу життя, недолугості порядків і домострою.

Ще важчим видавалося буття міських жителів. Слов'янськ тієї пори – це суцільні трущоби з геть розваленим міським господарством, з суцільним безробіттям. З надзвичайно високим рівнем озлобленості мас. За сім років незалежності розвалилося вже все, що тільки трималося на підпорках державної підтримки, начальницького волонтаризму. Практично зупинилося промислове виробництво. Тоді якраз вибухнув скандал довкола крадіжок керівництва на одному з найпотужніших у колишньому СРСР тамтешньому содовому комбінаті. Потужне виробництво, на якому працювало тисячі мешканців Слов'янська, зупинилося, здається, назавжди. І якось надвечір мої помічники влаштували зустріч у мікрорайоні, де мешкали переважно содовари у

злиденних гуртожитках і жалюгідних робітничих гуртожитках. А перед цим, здається, оголосили в розшук їхнього керівника Едуарда Креча, який утік з усіма грішми колективу. Сподіваюся, розумієте, що за настрої панував на тій зустрічі, яка панувала атмосфера.

Це був стогін сотень обездолених, спустошених рабським життям людей, котрі втратили останню надію на існування, бо їхній годувальник – комбінат уже помер. Його убили крадії і розтягаї. До пізньої ночі під кучерявими вербами чулися плачі і прокльони. І по нині, як згадаю той скорботний вечір, серце защемить від болю...

Найголовніше, що людям нічого було сказати у відповідь, не було чим зцілити душу, обнадіяти. Ну, заявлю я, приміром, що коли мене, мовляв, оберете до парламенту, тоді я вам улаштую краще життя. Але ж вони добре знають, і я також це розумію, що, якби таке навіть і сталося, змін на краще точно не відбулося б. Тому, що пострадянська розруха була системною кризою, стосувалася не лише їхнього комбінату, міста чи тільки хімічної промисловості, а, отже, це не означає, що одну дірку залатаєш і все в державі налагодиться. І тому я не лукавив перед людьми, не намагався бути солодким для них, казав усе так, як розумів. Не приховував проблем і негараздів.

Чомусь часто згадується залізничний вокзал, геть запруджений керамічними яскравими виробами. Від шикарних ваз до різнобарвних свистків. Різноманітні гончарні турки, сувеніри, вироби, як називалося відповідно до технології виготовлення, – «темнені молоком». Еге ж, продав-

ці так і вигукували, вгледівши потенційного покупця: «Ой, беріть же ж, бо це найкращі – темнені молоком..»

Подібні вироби – екологічно чиста продукція, позаяк виготовлена без застосування хімічних барвників та поливів. Замість них, їх обробляли звичайним білим коров'ячим молоком. Парадоксально, але факт.

Слов'янськ якраз славиться покладами білої та червоної глини, які придатні, зокрема, і для промислового керамічного виробництва. Скажімо, для виготовлення ізоляторів, чудової сантехніки, особливо ж для гончарного начиння. І ці вироби віддавна славляться в усьому світі.

Якраз саме це виробництво кілька днів на тиждень там якраз і працювало. Але грошей робітникам не виплачували. Сотні найрізноманітніших виробів, отриманих у розрахунок за зайнятість на підприємстві люди виносили на залізничну станцію, аби хтось з мандрівників побачив це диво з поїзда, вискочив та купив. Бо продавати їх у місті – даремне тратити час. Ніхто не придбає: у місцевих людей просто не було грошей...

Із того тривалого відрядження я привіз на згадку дві красиві великі вази, якими милуюся й нині, різноманітні чудові дріб'язкові вироби, які давно презентував до різних okazій своїм друзям. А собі на пам'ять залишив метрового олівця. Мені його вручили під час багатолюдної зустрічі з колективом фабрики олівців. «Що за редактор без олівця!?» – казали, підносячи яскраво розфарбоване полінце з графітом усередині.

Очолювана мною тодішня «Правда Україна» була єди-

ною в державі центральною газетою, гостро опозиційною до режиму Л. Кучми. І це накладало відбиток на всю мою передвиборну кампанію. Влада усе робила для того, аби я не міг, до прикладу, навіть зустрітися з людьми в установах, організаціях. Хіба що на вулицях, у підвороттях...

Ще до виїзду на виборчий округ наш тодішній власкор у Донбасі Анатолій Єременко домовився з одним керівником у Слов'янську, що бригада моєї підтримки, до складу якої входили переважно працівники столичної редакції, мешкатиме у якомусь там котеджі у середмісті. Але варто було нам поселитися, як уже другого, чи третього дня прилетів цей не на жарт стривожений чоловік-господар і пояснив, що його зранку викликали в Донецьк, до обласної держадміністрації (а її уже тоді очолював В. Янукович), і суворо зажадали, аби він негайно виселив нас зі свого дому. Того ж дня до вечора. І доповів про це особисто заступнику голови облдержадміністрації.

Неподалік Слов'янська є селище Миколаївка, там працює потужна тепло електростанція (ТЕС). Якось я навідався туди, попередньо зателефонувавши генеральному директору. В точно призначений час увійшов до його кабінету. Повідомив про те, що, як кандидат у народні депутати, відповідно до чинного законодавства, хочу зустрітися з членами трудового колективу.

Усміхнувшись собі під ніс, той напіввесело відповів: ніяких, мовляв, проблем з цим нема, зараз усе організуємо. Тут же викликав до себе головного інженера, а також, здається, технолога, чи економіста і, коли вони всілися на стільцях

під стіною, несподівано для мене сказав: «Починайте! Ми вас уважно слухаємо...»

Було чому здивуватися. З несподіванки я аж ніби занімів. Виступати перед цими трьома вгодованими управлінцями, котрі, либонь, несуть тут свою вахту ще від часів Микити Хрущова, у чомусь їх переконувати? Ні, кажу, мені треба до людей. До слюсарів, електриків, монтерів, водіїв, трактористів. У вас же понад три сотні робітників. Є ж обідня перерва, якщо не можна відірватися на хвилин двадцять в робочий час, чи після зміни. Я готовий будь-коли з'явитися перед їхні очі, якщо не можна це зробити зараз...

Гендиректор заперечно хитає головою. Ні в якому разі. Подібне просто таки виключається. У нас, каже, режимне підприємство. Тут мітингувати не можна. Та й коли чесно і по-секрету, то вас узагалі заборонили до людей пускати. Не хочу ж я бути завтра звільненим із роботи. Тому можете виступити лише перед нами трьома... Ми теж члени трудового колективу, а всі цінні думки і викладки вашого виступу обов'язково донесемо до людей. І так хитрувато, з прижмуром очей, децю аж нібито придуркувато обводять поглядом напівпорожній свій просторий кабінет. Шукає підтримки у своїх підлеглих. Мовляв, як я його, журналюгу, поставив на місце?!

Спершу я думав демонстративно встати і піти геть. Про що ж можна говорити з цими запрограмованими дятлами? А тоді в мені прокинувся тип Васька з водокачки, котрий також уміє прикидатися водовідвідним шлангом. Постановив, що ж, коли ви зі мою отак по-собачому ведетеся, то й я над вами також позбиткуюся.

Попросив начальника, аби він секретарку попередив ні з ким не з'єднувала по телефону і нікого не пропускала до кабінету.

«А ви довго виступаєте?» – тривожно так запитує головінженер. «Довго» – відповідаю. «А скільки?» – швиденько уточняє директор. «Як мінімум півтори години...» «Ог-г-го! – виривається у нього. – А щоб коротше...» «Ні, – категорично відповідаю, – не можу. У мене, знаєте, своя система викладу доводів, аргументів і фактів, узагальнень. А потім треба, щоб ви все добре зрозуміли та запам'ятали, вам же ж, як ви сказали, потрібно людям у цехах це все передати...»

Дивляться здивовано і дещо з острахом. Думають, напевне, – повний дурень, чи так вдало перевертілюється в лантуха...

Я знущався над ними годину й сімнадцять хвилин. Ураз директор ТЕЦ зірвався і з матюками побіг з кабінету. Либонь, до печінок достало. «Ви сидіть, – крикнув з порога своїм підопічним, які теж повскакували з своїх місць, – нехай уже закінчить свої доводи й аргументи, щоб він уже усрався зі своїм виступом...»

Приїхавши до Слов'янська зі своїми друзями-журналістами, ми поділили виборчий округ на шістдесят невеличких дільниць. Підібрали туди агітаторів із числа місцевих. Їхнє завдання було роздавати нашу інформаційну продукцію, розповідати про кандидата в депутати, і приблизно раз на тиждень готувати на зустріч зі мною виборців своєї округи.

Уже незабаром виявилось, що один вельми балакучий

чоловічок, котрий, до речі, відшукав нас першим із пропозицією попрацювати на мою перемогу, а з ним і молодичка, яку він привів з собою, успішно трудяться на... двох кандидатів одразу. Банально заробляють гроші не агітуючи ні за кого...

Запам'яталася жінка-агітатор з п'ятьма дітьми. Навдивовижу вродлива, років тридцяти п'яти з вигляду, таку лише в кіно знімати. Великі карі очі, дві дуги як вимальованих брів над ними. Чарівне каштанове волосся. Напевне, ідеальна постава. Колір начебто шліфованої шкіри аж матовий. Глянеш – не одвести очей. Чомусь одинока, і страшенно бідна, безробітна. Діти голодні. Це навіть було видно по їх зболених очах. Я коли приїздив на цю ділянку, завжди привозив малечі ковбаси, консервів, молока, цукерок. Бо з матір'ю людей скликали на збори всі її п'ятеро дітлахів. Поки я виступав перед виборцями, Льоня-водій, відкривши багажник авто частував ораву за рогом будинку. Мати стояла неподалік і мені було видно, як чоловіки, котрі прийшли на зустріч з кандидатом у народні депутати, кидають масні і ласі погляди на неї. Я так і не відважився за півтора місяці запитати, чому вона одинока. Аж якось недавно, бо Слов'янськ у всіх на устах тепер, подумав, що, можливо, вона залишилася вдовою...

А ще запам'яталася Олена, Лена Степанян. Теж мій колишній агітатор. Чарівна смуглянка вірменка. І її, здається, тоді трілітня донька – біла-біленька, як у молоці викупана. Така примітна, вразлива пара моїх добрих помічників-агітаторів.

Олена розповідала, що вона родом з вірменського міста

Спитак, де 7 грудня 1988 року, о 10 годині 41 хвилина ранку, стався найпотужніший на планеті у двадцятому столітті землетрус. Дівчина тоді навчалася в випускному класі школи. Приміщення в одну мить упало на голови учням, вона дивом вибралася живою і неушкодженою з-поміж панелей перекриттів та повалених стін, які похоронили майже всіх її друзів. Тоді ж переїхала з батьками до Слов'янська.

Лена збирала людей на зустрічі у міських дворах, а це маленьке білоголове дівчатко вискакувало до дороги, спостерігало за тим, коли ми приїдемо з Леонідом. Варто мені було вийти з авто, як на всю округу на диво голосисте дитя щосили кричало: «Мама! Гарабец приїхал! Зові людей...»

Цікаво, які вони тепер, через шістнадцять літ, ці двоє! Дочці вже під двадцять літ. Як вони пережили трагедію несподіваної московської навали. Для Олени це точно ще один Спитак. Тим паче, що їх житловий масив Артема, відомо, постраждав найбільше...

На довиборах у Слов'янському виборчому окрузі 16 серпня 1998 року переміг донецький горілчаний магнат. У день голосування, як писала місцева преса, сюди прибуло тридцять авто з оковитою. Добра половина виборців того дня була, що називається, вдризки п'яною і правильно здійснювала своє волевиявлення... А передвиборним штабом того кандидата в депутати керував особисто... Дмитро Табачник. З міської ради.

Я тоді подружився з багатьма людьми Слов'янська. І, насамперед, з Ігорем Александровим, керівником і телеведучим місцевої телекомпанії «ТОР». Він як міг допомагав мені

на виборах, хоча в самого його було тоді стільки проблем. Розповідав про переслідування і погрози через правдиві його виступи проти князьків, котрі обдирали, спустошували кишені бідного місцевого люду. На пам'ять про нього у мене залишилася касета наших з ним кількох гарячих інтерв'ю, які він видав в ефір.

Його, як, сподіваюся, пам'ятаєте, по-звірячому потім убили негідники, яким він публічно наступив на хвоста. Є багато доказів того, публікацій на цю тему, що начебто до цього були причетні тодішній донецький прокурор В. Пшонка, глава регіону В. Янукович. Стверджувати не буду, що це так і є, – судового рішення немає. Але негідників усе одно покарає Бог. Ігорю – земля пером, царство небесне...

Здається, що навесні 2006 року мені випало знову побувати в Слов'янську. Я тоді працював начальником патронатної служби, прес-секретарем міністра АПК. Удвох з ним ми приїхали на зустріч з колективом тамтешнього аграрного технікуму.

Поки міністр виступав, мене з президії покликав за куліси інтелігентного вигляду чоловік. Зняв окуляри, пильно приглянувся, і каже:

– Скажіть, будь ласка, це ви той Олександр Горобець, що працював головним редактором «Правди України», що обирався тут у нас кандидатом у народні депутати?

– Я, – ствердно відповідаю.

– О-йой! Я так і подумав. А ви знаєте, що ми в технікумі вашу газету завжди передплачували, а в ті часи, коли вона знаходилася в опозиції до Кучми, кожен номер як бестселер

з рук у руки передавали. І всі ваші статті про Слов'янськ часів виборчої компанії до дірок зачитували. Я їх всі зібрав, акуратно підшив. Хочете зараз принесу, покажу, я тут поруч живу?

Поки я роздумував, що відповісти, він уже зник. А згодом у кабінеті директора технікуму ми всі разом розглядали номери «Правди України» дев'яностих років, які зберіг заступник директора навчального закладу... Мені особливо було радісно і приємно. Наче через десятиліття знайшов давніх родичів та друзів.

Ось такі у Слов'янську різні, але по-своєму напрочуд красиві живуть люди. І мені, зізнаюся, вельми боляче від того, що нинішня влада фактично покинула їх напризволяще, залишивши віч-на-віч з терористами, і зовсім не захищає...»

Ці рядки опубліковано 23 квітня. Тепер, коли місто після таких протистоянь, боїв нарешті звільнено від сепаратистів і терористів, там урешті-решт відновлено українську владу, можна б, напевне, було і прибрати в кінці поста згадку про покинутий Києвом регіон. Але це було б не вірно з позиції історичної правди. Бо тоді, за два тижні після того, як ми всі дізналися про існування такого собі хворого московіта, справжнього угро-фіна Гірка-Стрелкова і його банди, все виглядало саме так. Можна лише скласти шану й подяку батькам тих українських бійців, котрі загинули в боях за звільнення цього міста. Слава Героям!

Стерно, либонь, довірили похоронній команді...

26 квітня 2014 року в ряді Інтернет видань я розмістив пост блогу під назвою, яку ви бачите вище. Це був публічний відгук на масовий біль народу, його суцільне розчарування в новому керівництві держави, яке виявилось на перевірку геть бездарним, нездатним зорганізуватися саме і мобілізувати маси на захист територіальної цілісності держави. Втім, читайте цей пост, сподіваюся, усе зрозумієте:

«Якщо хочеш провалити добру, а чи навіть і святу справу – доручи реалізовувати її неукам, нездарам, професійним імпотентам. Що це сталося саме так видно з того, кого маємо на чолі влади, й того, які маємо перші результати. Без єдиного пострілу ворогам здано частину території держави. Ви звернули увагу: нові вожді-правителі про неї уже й не згадують? Буцімто так і мало все бути, відповідно до якогось таємного злочинного плану. Тепер ще частину східного терену віддано на поталу ворогам, які там нищать усе вогнем і мечем. Ніхто їх практично не зупиняє, по-справжньому не дає відкоша. Тільки встигаємо виловлювати з водою трупи з розпоротими животами людей, котрі обізвалися в регіоні за Україну, спробували стати проти бандитів. Цими днями з особливою жорстокістю замордували обранця народних мас – депутата Горлівської міськради. Перед тим ці ж харцизники як на полюванні, майже впритул застрелили офіцера СБУ, одночасно й важко поранили одного з керівників так званої антитерористичної операції, якщо цей бедлам

можна назвати якоюсь там організованою військовою дією. Інтервенти, котрі почуваються на нашій землі, як у себе вдома, чи на курорті (а Слов'янськ якраз місто лікувальних санаторіїв), уточняли у своїх зверхників у Москві, просили дізнатися, кого саме вони «завалили». Пояснювали: «Просто цікаво...» Як на футбольному матчі – у верхню чи нижню «дев'ятку» влучив бомбардир.

І за це, до речі, з київських верхів хоч би їм хто пальчиком пригрозив. У відповідь – мовчанка, дзвінка тиша. Як своєрідне характерологічне заохочення – стріляйте ще, у нас живих мішеней багато...

Силовикам же з печерських пагорбів летіло суворе застереження: не приведи Боже чіпати стрільців, перешкоджати їхньому «полюванню», застосовувати проти них зброю. Кремль образиться...

Що це, паранойя? Навіть Європа підказує – Україна має право застосовувати зброю проти терористів. США устами свого віце-президента Джозефа Байдена, котрий щойно побував у Києві, суфлює: поважають у світі ту державу, яка вміє відстоювати свої інтереси, захищати життя своїх людей. А ці горе-правителі, мовби зомбовані Кремлем, заглядають лише до рота новоявленого біснுவатого маленького фюрера, котрий натякає: у наших гереушників, які орудують в Україні, не стріляти... Хоч би що тут чинили...

Напевне ж, настане час, коли ми все це поспіль з психологами, навіть психіатрами будемо аналізувати, оцінювати. Звісно, якщо наперекір продажним діям тих, хто нині керує з Банкової, Україна все-таки уціліє! Будемо називати речі

своїми іменами. Але вже нині запевняю вас, найчастіше звучатиме там визначення, що таке державне урядування вельми схоже на гру у війну у палаті №6 з дурдому «Весела Батьківщина».

Що це за держава, яка не захищає своїх людей, своїх героїв? Таких, як горлівський начальник міліції полковник Андрій Крищенко, котрий за три доби так і не дочекався допомоги й підкріплення, самотужки обороняючись від бандитів. Як тамтешній депутат міськради Володимир Рибак, котрий поклав своє життя, захищаючи від негідників прапор своєї рідної держави, щоб не сплюндрувати його. Ви чули, як на міському цвинтарі Горлівки, в центрі Донбасу, коли красеня-патріота під синьо-жовтим знаменом опускали до могили, всі люди зі сльозами на очах, малі й старі, натхненно й проникливо співали славень-гімн «Ще не вмерла України ні слава, ні воля...» Загалом то – бандерівський гімн. Отож є тепер кого боятися усіляким там ліліПутінім та його посіпакам на Донбасі...

Дивуюся тому, яким гнилим виявився на перевірку, зовсім не гордого чоловічого характеру, беззубим постав у вирішальну мить офіцерський корпус у геть таки деградованій нашій СБУ. Котрий, скидається на те, ні на йоту не образився на подібний просто таки собачий відстріл своїх побратимів зайдами з РФ, не поклявся відомстити за проливу московітами кров. Чому, маючи у своєму складі найбільш підготовлених в Україні бійців на кшталт підрозділу «Альфа», вони уже півтори тижні по-чоловічи не відповідають бандитам, дають їм право і надалі безперешкодно топтати

українську нашу землю, знущатися над нашими людьми, навіть захоплювати школи і дитячі садки. Більше того, вчора навіть поступила інформація про те, що саме через «Альфу», 24 квітня, було зірвано завершення антитерористичної операції в Слов'янську, оскільки нібито саме цей підрозділ відмовився увійти до кубла терористів – міської ради.

Звісно, що цим крутим «героям» зовсім не страшно було в лютому цього року проникнути через дах до Будинку профспілок на Майдані Незалежності, геть спалити його напалмом, бо це був штаб опору беззбройного народного повстання. А тут диверсанти з ГРУ ГШ ЗС РФ можуть дати відсіч.

Щоправда, заради справедливості маю зазначити, що 25 квітня, хтось там із чинів СБУ мовбито пробував спростувати цю інформацію про зраду «Альфи» в Слов'янську. З'ясовувати не буду, де фейк, а де правда. Та й воно без того все видно. Терористи-сепаратисти нікуди не ділися, і далі чинять свої чорні справи, тероризують населення, «Альфа» ж байдуже за тим усім спостерігає...

Ви ж зверніть увагу. Спершу нові керманичі держави здавали об'єкт за об'єктом, благословляючи ганебні відступи з українських територій, пояснюючи це тим, що в армії, мовляв, нема... коштів. На бензин, солярку, гас, на патрони і таке інше. За неповних два місяці їм люди наскидали стільки грошей, що збройні сили просто таки тепер тонуть у них. Кабмін усі галузі оголив. «Візьміть, будь ласка, п'ять мільярдів» – чуємо від Уряду. Ще раз стільки ж виділив. Люди по дециці скинулись уже понад 111 мільйонів. Церк-

ва Київського патріархату теж двічі, здається, по мільйону гривень принесла у ряднинах...

Журналісти поцікавилися у Мінобороні, а як же ж використується це добро? І жажнулися. Замість того, аби купляти захисну амуніцію для вояків, як, до прикладу, бронезилети, захисні шоломи, розпорядники закупили простиралля, матраців, морських тільняшок, але обов'язково на десятки мільйонів. Ви ж, сподіваюся, розумієте, чому? Та звісно ж, заради них – солодких, таємних відкатів.

Ще ганебніше виходить з розтринькуванням державних коштів. З них у Мінобороні почали щедро, ще до будь-яких бойових дій, виплачувати премії. Але за вельми цікавим принципом. На заохочення особового складу одного з провідних родів військ – Сухопутним військам, приміром, направили 2,9 мільйони гривень. Повітряним силам – 1,717 млн. Зате генштабові, прилизаним паркетним офіцерам, усіляким дамочкам з вищої генерал-обслуги знаєте скільки нарахували? Ніколи не вгадаєте – без кількох сот тисяч усі десять мільйонів гривень! Оце, погодьтеся, «лафа»?! Точно, як у тій примовці, кому війна, а кому час суттєво поповнити гаманця. І насамперед керівникові фінансової служби міністерства генерал-лейтенанту І. Марку, авторові документа на заохочення своїх друзів. Оце службист!

Ганебні торбарі та розтягаї у погонах. Вони, мабуть, надзвичайно вдячні підполковнику ФСБ Путіну за те, що він заварив усю цю кашу, що так здорово генерали від інфантерії «підлаталися»... І різні там лампасники. Держава гола й боса, а вони жирують...

Тим часом з Верховної Ради раз у раз чути вигуки про те, що пора заборонити Партію регіонів, КПУ. Згоден, справжні гади, сателіти банди Януковича, його головна надія й опора й по нині. День при дні, не зважаючи на воєнний час, зумисне гальмують роботу парламенту, відверто підіграють сепаратистам й окупантам. Але ситуація за два місяці і три доби наочно довела, що в стократ страшнішою антисилою, яка жахливо шкодить державі нині є партія «Батьківщина», яка скориставшись перемогою народно-патріотичних сил на Майдані, нахабно захопила усі головні командні висоти у державі, і вже довела на практиці – біля стерна держави опинилися нездарі, неуки, невдахи, примітивні посередності, що їх не можна навіть виконробами призначати. А тут вони вивищилися на таких постах.

Як, приміром, віртуальний, фейсбучний Інтернет-міністр внутрішніх справ. Справжній модернізований блазень, котрого, як мені відомо, ніхто у відомстві не поважає, не слухає, усерйоз не сприймає. Ось тому там такий жахливий бедлам. Поставлений на цей пост, як публічно стверджує народний депутат України І. Богословська, з конкретним завданням почистити харківські конюшні після перебування там однієї особи. Аби поховати усі шнурки колишніх кримінальних справ...

Уявляєте, які просторіки?! Тут країну треба рятувати, а вони свій імідж підтирають, вибілюють, спушують... Тільки народові все це нафік не потрібно. Тому вони в жахливому публічному ігнорі. Однак не можуть цього збагнути...

До речі, мудрий Захід уже зрозумів, що собою являє

братство білосердечних України. Це видно хоча б з публічної заяви президента Чехії Мілоша Земана, яку він зробив нещодавно, назвавши відому всім особу «гангстером з ангельською посмішкою і гарною косою».

Одне слово, як мені видається, якщо по-чесному, то першою б належало заборонити саме «Батьківщину». Як розсадник усіх тих небезпечних хвороб, якими хворіла попередня партія влади. Корупцією насамперед. Бо ж не я вигдав, в.о. заступника глави адміністрації А. Сенченко 24 квітня ц.р. публічно заявив на Першому національному телеканалі: «смотрящіє» повертаються». У «Батьківщини» якраз у цьому напрямі нагромаджено колосальний досвід здирництва з попередньої участі у владі. Отож до повного розквіту недалеко...

Крім того, керівництво Верховної Ради, очолюване представником партії «Батьківщина», в таку тривожну, воєнну пору уже успішно розвалило правлячу коаліцію. До всіх інших криз, пан Турчинов прилучив іще й парламентську. У Раді не можуть ухвалити жодної постанови. Як то кажуть, зливайте, хлопці, воду... Приїхали...

І це з такими блазнями на чолі ми начебто маємо прямувати у Європу? Не ганьба навіть, а повне нещастя... Стерно, либонь, довірили... похоронній команді...

Дай Боже мені помилитися...

Опубліковано: 26 квітня 2014 01:59:56

І знову підло здали нас на поталу ординському Кремлю...

Звісно, що коли на світанку 27 лютого 2014-го дві групи до зубів озброєних бойовиків захопили будівлі Верховної Ради Криму й уряду автономії, треба було негайно діяти, як того вимагає Конституція. Тим паче, що саме на півострові тоді дислокувалися основні антитерористичні підрозділи України.

Справді, збройні сили, військовий потенціал України і Росії абсолютно не співвідносні. Так, за даними міжнародного аналітичного центру Global Firepower, де всі знають про всіх, стверджують: у рейтингу військової потужності за 2013 рік Росія займала друге місце в світі, тоді як Україна – двадцять перше. Тоді ж на озброєнні української армії було 4000 танків, російської – майже 16 тисяч. Літаків – відповідно 400 і 3000, військовослужбовців – 40 тисяч і 800 тисяч. При цьому середній річний бюджет Міністерства оборони України складає близько 1,5 мільярда доларів. Річний російський військовий бюджет оцінюється в суму близько 70 мільярдів доларів.

Зовні мовбито слон і моська. Але не забуваймо, що на боці українців уся прогресивна світова спільнота, а головне ж небувале патріотичне піднесення мас, викликане перемогою Майдану, почуття відповідальності за Батьківщину. В Україні стояв справжній стогін від того, що новітні київські правителі фактично здавали українську територію – Крим без бою, на поталу ворогам. Одвічним ординським варва-

ром і шовіністам. 30 квітня я розмістив на Інтернет ресурсі ряду видань пост блога, озаглавлений «І знову підлю здали нас на поталу ординському Кремлю...» Читайте:

«Аплодуйте, ординці, і ти, продажна п'ята колоно (навіть не беру в лапки вашу сучу назву, позаяк, треба визнати, ви серйозний суб'єкт внутрішньої політики України), ваша знову, на превеликий жаль, тимчасово взяла. Достойних «полководців» нам підсунули на час найтяжчих випробувань. Усі один в один бездарні, ялові, страхопудливі, як піп без ряси. Їм не державу обороняти, а навіть рибу ловити не можна довірити, позаяк усі залишаться голодними. Зате скільки ж гонору, скільки апломбу у кожного!

«Треба чесно визнати, що влада в Донецькій області ситуацію не контролює...» – звучить, як лозунг нинішнього передсвяткового дня.

А на фіга ж ви потрібні були весь цей час, недолугі базіки, від 11 квітня особливо, коли сталося захоплення Слов'янського міськрайвідділу міліції? Хіба тоді не можна було локалізувати конфлікт, не дати йому розростися? Щоб увійшов тієї пори до міста-курорту Донбасу потужний міліцейський підрозділ та не вивів попід руку купку зайд, навіть якщо вони озброєні. Розвів по домівках усіх співчуваючих? Без застосування сили, а під протокол. Офіційно і безповоротно.

Мабуть, було інше завдання... І воно, як бачимо, успішно реалізується. Бачите, наш геніальний полководець нарешті визнав, що подібне очікується ще не менш як у шести областях. Докерувалися...

А тепер подумки поверніться, друзі, до плану В. Путіна, який він озвучив щодо створення якоїсь там Новоросії на останній своїй прес-конференції, і все у нього зійдеться з нинішнім просторікуванням пана Турчинова, як пазли спі-впаде....

Скільки ж вони заробили уже на наших душах, ті, хто нас продає? Якщо їм кожному з команди запроданців платити Кремль по долару за одного придбаного українця, то це вже, виходить, здобули як мінімум по вісім мільйонів умовних одиниць на кожну кишеню. Оскільки населення Криму – два мільйони громадян, Донеччина – понад чотири мільйони. Луганщина ще два. До речі, це стільки люду, вважайте, майже відокремлено, може бути, від лона нашої держави, як нараховують у своєму складі окремо взяті Лаос, Сальвадор, Парагвай, Лівія, Нікарагуа, Сьера-Леоне, або більше як дві Вірменії, чи дві Литви разом узяті... Або більше, ніж Фінляндія, Данія, Норвегія, Об'єднані Арабські Емірати...

Просто жах...

Якщо запроданцям, окрім того, ще кидають срібники за здану територію, то це виходить 26,861 тис. квадратних кілометр АРК плюс 24,517 – з Донбасу. Порахуйте самі, який заробіток. Загалом готові відколотися близько дев'яти відсотків території України. Про інших шість областей, загаданим на вихід генералісімусом Турчиновим, і згадувати не хочеться...

Якщо ж говорити про майновий комплекс, то відомо, що Мінюст України цими днями підрахував – із Кримом втра-

чено добра на 950 мільярдів гривень. Донеччина потягне в рази більше, через свій надпотужний промисловий потенціал, утричі більшу кількість пожитків громадян.

А якщо вони остаточно здадуть Донеччину, чи можна повірити в те, що в українській орбіті втримається Луганщина?

Де ж вихід?

Шваль треба гнати від влади. Ні на хвилину не залишати її біля керма. Бютівська бригада нездар, а, можливо, і зрадників, виявилася ще страшнішою за донецьку. За два місяці свого правління вона пустила під лід усе, що тільки можна було і навіть значно більше. А найстрашніше – вона своїм безпомічним пацифізмом пасторського всепрощення обеззброїла патріотизм українців, віру в свої сили, в уміння захищати свої інтереси, свою територіальну і суверенну цілісність. Бути господарями своєї землі, вірити в цілісність своєї держави, обороняти її. І це теж державна зрада. Можливо, навіть більша, ніж матеріальна. ПОЗАЯК ЦЕ ЗРАДА ДУХУ, ВОЛІ УКРАЇНЦІВ...

Хіба, скажіть, одразу не було відомо, що Аваков ніякий не правоохоронець, а заялений піжон із Фейсбуком? Що з Турчинова головнокомандувач збройних сил, як з собачого хвоста сито. Що Парубій, можливо, й умів розпорядитися тим, як, навіть за спротиву міліції і влади, все-таки вицистити біотуалети Майдану, але, даруйте, не командувати арміями.

Негайно потрібен Майдан. Мільйонне віче! На всі травневі свята без перепочинку, аби ніяка прокремлівська на-

волоч не вчинила заколоту у столиці. А першою ухвалою віче має стати – негайно замінити всяких там турчинових, пашинських, парубіїв, наливчайченків, ирових, котрі показали повну свою беспорядність перед московськими шовіністами. І народне віче має вирішувати, як ці посередності мають відповідати за втрату частини України. Укупі з однією пані, котра, власне, смикає їх за ниточки...»

Опубліковано: 30 квітня 2014 14:46:19

Прищеміть хвоста харківським євреям-радикалам

Навесні зненацька шилом з мішка вилізли ультрарадикальні проблеми Харкова. Почалися вони відтоді, як в останні дні січня 2014 р. депутати тамтешньої обласної ради на чолі з тодішнім главою обласної адміністрації М. Добкіним на засідання зібралися у чорних майках з провокаційним написом «Беркут». Народні обранці наче одягли на себе шкіру диявола. А ось роги люципера, скидається на те, дісталися міській раді. Саме туди, як свідчать дані слідства, снувалися нитки кривавої змови щодо придушення виступів опозиції проти влади Януковича. Важелі управління цим процесом знаходилися в руках дивакуватого поплічника М. Добкіна – зятятого українофоба Г. Кернеса.

Ця дивна парочка перетворила колишню першу столицю України в криваву арену, глумлячись над незалежністю і суверенітетом нашої молодшої держави. Збираючи з'їзди осканженілих представників п'ятої колонії, оголошували «хре-

стовий похід» проти всього українського – мови, культури, історії, звичаїв, традицій. А головне – проти курсу на європеїзацію, за який боровся Майдан. Саме під керівництвом цих анцихристів знищили пам'ятну дошку видатному славісту, професору Гарвардського і Колумбійського університетів, великому українцю Юрію Шевельову. До речі, виготовлену і встановлену на пожертви громадян Харкова.

Саме Харків став місцем бруталного, лютого побиття українців, котрі виступали за викорінення корупції, казнокрадства, буйно розквітлих тут за правління М. Добкіна та Г. Кернеса. Під їхнім крилом вигодувалася, виростила крила профашистська російська організація «Оплот», яка була основою київського антимайдану. Як пише газета «Комсомольская правда», вона повністю перейшла під керівництво головного злочинця 2014 року І. Гірка. Донецький відросток цих бойовиків на чолі з О. Захарченком згодом перетворився на Російську православну армію, яка є основою терористичних угруповань Донбасу, а 7 серпня 2014 р. її керівник зайняв пост прем'єр-міністра самопроголошеної ДНР.

Стало зрозуміло, що двоє харківських євреїв – М. Добкін та Г. Кернес, явно штовхали Україну до міжетнічного конфлікту. І це вельми не подобалося багатьом українцям. Я на свої вуха чув серед людей, як у відповідь на їхню антиукраїнську риторичку, бурхливу діяльність поширювалися екстремістські настрої з побажаннями провчити євреїв. Хіба можна було допустити таке? І тому на кількох сайтах я розмістив звернення до євреїв України. Ось воно:

«Думаю, що право на це в мене є. Я виріс у селі, де ще сто років тому (1920 р.) функціонувало дві національні сільських ради. В кожній нараховувалося в середньому по дві з половиною тисяч громадян – євреїв та українців. І завжди жили вони душа в душу.

Мої батьки, українські селяни, все життя щиро дружили з сім'єю євреїв Нухима і Сари (прізвища їх уже й не пам'ятаю, та й не потрібно це було в селі). В роки румунської окупації на Вінниччині, коли в нашому селі улаштували гетто, батьки чим могли допомагали цьому подружжю вижити, не померти. І насамперед продуктами. Вдячні, вони до самої смерті завжди виручали нашу сім'ю – позичали гроші, за безцінь продавали моїй матері синьку, голки, ситець, гребінці, нитки, гудзики і усілякий дріб'язок, чим, власне, торгувала тітонька Сара.

2008 року, до речі, в одному з харківських видавництв, вийшла друком моя книжка «Родинна колиска – Джурин». Частина її розділів присвячено євреям нашого села. На одному з ізраїльських сайтів – Всеізраїльської асоціації «Вцілілі в концтаборах і гетто» виставлено декілька глав цієї книжки. При бажанні її легко знайти через пошукову систему Інтернету Гугл.

Це, власне, вступ до головного – мого звернення до євреїв України. Аби, як це іноді робиться, не звинуватили мене в антисемітизмі.

А тепер по суті. Коротко і зрозуміло. Євреї люди толкові, сподіваюся второпають усе з пів слова.

Аби не загострювати ситуацію у суспільстві, ВГАМУЙ-

ТЕ КЕРНЕСА І ДОБКІНА. Своїми діями вони можуть, не приведи, Боже, накликати біду на євреїв. Знайдуться дурні, які припишуть їхній психопатріотизм, екстремізм у відношенні до українців на всю громаду єврейської нації. Не треба цього...

Хіба мало того, що, хизуючись невідомо чим, М. Добкін, приміром, демонструє себе у формі тих, хто б'є, знущається з українців. Почитайте його традиційні висловлювання в соціальних мережах.

Про дії пана Кернеса, його дивні заяви, вчинки, гадаю, наслухалися всі.

Вважаю, так не можна робити. Заради суспільного спокою в державі...»

Опубліковано: 17 квітня 2014 15:17:17

Надія лише на Анатолія Гриценка...

Коли Росія анексувала Крим і запалав наш схід, почалися спровоковані заколоти на півдні, в степових областях, на Слобожанщині, всі погляди мимоволі повернулися до столиці, до людей, які, скориставшись перемогою Майдану, опинилися у коридорах влади. А там самі лише висуванці партії Юлії Тимошенко. Партії відверто слабкої в умінні державного урядування, бо оволоділа тільки мистецтвом воювати проти влади, перебуваючи в опозиції. Не кажучи вже про те, аби згуртувати український народ на оборону своєї держави.

Та невже Україна так зубожіла. Збідніла, щоб не знайшлося достойних, мудрих оборонців. Людей, котрі могли б

очолити і повести народ до перемоги. З цього приводу мій квітневий роздум з поста блога. Читайте:

«Ні, все-таки пастори мають читати проповіді пастви, котра вірить йому, живе в одному з ним віртуальному світі. А ніяк не управляти державами. Позаяк Україна не секта, а велика і вільна держава, географічний простір якої вороги нашої незалежності і суверенітету буквально розривають на шматки, привласнюючи величезні території, тероризуючи цілі регіони. Протестантське чи православне християнської традиції місіонерство, яке сповідує наш, так би сказати, випадково обраний у верховні головнокомандувачі нинішній вождь і правитель, ну, ніяк не підходить на роль головного ідеолога захисників і оборонців цілісності держави, пропонуючи щоразу підставляти ліву щоку, коли заплювали чи знівечили праву...

В Україні уже відібрали, загарбали півострів Крим саме через фатальну, антинародну, як на мене, то й кримінально переслідувану політику запобігання, угодства, непротивенства агресору, євангельського лінивого, дрімучого пацифізму. Помилкової, згубної поведінки мовчазної покори перед злом.

Сталося це й тому, що однією з «кАманд», очолованої, добре знаєте ким, на ключову роль у силовому блоці було висунуто і через коліно затверджено у парламенті людину, котра, як може скластися враження з публікацій у Фейсбукці, у розмаїтих блогах, прийшла на пост керівника міністерства лише задля того, аби мати під руками найсвіжіші новини з розділу криміналу та нещасть. Це, до речі, помітив навіть неприйнятний як на роль того, кого варто було б мені тут вам

цитувати – пан Кернес. Але коли має рацію навіть твій антигерой, то чому цього не визнати заради справедливості.

Так ось, цей претендент на папаху, як сказав би мій земляк, письменник-гуморист Олег Чорногуз, «міні-хемінгуея» у царині фейсбук-вишлювів, скидається на те, геть завалив роботу МВС, і нічого іншого, крім стрімкого погіршення ситуації на цьому напрямку очікувати не можна. Мізерні групи бойовиків, озброєні автоматами, пересуваються Донецьком і буквально знічев'я штурмують то телевізійні центри, прокуратуру, захоплюють великі міські управління міліції, вилучають звідти арсенали вогнепальної зброї. Роздають її просто-таки перехожим на вулиці. Що це, як не відверта підготовка до збройного повстання, переслідувана законом? А пан Аваков з армією у 320 тисяч (!) багнетів десь заховався і відлежується. Жодного поруху від тих, хто мав би поставити розбійників на місце...Хіба ж ми не знаємо, що безкарність лише провокує нові злочини!

Від верховного головнокомандувача що ми чуємо: тільки нічого не перечити сепаратистам, не допустити зіткнень, кровопролиття. Це гріх. Треба лише вести діалог.

Із ким вести, ставати до переговорів?

Сперечатися, погоджуватися, йти на компроміс можна тоді, коли є з ким. Легко було домовлятися з Майданом навіть тоді, коли там одночасно перебувало мільйон і більше людей. Бо то був справді український народ, повсталий проти ненависної влади злодіїв і хапуг, чиновників-корупціонерів, крадіїв-міліціонерів, продажних прокурорів і нечесних суддів. А порозумітися з тисячною юрбою, що збіглася

по дармову «хавку» в ці години під, наприклад, Донецькою ОДА, хіба можна, коли там основний елемент -напівп'яний люмпен, а ще частина контингенту – завезені з московщини «туристи» з військовими квитками, зданими на зберігання у військових підрозділах ГРУ ГШ ЗС РФ на час участі в терористичних угрупованнях на терині України.

З ким, даруйте, розмовляти, якщо на вулиці виповзають обчеплені власівськими регаліями справжні колорадські жуки, вимагають проведення референдуму про приєднання до тієї держави, у якій і мітинги, і референдуми, і навіть вуличні зібрання значної кількості людей карається тюрмою? Приклад справжнього, практичного когнітивного десоннасу, якщо не сказати дивного психозу за кремлівські гроші...

Іншими словами, люди від «Батьківщини», яким довірили найвідповідальніші пости у державі, за моєю оцінкою подій, виявилися професійно непридатними. І кожен день зволікання з кадровою заміною загрожує втратою нашої державності і нації. Дорогі побратими, як би потім усім нам, українцям, не виявилось пізно кусати лікті...

Вважаю, що такою людиною, котра сповна могла б узяти на себе роль лідера на вирішальному етапі боротьби за територіальну цілісність держави повинен стати народний депутат України Анатолій Гриценко. До речі, він іще з часів Майдану висловлював свою суб'єктивну думку з приводу того, як розвивалися події щодо оборони цитаделі повстанців у центрі столиці, різко критикував тих, хто наввипередки бігав на переговори за першим помахом руки з Банковою, хто підписували з Януковичем якісь там ганебні

угоди на співпрацю. Кремль і по нині тицяє Україні під ніс: ви ж підписали щось там 21 лютого!..

За цю прямоту, відвертість і чесність пана Анатолія навіть не допускали до сцени Майдану. Протестуючи проти угодовської позиції «Батьківщини», він вийшов з цієї фракції у період останніх бурхливих подій, формування керівних кадрів держави, чим тут займалися з особливим захопленням, пієтетом. Відверто й ганебно проштовхуючи на владний олімп своїх людей і симпатиків, налагоджуючи нові канали відкатів і надприбутків. За чотири роки без влади, в опозиції, зголодніли по мільярдних надходженнях...

Гриценко – не проста солідна армійська постать, кому скомандуєш і він, не обдумавши, виконає загалом вправу. Навпаки – це глибоко мисляча, як на мене, стратегічно націлена, тактично підготовлена людина, котра якраз найбільше потрібна Україні для такого, як нині, вельми складного, драматичного, відповідального часу. Я вже не буду підкреслювати рівень його фахової підготовки.

Мене найдужче приваблює розважливість поведінки і вчинків, аналітична склад розуму постаті цієї людини, фахівця в царині військової оборони, відстоюванні інтересів своєї сторони.

Не забуваймо, що фактично А. Гриценко усі дні, коли ганебно під проводом О. Турчинова, І. Тенюха здавали Крим, і криком кричав, і лаявся з усіма, погрожував ініціаторам гнилого відступу з півострова майбутньою кримінальною відповідальністю, але його голос, на жаль, танув у хорі схваленень і одобрямсів щодо загальної капітуляції частини тери-

торії держави. Розгублені люди також не знали кому вірити, за ким іти.

Можливо, годі сліпо слідувати за новоявленими Гапонами? Знаєте, ніде у світі попи і попики не створили раю на землі, окрім для себе самих. Навіть в ісламському Ірані, де вони перебувають при владі ще, здається, з 1979 року... .

Тому відповідальним за долю держави людям треба згуртуватися довкола кандидатури рішучого і відповідального Анатолія Гриценка, зробити все можливе, щоб саме він очолив оборону держави на нинішньому етапі. Скликайте, хлопці, Майдан, дійте через Верховну Раду. Створюйте при в.о. глави держави Стратегічний штаб оборони держави, але ним неодмінно має керувати єдина досвідчена військова людина з числа серйозних і відомих в Україні людей – справжній патріот Анатолій Гриценко.

Що швидше буде здійснено цей маневр, то більше у нас шансів урятувати державу і вижити. Так само має негайно відбутися зміна у силовому блоці. Ще тиждень такого розгардіяшу і можна зливати воду. Або умирати під танками загарбників...

Слава Україні! Героям Слава!

ПС.

До речі, це не агітка. Не передвиборний фінт. До виборів 25 травня ще надзвичайно далеко. Про них просто ще рано говорити. До них Україна може, не приведи Боже, і не дожити, якщо подібний бедлам і далі буде творитися в державі за мовчазної згоди вищого керівництва. А ось про порятунок країни треба подбати у тому ключі, про який йшлося вище...»

Опубліковано 12 квітня 2014 18:31:54

На жаль, мого голосу не було почуто. І тоді, коли анексовано півострів Крим, місяцями вже тривають бойові дії на сході країни, нова влада відверто ігнорує всі ініціативи колишнього міністра оборони Анатолія Гриценка, фактично відмовляється слухати його пропозиції. Мовляв, пан Гриценко дбає про свій ретинг, сам собі створює культ особи – не більше. Хоча в Україні він є найбільш підготовлений, зрілий фахівець з ведення бойових дій за сучасних умов. За плечима його курс підготовки на факультеті оперативного-стратегічного управління Університету військово-повітряних сил США. Аналітик.

Для влади він небезпечний тим, що не підкозирник. Себто, не той, хто лише сидить в очікуванні команд, готовий лише бездумно брати під козирок і доповідати про виконання наказу. А мислячий керівник, військовий стратег, який десятки разів прорахує усі ходи операції, напрямок головного удару, знайде найоптимальніший варіант розв'язання проблеми без шкоди справі. Буде наполягати на своєму до останнього, аж до відставки. І, звичайно ж, орієнтований на військовий захід, на вступ України до Північно-Атлантичного блоку. Бо це – єдиний порятунки для нас від постійної агресії Московщини.

Таких самостійних і цілеспрямованих якраз і не люблять нові вожді-правителі, а, можливо, і неабияк бояться. Їм притьмом подавай бездумного Івана-Покивана, аби на все легковажно і бравурно відповідав: «Є! Зрозумів! Буде зроблено!» Отже, так, як є насправді нині.

Однак бодай прислухатися до ідей розумно мислячої

людини можна? А экс-міністр оборони каже. Хіба це правильно, коли в той час, як тривають активні бойові дії на сході держави, надзвичайно складно розв'язуються, залагоджуються проблеми логістики, понад чотири десятки бойових гелікоптерів України перебувають поза межами України, виконуючи миротворчі місії? Та ще зверніть увагу де – в Конго, Ліберії, Сьєро-Леонні, де спалахнула епідемія найбільш небезпечної хвороби двадцять першого століття – лихоманки Ебола, від якої нема ліків. А. Гриценко вважає за потрібне повернути українських військових додому, залучити їх, як найбільш підготовлений контингент, до виконання антитерористичної операції. До речі, на цьому він наполягає з березня нинішнього року. Реакції – ніякої.

Військовий аналітик А. Гриценко переконаний, що українцям треба відмовитися від нав'язаного ворогом способу формування бойових порядків за ротним і батальйонним поділом, перейти до організації спротиву силами корпусів, що дасть змогу краще, ефективніше використати бойовий потенціал військових ресурсів. І знову його підло не чують. Саме через це так багато втрат, позаяк у бойових порядках панує неузгодженість дій, немає взаємодії на полі бою між різними підрозділами. Іноді на одному рубежі оборони чи наступу поруч перебувають добровольчий загін, міліцейський підрозділ, формування Міноборони. Хто й чий команди виконує – годі зрозуміти. А скільки разів бувало, що вступали в криваві перестрілки поміж собою...

Без єдиного центру управління не можна виграти війни. Анатолій Гриценко першим на повен голос заговорив в

Україні про те, що коли на сході країни точиться повномасштабна війна з агресором, потрібно оголошувати воєнний стан на Донбасі і в прилеглих областях. Адже навряд чи можна тут відбутися антитерористичною операцією. Бо це однаково, що на відстріл скаженого вовка йти з рогатками.

Народний депутат України запропонував на базі Генерального штабу Збройних Сил України утворити Ставку Верховного головнокомандувача. Начальнику Генштабу – Головнокомандувачу ЗС оперативно підпорядкувати всі наявні військові сили та засоби інших військових формувань. Управління обороною країни на стратегічному рівні Президентові взяти на себе особисто, в статусі Верховного головнокомандувача Збройних Сил. Адже на сьогодні важко уяснити, хто крайній відповідальний за АТО.

На Банковій традиційно все проігнорували. Число втрат військових на полі бою сягнуло понад півтисячі осіб. Кінця краю цим кривавим жнивам не видно. Хто за це відповідь?

Думаю, що за умов, коли триває кровопролитна російсько-українська війна, ігнорувати фахівця з оборонних технологій, знавця військового мистецтва Анатолія Гриценка, натомість обкладаючись з усіх боків колегами по бізнесу, мільйонерами, якимись сумнівними учорашніми спекулянтами, пан Порошенко насамперед ріже гілку, на якій сидить. Довіривши збройні сили людям, які лише навчаються управлінню військами, він тим самим платить від імені народу надто високу ціну за окремі наші фронтові успіхи. Адже щодоби ми вивозимо з донецького «котла» по дев'ять-вісімнадцять загиблих вояків – така уперта стати-

стика перших трьох тижнів серпня 2014-го. Я вже не кажу, про колосальні втрати через збиті гелікоптери, провальні операції, які спостерігалися на початку АТО. А жертви серед мирного населення, яких ще значно більше через постійні обстріли житлових масивів, навіть зеленого коридору біженців терористами, та й, можливо, неточності в діях артилеристів, танкістів ЗСУ, без чого, на жаль, не обійтися в ході запеклих боїв!..

Кров людська – не водиця, проливати її без міри й клепки навіть у війну не годиться. Нам людожери в мундирах і при великих зірках на пагонах, подібні до сталінських жукових, які після грандіозних втрат особового складу під наркомівські сто грамів бадьоро казали, що солдатів «бабь ещє нарожают», не потрібні. Це означає, що рано, чи пізно, а за втрату кращих синів України комусь таки доведеться відповідати. Не залежно від рангів і звань. Бо народ не витримає цих страшних жнив скорботи, на яку його прирекли недолугі політики, розподіливши управлінські пости за квотним, комерційним, а не фаховим, як кажуть, золоторуким і золотоголовим принципом. Підмінивши український патріотизм осоружною практикою особистої відданості вінченосній особі, нинішні правителі ризикують бути змєтеними озброєним народом уже до нового року. Зовсім не хочу тут нічого накаркати, але послушайте лишень астрологів... Вони ж стверджують: найбільш проблемними будуть листопад - грудень 2014-го...

У даному випадку це насамперед означає, що справу очищення від іноземних найманців, терористів, оборони

держави треба негайно віддати до рук знавців цієї надважливої справи. Народ у бойових порядках на сході країни уже ось-ось не витримає тупості паркетних генералів, бездарності командувачів, котрі одягли форму лише заради зірок на погонах, а не виграних битв.

У цьому плані не інакше, як огидними, є дії П. Порошенка про призначення, приміром, Л. Кучми головним переговорником на тристоронній зустрічі з представником РФ і донецькими терористами. Де, як чорт з табакерки, ураз вищептався ще й кум В. Путіна, колишній глава адміністрації Л. Кучми В. Медведчук. Оце, скажіть, склеївся під патронатом П. Порошенка унікальний дует з порятунку України! Хто б ще міг придумати таку гротескну сцену на очах усього світу.

Чи давно вся держава, кажучи словами Шевченка, «во врем'я люте», двиготіла від ненависті, коли в неймовірну зимову віхолу мерзли люди на холодних гранітних плитах Києва, на майданах міст і сіл країни, розширюючи територію, вільну від Кучми і кучмістів? Чи, можливо, Петро Порошенко вирішив, що народ уже забув, як, судячи з плівок майора Миколи Мельниченка, хтось схожим на голос тодішнього глави держави озвучував план вивезення в ліс і роздягнення до гола журналіста Георгія Гонгадзе, віддання його на поталу зловмисникам, які заламають за редактора Інтернет видання викуп, а васали дещо перестаралися – задушили і відрізали голову?

Думаю, що ця гнила державна політика практикується тому, що сам Петро Порошенко загалом не боєць. Учорашній банальний торгаш і перекупник. Це тому, либонь,

що він повсякчас, немовби той зелений коник-стрибунець цибав із тріски на тріску в болоті кожної нової влади. За Кучми, Ющенко, Януковича. Жодного разу не замочивши черевички. Тільки збираючи нектар для своєї шоколадної імперії, накачуючи доларові м'язи. То встрибуючи у владу, то вислизаючи з неї. Повсякчас дбаючи понад усе про приварок лише власного бізнесу.

Ось чому безпечний і статечний, а як треба, то й легкий, повороткий, немов сучасний вельми популярний у світі український БТР-4 «Буцефал», але завжди правдивий і чесний у своїх учинках Анатолій Гриценко не підходить до компанії владних гендлярів. Він не їхнього поля ягода.

Знаю точно, новий Майдан запитає у нинішніх мільйонерів-правителів, які, маскуючись під бідних чиновників, обсіли Печерські пагорби чорним воронням в очікуванні бюджетної наживи, чому в лиху для України годину морально ув'язнили, не довірили справу оборони країни знаному фахівцю і рішучій, знаючій та порядній людині, яким, безперечно, є Анатолій Степанович Гриценко?..

Перемир'я – безглуздий і вбивчий жест Порошенка

І по сьогодні не можу збагнути, як можна було тоді, коли сили АТО, зміцнівши і набравшись бойового досвіду, стали громити терористів, зупинити весь маховик очищувального процесу, в односторонньому порядку оголосити перемир'я. Та ще й кому – терористам. А потім іще раз про-

довжити цю вольницю для них на три доби. Стріляйте, мовляв, скільки вам заманеться у нас, ми відповідати не будемо. Такі ось герої...

Почувши цю новину увечері, я не міг заснути, вважаючи, що конче маю висловитись з цього приводу, як журналіст, письменник. О третій годині ночі у ряді своїх блогів на різноманітних Інтернет-ресурсах виставив пост під назвою «На совісті Порошенка загибель 27-ми українських воєнків». Ось ця публікація:

«Обірвалася ще одна струна біля самого серця – вибори нового глави держави принесли нам... фігу. Життя показало, що на цю посаду ми обрали не бійця, не патріота, а такого собі любителя похизуватися своєю англійською десь там у Європі. У зв'язку з цим подумалося. Можливо, хай би вже сидів цей шоколадний мільярдер Петя у Брюсселі, чи Страсбурзі, нехай би заглядав до рота пані Меркель, вуха якої переповнені завданнями від резидента КГБ в її колишній НДР товариша Путіна... Без його «мирного» ставлення до ворогів України, їй-право, було значно легше жити...

Для мене персонально уже все зрозуміло: Україну вчоргове обвели довкола пальця з цим закликком: «Вибори в один тур!» Шкодную, ніколи собі не прощу того, що три голоси з моєї сім'ї віддано за політичного нездару. За місяць і дві доби його президенства не зроблено нічого – ми всі здобули абсолютний нуль для перемоги України над терористами. Навпаки, ситуація, завдяки його вайлуватості, недалекоглядності, невмінню, мабуть, аналізувати, передбачати ще більше ускладнилася. Насамперед через те, що представив

нашим заклятим ворогам так багато часу на перегрупування сил, мобілізацію резервів, на модернізацію укріплень.

Тиждень тому П. Порошенко фактично віддав ініціативу ворогам. Пов'язав себе по руках і ногах порадами усіляких меркелів і оландів, котрі практично диктують йому кожен крок. Звісно ж, зі слів Путіна. Кремлівський маніяк має безпосередній вплив і на німецького, і на французького лідерів. Одну, як пише європейська преса, купляючи за «газпромівські» кошти, на які, як відомо, утримує у своїх підручних і колишнього канцлера ФРН Гергарда Шредера, француза ж – за багатомільярдні військові замовлення на спорудження двох носіїв гелікоптерів класу «Містраль». Але найбільш переконливим, промовистим аргументом того, що пані Меркель ретранслює особисто Порошенку безпосередні вказівки з Москви, навіть не вдумуючись у їхню суть, є, зрозуміло, випадок з її вимогою до українського глави держави включити до переговорного процесу в Донбасі українофоба Віктора Медведчука.

Це треба бути дурнем, аби повірити в те, начебто канцлер ФРН, котра займає цю посаду аж з 2005 року, фактично є нині політиком №1 у Європі, і вона пам'ятає, що десь там в Україні є такий собі одіозний В. Медведчук, котрий, до речі, зник з політичного обрію вже багато років тому, і що тільки він розв'яже наш південно-східний вузол проблем. Чи не правда, повний абсурд?

Однак вельмишановна Ангела Хорстівна, і оком не змигнувши, віддала вказівку Порошенку, а він, як Іван-Покиван, браво узяв під козирок: «Яволь, госпожа канцлер! Хайль Путлер!».

Просто не вірю в те, що новий «батько нації» не здогадався: прохання про Медведчука – це вимога його московського кума.

Цим він і себе поставив у дурнувату позу, і честь України також зганьбив, на жаль. А головне дозволив повтішатися кремлівським ворогам над бездарністю всього українського керівництва. Бо ж виходить, що самі московіти розв'язали бійню у нашій державі, а тепер іще з допомогою своїх агентів впливу беруть у руки процес начебто гасіння цієї пожежі, управляючи тим, кого Україна має садити за стіл переговорів з урегулювання ситуації. Жахливішого становища годі було й придумати. Цим глава держави, до речі, водночас підставив і зовнішньополітичне відомство України. Тому, що першому заступнику керівника МЗС Наталії Галібаренко, рятуючи ситуацію на прес-конференції, доводилося вигадувати різні небилиці, пояснюючи те, чому А. Меркель з сорока трьох мільйонів українців вибрала на роль переговорника в Донбасі саме найближчу людину Путіна. Попри все, найголовнішого ворога Майдану, ретранслятора різноманітних забаганок Кремля і всяких там русолюбів-колорадо.

Більше того, на запит кореспондента Укрінформу у ФРН прес-служба уряду Німеччини не змогла пояснити, звідкілья їхня канцлер знає пана Медведчука, і чому саме йому запропонувала надати офіційний статус переговорника у Донбасі.

Та хіба ж ми самі не знаємо без прес-служби канцлера, звідки ці роги ростуть?

Страшно те, що Кремль через свої фактори впливу і далі підло маніпулює Петром Порошенком. У ніч на 28 червня це стало зрозуміло з новою очевидністю, позаяк глава держави, повернувшись до Києва з Брюсселя, з офіційного підписання Угоди про Асоціацію з ЄС, іще на 72 години продовжив смертельний для українських вояків і всієї нашої держави буцімто мир із терористами і вбивцями, російськими спецназівцями, які за минулий тиждень і без того безмірно наростили свої сили на наших теренах. Пригадайте лишень. В останні дні В. Путін, його міністр закордонних справ С. Лавров тільки й те робили, що вимагали від України нового миру, себто, дальшого сковування сил збройних сил, бездіяльності АТО. І, як бачимо, знову добилися свого. Фальшиві опікуни України в ЄС, глави Німеччини та Франції знову наполягли на тому, аби похоронки й далі йшли в домівки українців, а війська залишалися на місці.

Порошенко знову узяв під козирок...

Аби у вас взагалі не залишилося ніяких сумнівів відносно того, що В. Путін через своїх сателітів верховодить у всьому, навіть у стосунках України і ЄС, а головне через кого, почитайте вимогу А. Меркель щодо того, коли запрацює підписана нашою державою 27 червня економічна частина Угоди про Асоціацію з Євросоюзом. А лише тоді, як заявила пані канцлер, коли Україна все узгодить з... Росією. Повне безумство...

Саме в ті години, коли новий наш глава держави з шоколадно-аграрних олігархів готував свій указ в угоду гнилуватим друзям України в ЄС про черговий мир у Донбасі,

бойовики захопили військову частину в Артемівську зі ста танками. Напередодні цього, як стверджував народний депутат України О. Бригинець, із Росії в напрямку Луганська пройшла потужна бронетанкова колона. Вже котра за останній тиждень? В цю ж саму пору сумнозвісний Гіркін-Стрелок сповістив світ про те, що напередодні, начебто 27 червня його бандюки знищили в околицях Слов'янська двадцять українських бійців. Не знаю, чи можна вірити його словам, але й коли загинула хоч одна українська душа, гріш ціна усім мирним указам вайлуватого і незграбного захисника України П. Порошенка.

Одне знаю точно: на совісті Порошенка за минулий тиждень як мінімум 27 смертей українських патріотів.

Ой, чи відмиєшся, чоловіче, за свій мир з терористами і вбивцями перед людьми...

Якщо новий глава держави так полюбляє ходити на повідку наших ворогів, без міри догоджає миром терористам і вбивцям, потрібно зажадати на Майдані, аби він їздив хоронити усіх наших вояків – незалежно від рангів і звань. Нехай каже слова прощання на кожній могилі. Може, тоді він зрозуміє, що його обов'язок, як Гаранта Конституції, мов зіницю ока берегти кожную людську душу нашого народу.

Шкодную, що ці слова доводиться говорити в річницю Основного Закону. Але і я сам також винен у цій безрадісній, вахлакуватій ситуації, оскільки такого нездару підсаджував на трон. Каюся...»

Опубліковано: 28 червня 2014 03:04:51

Війна на Сході – кара нам за зраду заповіту Миколи Хвильового

Будівництво своєї нової надімперії кремлівський коротун розпочав у період, коли ще не до решти розвалилася російсько-радянська система. Пригадаймо бодай, як минулого і на початку нинішнього (2013-2014) років землетрусом прокотився Україною ленінопад. Сталося масове вигнання людиножерливого ідола, біса з людської свідомості. І саме у цей час В. Путін пробує відродити спосіб життя СРСР через пострадянські комплекси. Частково йому вдається це тому, що Україна до цього понад триста літ прожила під гнітом Москви. Почасті залишилася під її впливом. Що в нинішньому суспільстві, насамперед у поколіннях людей старшого віку залишаються розчиненими ідеї радянського колективізму, пострадянського комплексу, по-народному – совка.

Щоправда, ці люди не розуміють однієї простої істини. За соціалізму вони жили не краще, а насамперед енергійніше. Тому, що були на ту пору молодими, бадьорими, рухливими, здоровими. А це той капітал, який не повертається, хоч спеціально під них вибудуй суспільну формацію. Їм усе одно здаватиметься, що найкращими були часи голодного правління Л. Брежнева та полум'яного кагебіста Ю. Андропова...

Ще одним аргументом програшу України у протистоянні з путінською Росією є абсолютне нерозуміння керівниками, котрі приходили і приходять до влади на Печерських пагорбах, ваги фактору інформаційної складової держав-

ної політики. Не можна її пускати на самоплив, або віддавати на милість лише олігархів, яких у комунікації цікавить виключно ириви. Тоді матимемо те, що нині маємо: основний ефірний час українського телебачення буде російськомовним, прототипом московського інформпродукту. Фактично його двійником. Національні періодичні видання взагалі помирають під тиском рашівської великодержавної експансії. Книговидання на вісімдесят відсотків російськомовне. Чи вижити за цих умов українській мові, культурі – риторичне запитання.

Як тут не згадати вікопомного розумника і патріота Микола Хвильового – Українця з великої літери, письменника, поета, публіциста. Замало не дев'яносто років тому він кинув знамените гасло: «Геть від Москви!», і це рятівне коло для нашого народу голодного 1933-го тут же знищили компартійна верхівка та місцеві запродавці. Штовхнувши і мудреця до холодної могили. А він ще тоді закликав українців «до психологічної Європи». Ось його промовисті рядки:

«Перед нами стоїть таке питання: на яку зі світових літератур взяти курс? У будь-якому випадку, не на російську. Від російської літератури, від її стихії українська поезія повинна втікати як можна швидше. Справа в тому, що російська література віками тяжіє над нами, як хазяїн становища, котрий привчив психіку до рабського наслідування. Українське суспільство, зміцнівши, не примириться зі своїм фактичним гегемоном – російським конкурентом. Ми повинні негайно стати на бік молодого українського суспільства, яке втілює не лише селянина, а й робітника, і цим назавжди покінчити з контрреволюційною

ідеєю створювати на Україні російську культуру. Європа – це досвід багатьох віків. Це не та Європа, якій Шпенглер оголосив «присмерк», не та, що гниє, і до якої вся наша ненависть. Це – Європа грандіозної цивілізації, Європа – Гете, Дарвіна, Байрона, Ньютона, Маркса і т. д. Це та Європа, без якої не обійдуться перші фаланги азійського ренесансу...»

Дев'яносто літ позаду, а з погляду злободенності написано начебто вчора.

Не дослухалися українці до голосу Миколи Хвильового. Досі ще не вирвалися до кінця з-під московського інформаційно-ідеологічного гніту. Думалося, можливо, другий Майдан, нарешті, розбудить в українцях почуття клаустрофобії – страху перед замкнутим, у даному випадку медійним простором, у якому нас одурювали століттями. У мене особисто була надія на те, що призначення на посаду заступника секретаря Ради національної безпеки і оборони України (РНБОУ) фахівця з комунікативних технологій Вікторії Сюмар створить ситуацію публічних бойових відповідей з нашої барикади зухвалій рашівській пропаганді. Це ж так просто в умовах держави організувати інформаційний спротив, утворивши журналістське бюро з півдесятка пишучих журналістів, патріотів держави, котрі б оперативно, по-бойовому відповідали на ганебну московську брехню. Доносили правду до людей. Не давали б змогу замовчувати інформацію про те, наприклад, як регіонала М. Левченка затримали з торбою у декілька мільйонів доларів США дорогою на Донбас: що за кошти, звідкіля взялися, кому призначалися? Як Росія звинуватила горезвісного О. Царьова у

привласненні десятків мільйонів рублів з бюджету федерації, виділених начебто на підтримку народного повстання на сході України. Правда це все, чи фейк...

Промайнула про таке інформація і зникла. А не використати подібні факти в інформаційній війні про дії агресора і замасковану його нашими громадянами, як і сотні прикладів відвертих вигадок і наклепів наших ворогів, – просто таки гріх перед істиною та народом України.

Ви, мабуть, запитаете, а як це все організувати, де взяти людей для такої активної цілодобової роботи?

У державі на рівні статусу міністерства існує інформаційне агентство Укрінформ. Така собі контора, як сонне лежбище для професійних бездарностей і ледарів, які служать там насамперед заради високої у майбутньому державної пенсії. Декілька сотень працівників, основна частина яких люди з фаховою освітою журналістів, щоденно ходять начебто на роботу, над чимось копошаться, видають буцімто якусь продукцію, але по-перше, якість її така, що вона нікому не потрібна, а по-друге, організація роботи всередині самого інформагентства не перевищує рівень радянської преси сімдесятих років.

Наскільки моя критика справедлива, ви можете переконатися самі, протягом доби-двох поспостерігавши за стрічкою новин Інтернет видання Ukr.net, яке спеціалізується на подачі найяскравіших новин за певними рубриками. Чесно кажучи, я вже їй не пригадую, коли там зустрічав у вигляді пропозиції для перегляду матеріал від Укрінформу.

У кількох постах блогів я їй пропонував на базі Укрін-

форму створити бойовий інформаційний підрозділ із числа активних, талановитих журналістів, котрі б готували оперативні бойові відповіді, спростування на фальшування дійсності росіянами, відверті дурниці раша-ТБ та інших московітських телеканалів і медіа видань. Позаяк інакше просто не можна перемогти у війні проти найзапекліших наших ворогів. Ці публікації, оброслі коментарями читачів, я скидав у Фейсбук і Твіттер народних депутатів, відомих політиків, керівників держави, але насамперед тодішньому секретарю РНБОУ Андрію Парубію та тодішньому заступникові Вікторії Сюмар, котра мовбито опікувалася інформаційним спротивом у державі. І, переконаний, що вони не могли не прочитати мого крику душі. Я навіть писав про те, що готовий безкоштовно працювати в такому оперативному інформаційно-аналітичному підрозділі, рекомендувати для такої роботи кількох активних журналістів-патріотів. Треба тільки лише створити таке кризове інформбюро, поки державні мужі, «батьки нації», чиновники-патріоти не здогадуються заснувати в уряді найголовніший підрозділ – контрпропаганди.

Але до глухих, відомо, не докричишся. Особливо ж тоді, коли вони тебе зовсім не хочуть почути. Чим вони (Парубій та Сюмар) насправді там займалися всю весну і частину літа-2014, їй-право, не розумію. Але на рівні держави, українських інформагентств, Укрінформу насамперед, не було жодного комунікаційного спростування сотень дурниць, якими, наче ялинку новорічними прикрасами, обвішувала щодоби кремлівська пропаганда. З російсько-українського

конфлікту світ отримувал лише картинки і пояснення того, що відбувається, повсякчас спотворене, виключно однією стороною – московською, в душі активної кремлівської пропаганди, а, отже, читай – брехливу...

Чи потрібно було дивуватися, коли провідні світові інформаційні агентства, і насамперед такі як CNN, Сінхуа заговорили мовою кремлівської пропаганди, доволі часто для ілюстрації подій, про які розповідали, використовували відео сюжети московських телеканалів. А там, ніде правди діти, доволі часто проскакували зрежисовані сцени, або жахи, задукомензовані під час розправи безжалісної російської владної бронемашини з повсталими чеченцями за дев'яностих років минулого століття, чи навіть кадри з сирійської військової телехроніки.

Я чомусь вважав, що такої відповідальної пори, як нинішня, коли ворог увірвався до нашого дому, захопив частину національного життєвого простору, командні висоти мають займати люди-бійці. Патріоти, здатні на все.

Де нам узяти українську Саманту Пауер

У моїй уяві місце такого фахівця з комунікації на рівні секретаріату РНБОУ могла би зайняти особа, схожа на посла США в раді Безпеки ООН Саманту Пауер. Людину високого громадянського обов'язку. Неперевершеного фахівця, блискучого оратора і психолога.

За фахом пані Саманта журналіст. Свого часу, закінчивши Єльський університет, поїхала військовим коре-

спондентом до Югославії. Писала для відомих за океаном видань New Yorker та New Republic, далі працювала в Economist и Boston Globe. Для них готувала репортажі з Косово, Східного Тімору, Судану, Руанди і Зімбабве. Одне слово, неймовірно великий досвід справжньої бойової журналістики, вміння орієнтуватися в складній, відповідальній ситуації.

Перший грандіозний шум довкола імені Саманти Пауер учинився на по той бік під завісу дев'яностих років минулого тисячоліття, коли вона видала книжку «Проблеми пекла: Америка в вік геноциду». Це була бойова, зубаста публіцистика, спрямована проти м'якотілості Вашингтона у розв'язанні міжнародних конфліктів. З неспростовними фактами, доказами, переконаннями. Книжка стала справжнім політичним бестселером.

За свій твір Саманта Пауер отримала знамениту Пулітцерівську премію, а журнал Time назвав авторку однією зі ста найвпливовіших людей у світі. 2004 року Саманта знову вилетіла в зону конфлікту – до Судану. Її статтю про Дарфурський конфлікт опублікував тоді New Yorker. Щоб подати подію в реальних фактах і кольорах, в результаті якого було вбито близько чотириста тисяч людей, Саманта Пауер сконцентрувала свою увагу навколо історії однієї сім'ї. Вона взяла інтерв'ю у молодій жінки, котра на власні очі бачила, як жорстоко знищили її родину. Після того, як убивці розчленували тіла кривняків, кинули їх до колодязю і подалися геть, нещасна жінка перебрала десятки рук і ніг, поки знайшла голову свого сина...

У статті Саманта Пауер знову гостро розкритикувала діючу владу США, яка, на її думку, могла б запобігти цій етнічній иривих.

Стаття викликала шок у Сполучених Штатах, а сенатор Барак Обама, прочитавши її, запросив Саманту на вечерю і запропонував увійти до його команди. Відтоді пані Пауер, як американці кажуть, «має доступ до вух Обами», тобто, діючий президент завжди прислухається до її аргументів. І саме цю жінку, можна вважати, є головним захисником України у Раді Безпеки ООН, бо своїми влучними зауваженнями, аргументованими виступами ставить на місце московських шовіністів.

Можливо, ви бачили цей епізод із Нью-Йорка, коли недолугий алілуйщик-блюдолиз В. Путіна у Раді Безпеки ООН Віталій Чуркін (це ж треба мати таке промовисте прізвище!) назвав проведений під дулами автоматів референдум у Криму щодо приєднання півострова до Росії легітимним, Саманта тоді емоційно відповідаючи панові Чуркіну, зронила фразу, що стала знаменитою на весь світ: «Злодій може украсти власність, але це не надає йому права володіти нею».

Як влучно сказано стосовно нашого Криму. Московщина вкрала у нас півострів, але світ не дасть їй права володіти, розпоряджатися ним. Він, на жаль, трансформується в пустку, в зону грального бізнесу, проституції та прихистку банд. Без України він буквально гибіє. Північна зона окупованої автономії, позбавлена живильної вологи Дніпра, з колишньої житниці на поливних землях перетворюєть-

ся в солончаки і мертвий богар, випаленої сонцем землі. Безглузда політика ординських завойовників перетворює овочево-фруктову перлину півдня в пустирище, справжнє безлюддя. І це злочин перед людством, яке потерпає від голоду. Лише за це одне Путіна треба судити в Гаазькому трибуналі.

Ці двобої в самому політичному осередді планети – на засіданні Ради Безпеки ООН між Самантою Пауер і Путінним наймитом Чуркіним стали своєрідними гладіаторськими боями, у яких пристрасна американка завжди вміло й дотепно ставить на місце прорадянського ортодокса. Її сильна, зважена позиція сприяє збереженню миру й безпеки в світі, утвердженню демократії, наближенню до логічного кінця таких диктаторів, як Ким Чен Ир, Путін...

Скажімо, ще одним своєрідним хітом березневого 2014-го року для Інтернету стали фото і відео емоційного діалогу між постійним представником Росії в ООН В. Чуркіним і радником президента США Самантою Пауер. Після того, як Росія, опинившись у ганебній меншості, усе-таки наклала вето на резолюцію Радбезу ООН по Україні і Криму, пані Пауер, накинулася на Чуркіна з докорами. За неофіційною інформацією, розгублений кремлівський говорун сказав Саманті: «Не плюйтеся...». Втім, можливо, в даному випадку мали місце труднощі перекладу...

Але те, що Саманта Пауер буквально запльовує Чуркіна на засіданнях Радбезу ООН, то це факт. Бо цей московський «соловей», що давно втратив честь і совість, саме й такого ставлення до себе й заслуговує. Це ж бо якось він заявив,

що розстріляний проросійськими бойовиками зі зброї московітів малайзійський Боїнг-777 зовсім не є начебто терористичний акт, а всього лише казус, себто прикре непорозуміння. Подібне до того, коли хтось комусь у тролейбусі випадково наступив на ногу. Верх цинізму, адже близько трьохсот безневинних людей з дванадцяти країн світу загинули. Світова трагедія, а не казус, як бачиться все недодумо-му Чуркіну...

Коли якось, у пору бурхливих дебатів у Радбезі ООН з приводу анексії Росією Криму, представник агресора поспішив накласти вето на ухвалу, яка б засуджувала дії Кремля, пані Пауер дошкульно заявила: «Згідно зі Статутом ООН Російська Федерація має, звичайно, право накладати вето на резолюцію Ради Безпеки. Але у неї нема права накладати вето на правду...»

Далі вона зазначила, що слово «правда» посідає в історії Росії чільне місце. Від часів Леніна й Троцького аж до самого падіння Берлінської стіни, «Правдою» називалася придворна газета радянського комуністичного режиму. Однак упродовж усього цього часу можна було вести марні пошуки правди у «Правде». І сьогодні знову ведуться плачевні пошуки правди в російській позиції щодо Криму й України, а також московського вето на резолюцію Ради Безпеки.

Надзвичайно напруженим видалося десяте нинішнього року (13 квітня 2014 р.) позачергове засідання Ради Безпеки ООН. Московщина за будь-яку ціну пранула взяти психологічний реванш за програні попередні публічні дебати стосовно анексії Криму. Постійний представник РФ при

ООН Віталій Чуркін на засіданні зажадав перестати шукати у подіях на південному сході України «руку Москви». «Досить це робити, – заявив він. – Годі поширювати небиліці про те, що ми зосередили на кордоні з Україною армadi військових, готових ось-ось, за кілька годин дійти мало не до Ла-Маншу. Пора зрозуміти, що на південному сході України народ глибоко стривожений за своє майбутнє, не хоче, щоб хтось, а тим більше оскаженілі націонал-радикали, нав'язували йому свою волю», – патетично проголошував кремлівський холуй.

Зовсім інакше дивляться на ці речі дипломати інших країн. Постійний представник США Саманта Пауер заявила, що Росія «поширює фантастику». На її переконання, події на сході України насправді – дзеркальне відображення того, що зовсім нещодавно відбувалося в Криму. І що всьому світові добре відомо, хто насправді за цим стоїть ...

Крім того, вона впевнена: українці витримали більше, ніж будь-яка інша країна – член ООН, яка могла б перестраждати у незастосуванні сили у відповідь на провокативні, нахабні дії агресора. Саманту Пауер підтримали представники практично всіх країн, які входять до складу Ради Безпеки ООН, за винятком Китаю, що скромно утримався. Спроба Москви обілити свої дії на Донбасі знову провалилася. Насамперед, завдяки діяльності американки Саманти Пауер.

В особі вогненно рудавої представниці США Україна має неабиякого захисника своїх національних і територіальних інтересів. Саманта Пауер це доводила вже неодноразово. Як, скажімо, 18 липня 2014 року на позачерговому за-

сідання ради Безпеки ООН з приводу терористичного акту проросійських бойовиків, коли було збито малайзійський пасажирський літак Boeing 777 з 298 пасажирами на борту.

Пані Саманта чітко і однозначно заявила: маємо борг перед кожним з майже 300 жертв, їхніми сім'ями і країнами – з'ясувати причини катастрофи авіалайнера і притягнути винних до відповідальності. Ми не повинні ні перед чим зупинятися, поки винні не постануть перед судом. Ця шокуюча атака на цивільний пасажирський літак пов'язана з тимчасовою кризою на сході України і спровокована агресивною силовою підтримкою сепаратистів і терористів з боку Росії. Саме Москва поставляє бойовикам зброю, в тому числі й бронетехніку, зенітно-ракетні комплекси, готує найманців професійно до розбійницьких дій, і це закінчується ось такими трагедіями. Посол США в ООН заявила, що її країна наполягає на тому, аби Росія негайно зробила конкретні кроки щодо деескалації ситуації в Україні. Війна може бути зупинена. Росія може і повинна покласти край цьому кровопролиттю.

Вона ж заявила, що контекст, в якому відбулися жахливі події 17/07/2014-го, цілком ясний: сили сепаратистів, підтримувані російським урядом, далі дестабілізують східний регіон і підривають зусилля легітимно обраних керівників України з побудови демократичної країни стабільної, незалежної, безпечної, здатної самостійно визначати своє майбутнє.

«Росія заявляє, що прагне до миру в Україні, проте ми не раз представляли раді Безпеки переконливі докази

того, – константувала офіційний представник США в ООН, заявивши, що Росія й далі продовжує підтримувати сепаратистів. – Ми раз по раз закликали уряд Путіна почати деескалацію ситуації, зупинивши потік бойовиків і зброї в Україні, змусивши сепаратистів, на яких мають безпосередній вплив у Кремлі, погодитися на припинення вогню і звільнити всіх заручників, підтримати дорожню карту для переговорів. Щоразу президент Владімір Путін обіцяв діяти на благо діалогу і миру: у квітні – в Женеві, в червні – у Нормандії, а на початку нинішнього місяця (в липні – О.Г.) – в Берліні. І кожного разу він порушував своє слово...»

Шкода, що в Москві цього всього не чують. Неначе поглухли. Навпаки, ці мудрі слова журналіста і політика Саманти Пауер чомусь сприймають, як виклик до нових протистоянь.

Яка велика різниця між Самантою Пауер і обмеженим циніком, чоловіком з промовистим прізвиськом Чуркін можна добре було зрозуміти, коли уважно вчитатися в зміст його слів, сказаних на брифінгу в Нью-Йорку з приводу трагедії малайзійського пасажирського лайнера рейсу МН-17. Цей кремлівський прихвостень опустився до того, що став виправдовувати мародерство проросійських терористів, які пограбували мертвих пасажирів Боїнгу-777. Мовляв, їхні дії цілком виправдані, оскільки вони начебто брали те, що падало на них згори... «Злодії не винні» – його однозначний висновок.

Одне слово, коли немає клепки, то язик як лопата, строчить немовби з автомата...

А клепки, либонь, В. Чуркін позбувся ще за тих часів, коли одинадцятирічним хлопчиком знімався у кінофільмі про Леніна, де грав роль сина господаря намету в Розливі...

Як своєрідний мисливець за влучними виразами і фразеологічними зворотами, завжди залюбки дивлюсь у прямому ефірі, а згодом і перечитую виступи пані Пауер на бурхливих засіданнях Радбезу. В бурхливому кипінні пристрастей вона завжди знаходить такі несподівані логічні повороти, точні оцінки подій, що дипломати кажуть один одному: «Неперевершена Саманта знову посадила москвича на віника». Пришелепуватий Чуркін, забувши про свій сан, безсило кричить і розводить руками: «Знову літературщина!»

Це справді улюблена манера американки сказати так, щоб москалі заглядали аж до Вікіпедії, пояснюючи своєму керівництву смисл оцінки їхніх дій з боку США. Таке сталося і 8 серпня, коли на позачерговому засідання Раді Безпеки ООН розглядали спробу Московщини пробити прохід, військовим конвоям для підмоги терористам під виглядом гуманітарної допомоги.

Пані Пауер заявила:

«Російський миротворець» в Україні – це оксиморон: на кожному кроці під час цієї кризи росіяни саботували мир, а не підтримували його. І це викликає особливу тривогу з урахуванням наміру Росії анексувати Крим, заснованого на закликах нелегітимного, маріонеткового уряду до Росії ввести війська, щоб відновити «мир». Миротворці неупереджені, а Росія активно підтримує російських озброєних сепаратистів у цьому конфлікті».

Звичайно ж, обмежений Чуркін не знав, що означає слово оксиморон, яке у виступі Саманти грало ключову роль. І тому звився, як вуж, у своєму кріслі, подаючи знаками підлеглим завдання негайно відшукати значення вислову. А оксиморон – це в буквальному перекладі з грецької означає – «дотепне дурне». Як, наприклад, вирази – гарячий лід, холодний вогонь. Отож, якби Кремлю дозволили так звану миротворчу місію, російський миротворець став би вбивцею. Бо він привіз би не воду, харчі, медикаменти, а насамперед зброю, боєприпаси. Ось це і є оксиморон...

До пари Саманті Пауер інша публічна бойова американка Дженніфер Псакі, речник Державного департаменту США. Їй мало не щодня доводиться сам на сам воювати з брехливою російською пропагандисткою машиною. Так, до речі, вона якось справедливо обізвала безсоромних кремлівських казкарів. За це вашингтонські приписні борзописці, служники Кремля постійно нападають на неї, створюючи колізії, в яких зрештою нагадують муху в окропі. Тому що світ після агресії Росії проти України став зовсім інакше оцінювати позиції Кремля і її представників у прес-центрі Капітолійського пагорбу.

Скажімо, в програмі «Політика» 17 червня 2014 р. ведучий московського телеканалу ГРТ Олександр Гордон процитував начебто фрази з брифінгу у Держдепартаменті США, на якому Дженніфер Псакі нібито сказала: «В Росії нема біженців з України. В Україні усе спокійно та під нашим контролем». Зверніть увагу, будь ласка, на останні слова цього фамільярного вислову. Тоді, за твердженням Гор-

дона, журналіст Associated Press Метт Лі задав уточнююче запитання речниці Держдепу, хто ж тоді ці жінки, які буцімто прибувають з України в Росію? На це Псаки мовби то відповіла: «Це просто туристи. Вони, кажуть, що у ростовських горах прекрасне лікувальне повітря».

Як не важко зрозуміти, пащекуватий москвич Гордон хоче підкреслити, що Дженніфер Псаки нібито не дружить з географією, бо ж які можуть бути в Ростові-на-Дону гори?

Кореспонденту, який зацікавився цим фактом, вдалося поспілкуватися із Меттом Лі. Журналіст Associated Press заявив, що у нього ніколи не було такого діалогу із Дженніфер Псаки на жодному з брифінгів. Згодом Метт Лі написав у своєму twitter-акаунті: «Я ніколи не обговорював з @statedeptsrox (twitter-акаунт Дженніфер Псаки – О.Г.) ні проблем біженців, ні тим паче курортної теми російського Ростова».

Отже, все це ганебна вигадка. Фейк від прокремлівського публічного служачки...

За інформацією Інтернет видання Slon.ru, згаданого діалогу між Псаки та Лі нема у розшифрованих щоденних брифінгах речника Держдепартаменту. У прес-службі «Первого канала ОРТ» журналістам Slon.ru пообіцяли надати коментар після того, як «розберуться в ситуації». Як неважко зрозуміти, розбори тривають й по нині...

Вигадки, обмани, відверті провокації супроводжують кремлівських штатних писарчуків аж до брифінгів на Капітолійському пагорбі. Якось їхні провокатори влаштували на прес-конференції, яку вела Дженніфер, допит з при-

воду технології так званих виборчих каруселей. Постійно уточняючи, що це, мовляв, таке і як воно насправді працює. Звісно, що американці, яка ніколи не зустрічалася з цим на практиці, було зовсім нелегко пояснити усі тонкощі фальшу з яким доводиться зустрічатися в пострадянській реальності, насамперед в Україні Януковича, в Росії Путіна, але пані Псакі, розповідають, все таки з честю вийшла з ситуації. Цим ще більшу ненависть заслужила з боку московітської преси.

Коли якось пані Дженніфер поїхала у європейське відрядження, і черговий брифінг у Державному департаменті проводила інша співробітниця прес-служби, московська преса на весь світ розтрубила новину, як сенсацію: вони мовбито домоглися свого – з'їли речницю Капітолійського пагорба. Речник Державного департаменту США Дженніфер Псакі вважає, що хвиля негативу, яку російська пропаганда останнім часом спрямувала особисто проти неї, з'явилася через непорушну позицію на захист України, яку вона висловлює, публічно демонструє щоразу під час брифінгів. Про це пані Псакі заявила 15 липня 2014 р. у Вашингтоні, підкресливши, що сприймає таку увагу до себе з боку пропагандистської машини Кремля за високу честь. І ще більше переконалася в тому, що Росія невиліковний агресор щодо України, яка сповідує демократичні цінності після звільнення з-під режиму Януковича.

«Багато людей у світі знає, що зусилля Москви є потугами ідеологічного танка для безглуздої дискредитації ряду наших чиновників, у тому числі мене, оскільки Сполучені

Штати укупі з більшістю міжнародного співтовариства та українським народом підтримують сильну, демократичну Україну. Я сприймаю це як знак честі», – зазначила вона.

Пані Псакі підкреслила, що перебуває в «гарній компанії» американських високопосадовців, котрі настільки перешкоджають агресивній проросійській політиці в Україні, що стали «мішенями найбільш ганебної у світі пропагандистської машини РФ». Водночас пані Псакі спростувала зміст ряду публікацій російськомовних ЗМІ з начебто її висловлюваннями, заявивши, що в них повсякчас відбувається зумисна, провокативна заміна слів та змісту, перекручування фраз з контексту. Речник Держдепу підкреслила, що під час брифінгів висловлює офіційну позицію уряду Сполучених Штатів, країн G7 (великої сімки світових держав) та більшості міжнародної спільноти.

Цікава деталь. В останній день липня 2014-го у московських Інтернет виданнях з'явився пост блога приготованого путінівцями кремлівського політолога Ніколая Злобіна під колючим заголовком: «Где наша российская Псакі?»

Зовсім коротенький блог, раджу прочитати основний його мотив:

«...Особисто з нею я взагалі жодного разу не спілкувався, проте іноземні та місцеві журналісти, які працюють щоденно у Держдепі, ставляться до неї цілком шанобливо, як до професіонала. Зауважу, до речі, що в МЗС Росії взагалі немає нікого, хто б щоденно по декілька годин наживо відповідав би на несподівані і вельми часто каверзні та агресивні запитання іноземних журналістів з практично будь-я-

ких аспектів зовнішньої політики. Це вкрай важлива, навіть пекельна робота.

Чи є з ким порівнювати Псаки в Росії? Де «російська Псаки», котра готова щосили відстоювати публічно перед світовими та опозиційними ЗМІ позиції країни? Не можна ж усе це покладати на Сергія Лаврова або Віталія Чуркіна. Вони б відмінно упоралися, але у них дещо інша робота».

І нашим, і вашим, але все-таки більше з визнанням заслуг речника Держдепу, котра не дає спуску кремлівським посіпакам на її брифінгах. І це не пройшло не поміченим у Кремлі.

Пост блога передрукували багато російських медіа. Думаю, що він набрав чи не найбільше відгуків читачів у сегменті російського Інтернету. Однак уже наступного дня після виходу публікації у світ, назву його було претензійно змінено. Над текстом з'явилася не первинна питальна форма заголовка, яку я подав вище, а значилося просто, як неприкритий натяк, укол щодо імені героя публікації – «Псаки». Сподіваюся, розумієте, для чого це зроблено – з прямим і недвозначним натяком на Гірчинку в написанні прізвища з російським оскомистим неприхованим змістом. Хоч би так, але прищемити ненависну американку.

Добре знаючи кухню опозиційних медіа, яку довелося пройти особисто, непрості стосунки їх з владою, можу гарантувати, що автора під загрозою зняття матеріалу з полосу ирових змусили бодай у такий примітивний спосіб покривлятися в бік професіонала американської журналістики і політики пані Дженніфер. Нічого, загалом це додає їй лише авторитету й поваги у бувалих людей.

Для нас, українців, важливо, що нарешті й у США, на рівні «вух Барака Обама», відповідальних працівників Держдепу зрозуміли, на власному досвіді переконалися, що замість сусідів маємо непримиренних ворогів людяності, добросусідства, невиліковних шизофреніків на рівні вищого керівництва РФ і їхніх опричників, у ЗМІ насамперед.

Тому вкрай важливо, як мені здається, цінувати, що американці рівня Саманти Пауер, Дженніфер Псакі так щиро вірять в Україну, її демократичні кроки, всіляко підтримують наші прагнення вирватися з полону постімперії. Ця допомога подеколи важливіша від того, що дехто з наших політиків критикує Вашингтон за нерішучість у наданні прямої військової допомоги. Те, що роблять для нашої незалежності, непорушності суверенітету на світовій арені ці люди, в стократ важливіше, мабуть, і за бронезилети, і навіть за зброю. Вони захищають Україну на публічній світовій арені. І цьому просто немає матеріальної ціни...

Журналісти чи піднощики патронів для терористів

Тут спробую зробити невеличкий відступ. Пояснити, що для мене надзвичайно важливим є життєве правило висловлювати, оприлюднювати свої думки з приводу тих, чи тих подій. Коли, звісно, є що сказати. В цьому, либонь, і полягає покликання на землі журналіста і письменника – допомагати людям уявити ту, чи ту позицію, співставити свої думки і погляди з поступом часу.

Майже десять літ працюючи головним редактором однієї з найпрестижніших у молодій державі газети «Правда України» (назву пишу в українській транскрипції, бо особисто колись російськомовне видання перетворив у двомовне), я регулярно, іноді з номера в номер на її сторінках вів свою авторську колонку. Просто таки звик, вжився в роль колумніста. Не міг обійтися без того, аби не висловитись на злобу дня. Думаю, що й тисячі моїх читачів чекали мого слова.

Розвиток цивілізації урятував мене від публічного застою появою Інтернету, коли на якийсь час пішов я із журналістики на державну службу. Але й там, напевне, іноді в порушення статусу держслужбовця, який не повинен, приміром, публічно критикувати владу, я робив це з аргументами в руках. Не міг пройти мимо фактів розкрадання державної власності, казнокрадства. Іншими словами, писав не на абстрактні теми, а висловлювався з доволі важливих державних проблем. Дійшло, наприклад, до того, що колишній міністр вугільної промисловості України, потім народний депутат від фракції Партії регіонів С. Тулуб вимагав від Державної служби України порушити проти мене справу з позбавленням статусу держслужбовця, оскільки я розповів про злочинні діяння його донецької команди крадіїв державних коштів. А мав би мовчати, підкоряючись вимозі присяги держслужбовця. Це той Тулуб, підкреслю, який за останньої с воєї «ходки» до влади Януковича керував Черкащиною і геть її довів до розвалу, а нині перебуває в кримінальному розшуку.

Мої колонки і пости блогів доволі часто з'являються в Інтернет виданнях «Українська правда», ТелеКритика, Газета.net, Кореспондент.net, Ліга.net, Главком, Главред, Оглядач та ряді інших. Але цього мені завжди здавалося замало. Мабуть, тому, що в ряді видань настирливо вимагали публікувати на їхньому медіа ресурсі виключно ексклюзивні матеріали. Себто, щоб вони більше не з'являлися ніде. А це означало погодитися на оприлюднення твоїх думок лише для 2-5 тисяч читачів. Погодьтеся, мізерія. Ця камерність мене явно не влаштовувала

Пошуки аудиторії привели мене до сайту міжнародної радіостанції «ЭХО Москвы», потужного мовника і вельми відомого Інтернет ресурсу Європи і світу. 24 вересня 2010 року я там зареєстрував свій блог.

Вчитуючись у матеріали, які публікувалися тут, я доволі швидко зрозумів, що для мене відкрилася просто таки не піднята цілина. Похвально, що тут друкувалися представники прогресивної російської опозиції – Валерія Новодворська, Костянтин Боровой, Борис Немцов, Ілля Яшин, Олексій Навальний, Володимир Рижков, а також Ірина Хакамада, Ксенія Собчак, Юлія Латиніна, письменник Борис Акунін та інші відомі люди. Але одразу скажу, що аудиторія сайту була далекою від розуміння українських проблем і пріоритетів. Уявити наші болі й проблеми більшині читачів було вельми важко, насамперед через шовіністичну політику Кремля, яка проростала буйним квітом і на сайті начебто демократичного видання. Надзвичайно рідко з України проривалися сюди публікації. І я зрозумів, що цим – публіч-

ним роз'ясненням позиції мого рідного народу, який не хоче навіть на дух не сприймає нового імперіалістичного ярма, замшілого «старшобратства» мені доведеться насамперед займатися. Я вибрав для себе цей пріоритет.

Коли попервах я виставляв пост блога, наприклад, про УПА чи Степана Бандеру, у відповідь отримував вісmedесят відсотків гострих нищівних коментарів із неодмінним припниженням людської і журналістської гідності. З часом ці пристрасті помітно вгамовувалися, відгуки ставали поміркованими і навіть обговорювалися за участі автора. А дехто навіть писав про те, що чекає моїх публікацій, аби зрозуміти, куди насправді рухається Україна.

Не забуду тривожний листопад 2013-го. Бурхливі шарахання Києва – в Європу, чи в «тайожний» союз йти Україні. Зрадництво донецьких, від імені яких калузький соловей Азіров на весь світ, уранці 21-го, заявив, що його уряд призупиняє курс на зближення з Євросоюзом. Вивчивши проблему в середовищі політичного істеблїшменту і настрої народних масах, я написав статтю і опублікував її на ресурсі «ЭХО Москвы» 23 листопада під промовистим заголовком «Україна буде силою прориватися у Європу...» Думаю, що цими простими і зрозумілими словами мені вдалося передати головну суть надій і сподівань українців. Почитайте цей пост, віднайдіть його за доволі простою електронною адресою – <http://www.echo.msk.ru/blog/jura777/1203808-echo/>

Коли московщина заходилася реалізувати свій план анексії Криму, втягування в зону бойових дій півдня і сходу України, я мало не через день виставляв пости, в яких го-

стро критикував по можливості (це ж московський сайт, не забуваймо) дії Кремля. До честі моїх російських колег, вони жодного разу не перешкоджали розкриттю порушених тем, не блокували мої публікації. За період від листопада 2010 року по 22 травня 2014 року на сайті міжнародної радіостанції я опублікував 214 (!) статей, які стосуються розвитку українсько-російських стосунків, гострої нищівної критики режиму Януковича, безглуздої політики Путіна і його команди щодо нашої держави. (Всі мої статті, опубліковані на медіа-сегменті міжнародної радіостанції легко можна відшукати за ось такою адресою – <http://www.echo.msk.ru/blog/jura777/>)

Що ж такого сталося в двадцятих числах травня 2014-го? Відповідь, гадаю, знайдете у моєму черговому посту блога, який уночі 22.05 було опубліковано на Інтернет ресурсі «ЭХО Москвы». Називався він так: «Чем на самом деле занимались сотрудники Life News под Краматорском? Видеодокладательство».

Зумисне подаю його російською, аби все було кожному зрозуміло. Читайте:

«Набирает липовых оборотов скандал вокруг ареста на месте преступления – при разворачивании переносного зенитного-ракетного комплекса под Краматорском двух солдат пропагандистского телеканала Кремля «Лайф Ньюс» Марата Сайченко и Олега Сидякина.

По этому поводу «Россия 24» ставит на уши весь мир. Здесь и репортажи из негодующей по этому поводу Государственной Думы, и массовые акции за освобождение чест-

ных медиа ребят. Мать одного из задержанных утверждает: «Мой сын никогда не был террористом...»

В России, возможно, и не был...

Посмотришь эти кадры и складывается впечатление, что вот проклятые хохлы ворвались на территорию РФ и там захватили ни в чем не повинных служащих телевидения, повезли в Киев допрашивать в СБУ.

Этот выпуск «России 24» я увидел, когда в Москве было уже за полночь, то есть, наступило 21 мая.

Странно, почему там ни слова не было сказано о пресс-конференции в СБУ по делу задержанных журналистов «Лайф Ньюс», которая, кстати, прошла в Киеве сразу после обеда во вторник, 20 мая. Разве можно поверить в то, что новость еще не долетела до телеканала? Дело, видимо, в другом. Сказанное там совсем не ложилось в концепцию телепередачи. Разрушало всю канву обвинительного речитатива кремлевской пропаганды. Ведь Интерфакс-Украина на весь мир еще в 15:45 по киевскому времени (один час минус от Москвы) сообщил: «Представители российского телеканала LifeNews, которых задержала СБУ, сознались в том, что на территории Украины занимались не журналистской деятельностью...»

Чем на самом деле были заняты журналисты российского телеканала «Лайф Ньюс» на украинской территории, вы увидите сейчас. Только замечу, что это кадры с их же телекамеры. Голос за кадром – оператора телеканала, который как нетрудно догадаться на поле боя, при нападении уголовников российского спецназовца «Стрелка» на бойцов

Национальной гвардии Украины, корректирует огонь террористов и фактически командует боем. Радуется тому, что один из выстрелов, по его наводке, поразил живую мишень. Чья-то мать получит похоронку...

Это, скажите, журналистская деятельность или нечто иное?

Вот если бы подобное случилось в России с украинскими журналистами, что бы было с такими пособниками убийц? С корректировщиком огня, руководителем боя, в частности? Его бы отпустили, как этого требует через председателя ОБСЕ министр иностранных дел России С. Лавров, другие высокопоставленные сотрудники Госдумы РФ?

Запись настолько качественная, что и родным, и в редакции «Лайф Ньюс» очень отчетливо будет слышно, как и чем занимался московский журналист на территории Украины.

Смогут ли они москвичи теперь утверждать, что их сын, сотрудник честно исполнял журналистский долг?»

Оскільки тут немає можливості показати відео, повідомлю, що на ньому зображено момент бою. Добре видно і чути, як людина, котра знімає цей епізод підказує, навіть швидше за все командує снайперами та іншими учасниками бойні, підказує куди і головне в кого стріляти. Радіє, коли за його вказівкою, схоже, вбивають українського вояка АТО.

У Москві мій пост у стрічці подібних розмістили о 7-ой години 45-ть хлвин за їхнім часом, що означало на годину

раніше, ніж у Києві. Заглянувши знову на сайт о дев'ятій ранку, я побачив, що мою публікацію редакція виставила на лобне місце, під самий заголовок видання і там було уже понад два десятки тисяч прочитань. Лічильник відвідувань летів зі неймовірною швидкістю. Це означало, що моя позиція страшенно зацікавила москалів. Було вже десятки відгуків, коментарів. Забігаючи наперед зазначу, що загалом пост прочитало понад 120 тисяч людей, висловились з даної теми понад триста відвідувачів сайту.

А відвідавши цей же медіа ресурс за декілька годин я із подивом виявив, що на місці мого поста виставлено матеріал спецкора «Комсомольської правди» Олександра Коца і стосується він подій про які описував я, а, насамперед, поста мого блогу. Мовляв, те, що тут писав О. Горобець у своєму блозі, – неправда...

Попутно уточню, що це той самий московський журналіст-шовініст Коц, якого згодом, 30 травня 2014 року, СБУ видворить із України за категорією «Д» (можливо, й диверсант) із заборонаю в'їзду до нашої країни на п'ять років. Відомо, що він є одним із тих російських служників пера, кого В. Путін таємно нагородив в числі співробітників ЗМІ «за об'єктивне висвітлення подій у Криму». Ще один штрих до портрета цього типа. О. Коц разом із іншим спецкором КП Степіним накатали в Слов'янську донос І. Гіркіну на журналіста із берлінського видання «Більд» Пола Ронзхаймера. За їх переконанням зарубіжний колега «не правильно висвітлював події», написавши в своєму матеріалі про масові «каруселі» під час так званого референдуму, проведеного донецькими сепаратистами.

Зрозуміло, що Коц звинуватив мене в б'єндерівській заангажованості і спробі очорнити відважних журналістів Life News.

Поруч із коментарем О. Коца було розміщено повідомлення і Анатолія Сулейманова, головного редактора телеканалу Лайф Ньюс, найогиднішого прислужника Кремля. Ось його позиція:

«Анатолій Сулейманов: По поводу видео, которое использовал в своем блоге Александр Горобец – некий журналист... человек, который называет себя журналистом из Киева. Так вот, это видео – бой в районе между Славянском и Краматорском, которое было у нас показано.

Он утверждает (Горобец), что голос за кадром принадлежит оператору телеканала. Я цитирую его заметку: «Чем на самом деле были заняты журналисты российского телеканала «Лайфньюс» на украинской территории, вы увидите сейчас. Только замечу, что это кадры с их же телекамеры. Голос за кадром – оператора телеканала, который как нетрудно догадаться на поле боя, при нападении уголовников российского спецназовца «Стрелка» на бойцов Национальной гвардии Украины, корректирует огонь террористов и фактически командует боем. Радуете тому, что один из выстрелов, по его наводке, поразил живую мишень. Чья-то мать получит похоронку...».

Вот это все бред. Во-первых, это не голос оператора телеканала. Этот голос не принадлежит ни одному из членов съемочной группы телеканала LifeNews. Это видео снимают сами ополченцы. Если господин Горобец настолько идиот, что не может проверить голос... У нас там работают Сер-

гей Голяндин и Марат Абулхатин. Они выходят в «прямо». И Эрмина Катанджан. Они выходят в «прямо». Их голоса можно сравнить вот с этим голосом. Это же голос с акцентом, с конкретным украинским акцентом. И писать бред и глупости какие-то дебилские, после чего, кстати за голову нашего журналиста Сергея Голяндина назначили награду в 30 тысяч долларов.

Он пишет «чья-то мать получит похоронку». Во-первых, никто не был ранен и убит в том бою. Во-вторых, наша съёмочная группа была за 15 км от того боя. Еще раз повторяю: это видео снимали сами ополченцы и передали нам. И это нормальная, частая практика. Мы стараемся, чтобы наши ребята не участвовали в этих боях.

Я ничему не удивляюсь. Вот госпожа Псаки говорит, что у них есть источники, которым они доверяют. Но если это уровень источников, подобных журналисту Александру Горобцу, который якобы по голосу сделал вывод о том, что это наши ребята корректируют огонь, командуют боем и так далее... если уровень источников такой...

У нас иллюзий нет. Наши ребята не террористы.»

О 14 годині 54 хвилини того ж таки 21 травня 2014 р. на цьому ж Інтернет ресурсі з'явилася заява шеф-редактора сайту «ЭХО Москвы» Віталія Рувінського. Називалася вона «Про блог Олександра Горобця». Ось вона:

«Хочу прокомментировать ситуацию с блоггом Александра Горобца.

«Эхо Москвы» (как радиостанция, так и сайт) традиционно предоставляет площадку для различных точек зрения. Мы уважаем наших слушателей и читателей и считаем, что они в состоянии самостоятельно проанализировать поступающую из разных источников информацию и сделать выводы.

Руководствуясь именно этим принципом, на сайте «Эха» был опубликован блог киевского журналиста Горобца.

Мы не обладаем достаточными возможностями для того, чтобы провести экспертизу голосов, представленных на видеозаписи, поэтому сделать выводы о достоверности опубликованных нашим блогером данных не имеем возможности.

Как только появились опровержения из разных источников (Александр Коц из «Комсомольской правды» и Анатолий Сулейманов из LifeNews), они моментально были опубликованы на нашем же сайте.

Одновременно с этим признаю, что публикация блога Горобца была с нашей стороны поспешной и преждевременной.

Наши коллеги-журналисты находятся в экстремальной ситуации – в плену, фактически в заложниках. В этих обстоятельствах любые действия прежде всего должны быть направлены на освобождение людей, на то, чтобы условия их содержания не были ухудшены. У журналистов на арене боевых действий – презумпция невиновности.

«Эхо Москвы» всегда последовательно выступало и выступает в поддержку коллег и за право их свободной работы в любых условиях.»

Нарешті з цього приводу висловився і головний редактор радіостанції «ЭХО Москвы» Олексій Венедіктов. Його позиція була викладена через п'ятнадцять хвилин після В. Рувімського і озаглавлена «Про журналістів». Раджу прочитати:

«Безусловно, журналисты, которые работают на территории вооруженного конфликта, нуждаются в солидарности и в защите. Противоборствующие стороны должны помнить, что от работы журналистов зависит, как весь остальной мир будет воспринимать их слова.

Журналисты, которые находятся под силовым давлением, безусловно должны быть поддержаны журналистским сообществом.

Неважно, какую сторону они освещали.

Думаю, что публикация блога киевского журналиста Александра Горобца была преждевременной на сайте.

С другой стороны, определить по голосу, кто находится за кадром, абсолютно невозможно.

Повторю еще раз свою позицию и позицию «Эха Москвы»: мы требуем от всех сторон, чтобы журналисты, находящиеся в зоне конфликта, имели право свободно работать, свободно передвигаться и свободно передавать информацию.»

Той, хто мав коли-небудь справу з публічною журналістикою, а тим паче працював у періодичних, або й Інтернет виданнях, добре знає, що не буває безпричинно такого, аби керівники цих медіа самі себе привселюдно хльостали батогами, клялися в своїй лояльності. А тут, як бачимо, і головний редактор, і шеф-редактор вибрали найзамашніші різки і гайда шмагати себе по м'яких місцях.

Розгадка цього прийшла до мене аж за добу, коли один з московських доброзичливців, співробітник радіостанції, залишаючись анонімом, повідав, який учинився неймовірний шум та галас з приводу публікації цього мого поста блогу в Москві. Його, виявляється, ще з самого ранку помітили в Кремлі, на сніданок, так би мовити, показали кому треба. Думаю, що насамперед товаришам Володіну та Іванову – керівникам адміністрації президента РФ. Сам же ж В. Путін на той час перебував з візитом у Китаї. Сановні холуї негайно доповіли йому у Пекін про богохульство на ЕМ, показали публікацію. ЛіліПутін, кажуть, був у шаленому гніві. Наказав негайно провести профілактичну роботу з головредом радіостанції Олексієм Венедіктовим. Право таке вони мають, позаяк радіостанція «ЭХО Москвы» знаходиться на повному утриманні Газпрому. Та й усі ЗМІ у їхньому «руському мірі», відомо, сидять на куцоному кремлівському поводкові. Така особливість їхнього правлячого режиму.

Це фактично було моє друге публічне побачення вічна-віч з паном Путіним. Про перше, розповім нижче.

За інформацією мого доброзичливця, пана Венедіктова двічі того ранку викликали на килим. Після цього, як по команді, з'явилися два публічних пояснення на сайті видання фактично з вибаченням перед Росією і всіма російськомовними читачами сайту за те, що опублікували пост мого блога з позицією щодо так званих бойовиків із журналістськими посвідченнями телеканалу Лайф Ньюс.

Розуміючи, що це все може закінчитися не лише виба-

ченнями на сайті, я звернувся до керівництва СБУ з проханнями надати мені матеріали, отримані в ході допитів затриманих, які б чітко засвідчували, що двоє журналістів в зоні АТО виконували не просто журналістські завдання, як, до речі, публічно заявили тоді і заступник секретаря РНБОУ, і прес-центр Служби безпеки України. Запропонував провести прес-конференцію з демонстрацією доказів вини москвичів М. Сайченко і О. Сідякіна на українській території. Адже спец органи стверджували, що ці двоє були коректувальниками вогню для терористів. Це б розставило всі крапки над «і» в бурхливій і неоднозначній історії. Показало істинну суть того, чим насправді займається спеціальний кремлівській спецпідрозділ під вивіскою телекомпанії Лайф Ньюс.

Більше того, українська сторона стверджувала ще одне. Мовбито М. Сайченко та О. Сідякін вчинили проти України і такий злочин. Вони розповсюдили відео, і воно обійшло всі світові агентства, про те, що начебто наша держава в зоні весняного конфлікту в Донбасі використовувала гелікоптери з символікою ООН. І це справді відповідало дійсності, оскільки Москва називала подібне подвигом, а вище названих осіб героями інформаційної війни. Хоча насправді, як виявилось при перевірці, кадри наших літальних апаратів були свого часу відзняті в Косово, і навряд чи навіть цією московською парою.

Думаєте моє звернення почули? У відповідь – мовчання.

Натомість за декілька днів світ облетіла звістка: москвичів благополучно випустили. За ними до Києва при-

летів спеціальний борт глави Чечні Рамзана Кадірова. Незабаром цей міфічний чоловік в інтерв'ю Маріанні Максимовській із московського телеканалу РЕН ТВ вихвалявся, як він і його люди визволяли в Києві героїв-журналістів, піднощиків ПЗРК для російських головорізів під Краматорськом. Журналіст під час інтерв'ю прискіпливо допитувалася, скільки, мовляв, за це довелося заплатити. Рудобородий як німецький імператор-войовник Барбароса, улюбленець Гітлера, чоловік весело сміявся, стверджуючи, що мовби то обійшлося без грошей. Казав це так, що ніяких сумнівів щодо калиму не залишилося.

Єдиною втіхою особисто для мене стало те, що уже 5 липня ц.р. заступник голови СБУ Андрій Левус в інтерв'ю пресі сказав таке: «Найбільша проблема для нас – телеканал LifeNews. Це не журналісти, не ЗМІ, а конкретний бойовий підрозділ інформаційних спецоперацій. Там множитья брехня таких неймовірних розмірів, що важко будь-що коментувати. Знаходимо цих негідників – видворяємо. Зараз вони стали обережнішими – маскуються...»

Справді, їхня продукція – не предмет піару, а повноцінна інформаційна, ідеологічна війна проти України... В'ідлива як хлористий калій...

Слава Богу, як кажуть, нарешті зрозуміли. А де ж півтора місяці до цього були, щоб визнати очевидне? Хто ж нарешті в Україні подав команду безперешкодно, таємно випустити підручних терористів, які знищували наших людей, бойову техніку, руйнували міста і села, а, можливо, й справді за сумісництвом стали коректувальниками вогню?

Хто ж наказав відпустити негідників: виконавач обов'язків президента Турчинов, чи вже сам Порошенко, який саме тоді якраз отримав переконливу перемогу на виборах як майбутній миротворець?

Тим часом мене допікали телефонними дзвінками з Москви. Журналістка Олена Новожилова з кремлівського каналу РЕН ТВ наполягала на інтерв'ю з приводу публікації поста на медіа ресурсі «ЭХО Москвы». Якщо чесно, мені зовсім не хотілося повертатися до цієї теми, насамперед тому, що я неодмінно зірався б, став говорити про зраду нових кийвських «вождів», які ж звичайно вчинили паскудство, по-змовницьки випустили ворогів, затриманих спецслужбами на місці злочину. А потрібно було таки показати світові їхнє нутро, зажадати від них хоча б покаяння...

Власне так воно й сталося. Бригада московського телеканалу знайшла мене в Києві і здебільшого у їхній відеомакрофон я говорив не про «подвиг» Лайф Ньюс, а про невміння наших нових керманічів відстоювати інтереси свого народу перед Москвою.

Погодьтеся: як у воду дивився. Маю на увазі випадок із пілотом Надією Савченко. Пост блога про цю авантюру я опублікував у ніч на 17 липня 2014 року.

У кінці літа 2014-го в Україні оприлюднили список сорока дев'яти співробітників російських ЗМІ, яким необхідно заборонити в'їзд на нашу територію, оскільки їхня практика суперечить діяльності журналістів, як незалежних інформаторів подій. Позаяк вони – пропагандисти Кремля. В Москві піднявся гвалт. Ось вам, мовляв, хвалена українська

демократія. Цікаво, що до числа тих, хто найбільше репетував з цього приводу, варто зарахувати і так званих незалежних московських трубачів, яких, до речі, у списку «персон нон грата» не було.

Тут, либонь, треба звернутися до прикладу фашистської газети «Фелькішер Беобахтер». Це був геббельсовський пропагандистський бойовий листок, який до останнього дня рейху прославляв Гітлера. Скажіть, чи можна було бодай припустити у роки війни Великобританії з нацистською Німеччиною, аби хтось став вимагати допуску журналістів «Фелькішер Беобахтер» на британську територію, аргументуючи це тим, що «журналісти повинні вільно і безпечно пересуватися по світу», як це роблять кремлівські служителі пера й мікрофона нині? А як щодо проходу, проїзду по території СРСР у роки Другої світової війни, де ріками лилася людська кров?

Звісно, що це повний абсурд. Навіть говорити про таке – поганий тон. А чим у такому разі відрізняються журналісти «Фелькішер Беобахтер» від російських пропагандистів параноїчних ідей Путіна на відродження московської імперії? В основі його агресивної політики все та ж фашистська ідея підкорення чужих територій, знищення інакодумців, розорення загарбаних земель. За весну і літо 2014-го лише збройні сили України в ході зіткнень із терористами, серед яких значна частина російські спецназівці, російські найманці, призвані на війну російськими військовими комісаріатами на території РФ, очолювані російські командири, всі без винятку воюють російською зброєю, в тому числі бронетанко-

вою, високоточною втратили 765 вояків – патріотичний цвіт нашої нації. Не менше загинуло, мабуть, і безневинних громадян України. Тисячі поранено. Сотні тисяч залишилися без житла, покинули свої місця проживання, рятуючись від загарбників. Як найстрашніший факт варварства Московщини став розстріл російськими танками населеного пункту Новосвітлівка під Луганськом, коли ординські душогуби під'їжджали почергово до кожного будинку і впритул із танків розстрілювали садиби разом з жителями. Кремлівські ж щебетуни подібний вандалізм називали «подвигом російської зброї», «героїзмом ополченців Новоросії». Якраз у дусі геббельсовського «Фелькішер Беобахтер».

Тому цілком логічно виникає запитання: чи є журналістом людина, яка навмисно спотворює факти за наказом начальства? Чи можна визнати журналістом людину, яка передає в ефір свідому брехню, як це постійно вчиняють кремлівські пропагандисти?

Тому, як на мене, є велика різниця між забороною на в'їзд журналістам і забороною на в'їзд оскаженілим кремлівським пропагандистам типу Кисельова, Соловйова і іже з ними. Це, в принципі, люди різних професій. Журналісти об'єктивно констатують реальні події. Пропагандисти, незалежно від факту, наявності подій, створюють ілюзорний світ і його яскраве політичне (добре проплачене) забарвлення. Тому Добродєєва, Ернста, Дмитрія Кисельова, Соловйова, Доренка і їм подібних неможливо вважати журналістами – це пропагандисти новітнього, російського фашизму в чистому вигляді. І тому їм не місце на українській землі.

Ну, давайте нарешті вже дійдіть до того висновку, панове, до якого добрів потемки ваш похмурий свідомістю національний лідер: прочитавши всього Геббельса і майже всього Гітлера. Він їх теж визнав надзвичайно талановитими журналістами. І взагалі душками.

А як би ви, панове московіти, поставилися до відвідувань, приміром, Москви у грудні 1941-го паном Геббельсом? З точки зору вашого ВВП, це був аж надто успішний чоловік, і фахівець своєї справи... Чи не так?

Як Путін звільняв мене з роботи...

Восени 2013-го на ярмарку «Книжковий світ» зустрів знайомого київського журналіста. Привітавшись, він сказав:

– Захоплено читаю на твоєму авторському сайті статті у московській пресі десятилітньої давності... Як усе химерно співпадає з нинішніми діями влади. Янукович явно вскочив у Кучмину колію...

По деякій паузі поцікавився:

– А чому ти покинув власкорівські хліби? Московські видання потужніші київських. Чи, можливо, набридли?

– Та ні... Мене звільнили з роботи за особистим розпорядженням Президента Росії Путіна...

– Та не може бути...

Ні, все-таки може бути, позаяк це не вирвеш із життя. Як, до прикладу, сторінку книжки.

За станом на 1 січня 1998 року редагована мною газета «Правда України», яка того часу стала опозиційною до ре-

жиму Л. Кучми, набрала тираж у 632 (!) тисячі примірників. У березні того року мали відбутися парламентські вибори, і тому влада, боячись наших публікацій, протиправно, наказом міністра інформації Зіновія Кулика «призупинила випуск газети». Ось так по-дикунськи, одним розчерком пера чиновника, котрий заборонив державним друкарням брати до випуску видання, стриножили одну з найпотужніших газет. А на той час інших, себто м'язистих приватних поліграфічних підприємств, не було. За винятком, мабуть, тих, що виготовляли візитівки...

Отож, газетний, казати б, млин штучно залишили без води...

А ще згодом, під надуманими звинуваченнями мене пов'язали і вкинули до Лук'янівського слідчого ізолятора. Редакцію опозиційної газети «Кравченкові орли» буквально розпотрошили, перевернули догори дном.

Про все це можна прочитати у моїй книзі «Босоніж по битому шклу» (2003 р.). Її ви знайдете і на моєму авторському сайті.

Але найважче, найболючіше було після того, як за безпосереднього сприяння відомого депутатки Європарламенту Ханне Северинсен (вона і ще двоє її колег із ПАРЄ відвідали мене безпосередньо у казематах Лук'янівки) вдалося вирватись із лабет кучмівських ексекуторів, і залишитися ні з чим. Без роботи, без засобів до існування (бо й дружину Ольгу і сина Тараса ніхто не хотів взяти на роботу – боялися гніву кучмістів), під нелремною опікою спецслужб.

Аж якось я написав статтю до московської інтернет-га-

зети ПРАВДА.Ру (ПРу). Неабияк здивувався, як за годину вона була уже на стрічці видання. Написав іще дві, і ті відразу побачили світ.

Іще за день пролунав телефонний дзвінок із Москви. Подавав голос головний редактор ПРАВДИ.Ру Вадим Горшенін. Журналісти розуміють один одного з пів слова, тому розмова була короткою: я став власкором по Україні московського Інтернет-видання.

На календарі був кінець осені 2000 року. В Києві розгорталися бурхливі події: зник Георгій Гонгадзе, всі заговорили про плівки майора Мельниченка, опозиція брала штурмом УТ-1...

Море різної цікавої інформації. Я з головою поринув у цю вулканічну стихію. Мій комп'ютер не вимикався тижнями. Ніхто не міг додзвонитися на домашній телефон, бо через його, з дзиччаннями, страшенним тріском доводилося раз у раз підключатися до Інтернету: надто кепські були провайдери, чи ще якась там холера. Але все одно, це було бурхливе море пристрастей, в якому я почувався активною рибиною, безперервно постаючи видання статтями й новинами з України.

ПРАВДА.Ру за тих часів була одним із найпотужніших московських Інтернет-видань. Єдине, що в режимі реального часу видавало всі свої матеріали в перекладі на англійську. Тому його практично читав увесь світ. А оскільки найцікавіші події на всьому європейському континенті розгорталися саме в Києві, я наче відчував, що погляди людей звернені особисто на мене... Це підбадьорювало, додавало сил...

ПРу видавалася у вигляді своєрідного інформаційного барабану: майже без ілюстрацій, лише уперек сторінки заголовки і короткі абзац-два, що називається, для «заживки» читачів. Зацікавив «вріз» публікації, натискаєш «читати далі» й знайомишся з усім змістом публікації.

Така собі безперервна інформаційна стрічка, зіткана зі статей та інформацій. Розділена лише календарними датами. Праворуч колонка з розділами для найважливіших тем. Вона слугувала радше для архівного пошуку матеріалів за рубриками: світ, СНД, політика, економіка, мораль і таке інше.

Унизу підвалом – кращі вже опубліковані матеріали.

Якось подзвонила заступник головного редактора Інна Новикова. «У вас, – каже, – минулої доби був рекорд на сайті ПРАВДИ.Ру. У стрічці дня вийшло ваших сімнадцять матеріалів! Від імені редколегії вітаю!»

Рекордсменом був не я, а тодішній героїчний час. Я, наприклад, вів онлайн-репортаж з колони ста двадцяти житомир'ян, які в хурделицю і страшенний мороз ішли пішки на Київ, на підтримку тим, хто розбив намети на Хрещатику. А сорок д'евять народних депутатів України брали штурмом адміністрацію президента Л. Кучми на вулиці Банковій, 11, ночували на сходах під кабінетом глави держави, який відмовлявся зустрічатися з ними. Народ спалював пудало дорогого Леоніда Даниловича на Хрещатику, головній магістралі столиці...

Це були теми, які дивували увесь білий світ. А я був, казати б, своєрідним зв'язковим між Україною, яка очищала-ся і здивованим людомством...

Якщо ви сьогодні зайдете на сайт ПРАВДЫ.Ру і заб'єте в їхньому пошуку слова: Александр Горобец, на вас висиплеться оберемок у кілька сотень статей, які уповні відтворюють громадські настрої того бурхливого часу.

Це будуть матеріали, стилізовані під нинішню верстку видання, скопійовані з тодішнього, більш як десятилітньої давності інформаційної стрічки-барабана. Суті, однак, це не змінило. У них ті самі настрої, пристрасті, що киплять сьогодні у Києві, під стінами Верховної Ради, у самому парламенті, названому незабутнім Іваном Степановичем Плющем звіринцем. У тих публікаціях відчуття неминучості, близькості грозивих подій Майдану.

Усьому хорошому, на превеликий жаль, теж настає кінець. Особливо ж прикро це усвідомлювати доводиться тоді, коли воно підкрадається зненацька. Б'є немов обухом по голові.

Якогось ранку, коли я строчив чергову статтю для ПРАВДИ.Ру, зателефонував головний редактор Вадим Горшенін.

– Понимаешь, старик, – сказав він. – Наверное, если мы бы встретились с тобой, мы бы непременно выпили по соточке-другой, если бы ты приехал в Москву, или я в Киев. Так вот, ваш Кучма, полагаю, так же пьет наверняка, встречаясь с нашим Путиным, а ваш глава президентской администрации Медведчук – с нашим Медведевым. Не знаю точно за каким именно столом, но там произошел примерно такой разговор. Было сказано, что наш собкор в Киеве Горобец не дает возможности в полную мощь ра-

ботать американскому посольству на Украине. И знаєш, почему? А потому, что в Госдепе США в режиме реального времени читают нашу ПРАВДУ.Ру и знают все, что творится в Киеве значительно раньше, чем сообщают об этом им посольские сотрудники. Еще было подчеркнуто, что Кучму, и всю киевскую рать никто так мощно, прости на слове, не обсирает, как ты, с помощью нашей же ПРАВДЫ.Ру...

- Вот так и сказали? - вражено перепитав я, відчуваючи, як холоне душа .

- Да. Слово в слово. Вот впервые мне позвонил лично глава администрации президента Дмитрий Андреевич Медведев и так и сказал: «Есть мнение...»

- Чье? - перебив його я. - Чье мнение?

- Для меня это не столь важно, - гордо відповів В. Горшенін. - Для меня это мнение Президента России. - I вже дещо тихіше, спокійніше, без пафоса, - Я его должен, к сожалению, непременно выполнить...

- Вадим, - навіщось сказав я, начебто виступаючи на оборону себе самого, хоча присуд уже було проголошено, - а зачем же ты написал в «Правдисте» (сторінка про історію створення Інтернет-видання, яка й нині, здається, висить на сайті), что вы гордитесь тем, что ваш корпункт в Києве возглавляет бывший главный редактор газеты «Правда Украины», что моих статей больше всех висит на доске лучших...

Чути було як мій московський шеф аж похлинувся раптовим нападом люті.

– А ты впрямь подумал, что гений? – почув ураз я. – Мы тут уже заколебались за тобой править – не «на Украине», а «в Украине». Два раза на летучке обговаривали эту чушь. А ты как глухой – пишешь свое, хоть тебе не раз говорили и в служебных записках сообщали. Потом все твои герои одни и те же люди. Непременно ваш сексот майор, как его, Мельниченко... Юлия Тимошенко, Мороз, Ющенко... Что других людей в Украине нет? А потом у меня позначено, что не выполнил два задания редакции...

– Какие? – глухо запитав я.

– Какие? Еще пол года тому назад заказывали материал о проблемах русского языка на Украине. Не прислал. Вновь написали: вот передо мной это задание – «Подготовить статью о притеснении русского языка в Крыму»...

– Подожди, дальше не нужно, – були мої слова. Якась дивовижна сила рішучого спротиву збурилася в мені після його останніх безглузких звинувачень, хвилию підступила до грудей. Найважливіше зараз, спам'ятовував я себе, стриматися, аби не перейти на образи. Буквально ненависть закипіла в мені від того, що я довго і над силу терпів подібну зневагу, отримуючи таківські безпардонні завдання, не маючи змоги висловитись щодо них будь-кому. Бо хто ж із них, москвичів, зрозуміє, що немає, в природі не існує як такої проблеми російської мови в Україні. Усе навпаки. Є постійне приниження, продавлення української... Саме час захищати українську в Україні від російської експансії...

Я зібрався з духом і сказав Горшеніну:

– Ты, видимо, меня не поймешь, но хотя бы заруби себе на носу: все таки нужно писать и говорить «в Украине, а не на Украине». Вопреки вашему глупому правописанию. Это первое. Второе. Хотите вы это понимать в вашей Москве, или нет, но проблемы русского языка в Украине не существует. И последнее. Позвони своему Медведеву, попроси, пусть от меня передаст за главный стол, где выпивают Льюня и Вова – пошли они нафиг...

Так безславно закінчилася моя кар'єра московського власкора в Україні. Російський ведмідь наступив на мою журналістську душу...

Кур'єр від Путіна до терористів

Офіційна російська брехня стала настільки явною і нестерпною, що в самій Московщині з'явилося чимало байок і анекдотів з цього приводу. Ось один із зразків цієї нев'янучої народної творчості.

Запитується, що було б, якби нинішній глава зовнішньополітичного відомства Федерації Сергій Лавров працював, до прикладу, міністром закордонних справ у Гітлера? У серпні 1941-го він би неодмінно стверджував: «Заявляю, що на території СРСР немає ніяких німецьких військових формувань і нашої зброї. Там знаходяться тільки місцеві ополченці з німецьким корінням, які борються проти ультра націоналістів сталіністів. А форму і зброю, танки та літаки вони могли придбати в будь-якому магазині вермахту...»

1941-й рік, листопад. Пан Лавров, і не змигнувши оком, заявив: «Радянська пропаганда вчергове розповідає казки про колони німецьких військ, які нібито наближаються до Москви. Це вже навіть не смішно. Ніхто в світі не вірить цим вигадкам...» 1942-й рік, травень. Усе той же Лавров гне своє: «Так до цих пір і немає жодного скільки-небудь достовірного свідчення участі солдат вермахту в советській кризі. Документи німецьких солдатів, які пред'являються міжнародній пресі могли бути просто вкрадені у їх власників, а фото якихось танків взагалі зроблені незрозуміло де...» 1943-й рік, лютий. Нетлінний брехун Лавров: «Так, дійсно, взяті у полон під Сталінградом вояки є військовослужбовцями Німеччини. Однак вони просто заблукали, патрулюючи кордон рейху...»

У цих жартах іронічна насмішка над московітами, офіційна правда яких щоразу біла як циганська литка. Чи то стосувалося подій довкола загадкового зникнення місії ОБСЄ на українському Донбасі, чи розстрілу російськими військовими малайзійського пасажирського літака.

Події на українському Сході активізували діяльність міжнародних асоціацій. І насамперед Організації з безпеки і співробітництва в Європі – ОБСЄ. Головна її місія, як відомо, – моніторинг подій у зоні конфліктів та посередницькі функції щодо врегулювання кризових ситуацій і запобігання конфліктам. До складу представництва входить п'ятдесят сім країн світу, і, до речі, не лише Європи, а й Північної Америки, Центральної Азії.

Буквально з перших днів протистояння в Донбасі, ОБСЄ

намагалася наситити зону протиборства своїми міжнародними фахівцями. А це, зрозуміло, вкрай не входило в інтереси Кремля. Йому не потрібні були зайві очі, коли діяли загребущі окупаційні руки, російські найманці – терористи-убивці й мародери. На спостерігачів континентальної Організації влаштувалися справжні облави. Декілька груп спостерігачів ОБСЄ безслідно зникли в зоні конфлікту. При чому на території, яку контролювали бойовики. Однак їхні представники, в дусі московської брехливої пропаганди, геть заперечували власну причетність до цього злочину, безсоромно показуючи в бік Києва. Мовляв, це справа рух «майданівської хунти».

Суть операції терористів і Кремля з заручниками від ОБСЄ стала зрозумілою, коли почалися переговори з обміну полоненими. Яюсь на одному з українських блокпостів, з великою сумою грошей у валізі, засвітилася одна з коханок біснуватого ватажка терористів угро-фіна Гіркина, втрапила за ґрати. Подібне на те, що не порадившись з ФСБ, яка з зоряної столиці веде проект збурення українського Донбасу озброєними загонами найманців, розбійник з широкої московської дороги Стрелков, який у проекті їхньої здичавілої Новорасеї проголосив себе міністром оборони, вирішив обміняти свою милу та любу солодютку на офіцерів міжнародної місії. Отож карта виявилася битою. Усім стало зрозуміло, що фахівці ОБСЄ в статусі заручників знаходяться в Гіркина і його шайки головорізів.

Потрібно було терміново рятувати геть втрачене на світовій арені реноме і Кремля, і донецьких «ополченців»

у боях за звільнення Донбасу від «фашистів». І кремлівські кагебісти в перші дні травня 2014-го придумали «московську спецоперацію» зі звільнення з полону членів місії ОБСЄ. Фактично у самих себе. Бо ж саме за вказівкою з Кремля їх таємно місяць тому полонили, а тепер вирішили помпезно, з багатьма складовими випустити на свободу. При чому за особистої підтримки і участі коротуна-стерв'ятника. За головного ж дурника і «розводящого» було обрано колишнього уповноваженого з прав людини при президенті РФ, липового кремлівського «правозахисника» Володимира Лукіна.

Ось яку статтю з цього приводу я опублікував 8 травня ц.р. на Інтернет ресурсі міжнародної радіостанції «ЭХО Москвы», яка викликала надзвичайно широкий резонанс наперед у середовищі їхнього «руського мірі». Подаю її мовою оригіналу, для відчуття гостроти слова. Пост називається «Лукавсто от Лукина»:

«Сижу весь в слезах умиления и восторга, не проходящий ком в горле. И все это от откровений Владимира Лукина, его восхищенного рассказа о своих геройствах по поводу так называемого освобождения им заложников от ОБСЕ в Славянске.

Ах, да, забыл. Он очень напирал в своем интервью на том, что эти люди, за которыми ему пришлось ехать, совсем НЕ заложники. Наверное, курортники. Вот вышли поохотиться на бабочек, тут их окружило стадо слонов. Держало в осаде до тех пор, пока не прилетел из Москвы господин Лукин, и не освободил.

«Ну, я «заложники» называю чисто условно, - заявил по этому поводу спецпредставитель В. Путина журналистам, - потому, что это неправильное название на самом деле. Заложник – это когда люди держатся для того, чтобы их на кого-то или на что-то обменять. В данном случае речь не шла о том, чтобы обменять, и сами люди, с которыми я говорил, очень не любят этого слова, «заложник», поэтому я его как бы беру обратно».

И это все говорит человек, который десять лет был уполномоченным по правам человека в одной из самых крупных стран мира. Он что-либо слышал, например, о Европейской конвенции по правам человека? Если нет, то пусть почитает ее пятую статью о Праве на свободу и личную неприкосновенность... Ведь люди в заточении были более месяца.

Или это для России словно бы раздел из начертательной геометрии?

Впрочем, и сам того, видимо, не желая, этот посланец Кремля столько наболтал, что теперь в любом международном суде можно очень легко довести парадигму: вся террористическая сеть бандформирований на востоке Украине управляется из Москвы. Обратите внимание, что уже в начале интервью В. Лукин хвастается: ему за 2-3 звонка удалось выйти на людей, которые ведут боевые действия в Украине. Вот как это выглядит в разговоре: «Потом я стал звонить в разные места, используя свои старые связи и другие каналы, и по ним я постепенно добрался до тех людей, которые в Славянске задерживали представителей ОБСЕ...»

В миссии ОБСЕЕ находилось аж четверо офицеров ФРГ.

Когда их освободили, из Берлина в Киев за ними прислали чартерный рейс самолета Бундесвера. Думаете, в Германии глупее специалисты за 77-летнего прислужника Кремля? Но они почему-то не вышли на связь с террористами, не пытались с ними договориться. А В. Лукин разболтал, что стоило ему войти в контакт с Володиным из Кремлевской администрации, и тут же Славянск открылся. И добро появилось на визит от самого ВВ.

А все потому, что концы от террористических банд ведут непосредственно в Москву. Здесь спрятаны концы вожей управления боевыми действиями в Донбассе. И явно слукавил господин Лукин, когда утверждал, что за 2-3 звонка из белокаменной вышел на самих террористов, якобы договорился с ними об освобождении «слушающих ОБСЕ». Это утверждение опровергает запись разговора спецпредставителя В. Путина с руководителем Славянского бандформирования, офицером ГРУ ГШ ВС РФ, как это утверждает Служба безопасности Украины, Игорем Гиркиным, по прозвищу «Стрелок». При этом замечу, что В. Лукин в своем интервью для «ЭХО Москвы» подтвердил: такой разговор был.

В фривольном тоне дедушка из Москвы, сообщая о том, что он находится в окружении «интересной компании», интересуется: насколько «теплая атмосфера» в Славянске. Словно бы справляется о том, как идет охота на зайцев. При этом замечу, что все происходит как раз 2 мая с.г., в самый черный для украинских силовиков день, когда было убито шесть военнослужащих при осуществлении антитер-

рористической операции (АТО). Двое из них застрелены бандитами по изуверской технологии господина Путина, о которой он публично поведал на весь мир во время своей пресс-конференции 4 марта с.г. – из-за спин «живого щита» - женщин и детей. Ее, как известно, применяли только эсэсовцы во время второй мировой войны, и Гиркин под Славянском...

Так что великий российский миротворец и праволоб В. Лукин попал в самую глупую десятку, спрашивая о «теплой атмосфере» в Славянске. Ибо бой в эти кровавые сутки начался с самого утра, и к 10.59 (по киевскому времени), когда состоялся разговор Лукина с Гиркиным, все жертвы были уже на небесах...

Не удивительно, что главный террорист Донбасса не стал долго разговаривать, грубо сославшись на то, что ему нужно «руководить обороной». При этом офицер ГРУ четко заявил В. Лукину: «У меня нет никаких возражений по одной простой причине - со мной все уже обговорили». То есть, все команды с Москвы получены...

Так что все заслуги господина Лукина – пообедал в олигарха Р. Ахметова, сходил на футбольный матч его команды, забил лично три мяча в ворота на пустой «Донбасс-Арене», проехался в Славянск и назад. А команды все Гиркину отдавали с Москвы. Напрямую. Потому, что сам дедушка только исполнил тривиальную роль почтальона, осуществлял внешнее прикрытие операции ФСБ.

Не удивительно, что объясняя в интервью, кого он освобождал из плана, В. Лукин пренебрежительно заявил; «Там

было 4 немца, 5 украинцев и поляк, датчанин и швед, по-моему, если я не ошибаюсь...» То есть, эти люди, их судьбы его вовсе не интересовали. Главное ему, что ему сказали: все согласовано с Путиным...

Но зато, с каким презрением говорил В. Лукин обо всем украинском. О блокпостах правительственных войск, об неуклюжих проверках на дороге, о военнослужащих в черной униформе. Словом, темные, страшные люди, бегают в гари, копошатся в грязи. И какие молодцы, герои, сепаратисты, террористы. Какие организованные, убежденные, сплоченные «ополченцы». С ними он и чай гонял, задушевные беседы проводил спецпосланец В. Путина на протяжении часов двух, как утверждает В. Лукин, в самом Славянске.

А не задумывался Владимир Петрович о том, что где-то в подвалах, когда он откровенничал и слушал басни террористов, неделями находилось в наручниках, с завязанными глазами до полусотни все-таки настоящих заложников (сейчас объясню почему), и смертников тоже. Через эти казематы прошли десятки журналистов, которых сподручные И. Гиркина вяжут, кидают за решетку, чуть ли не каждый день. Тут же было убито депутата Горловского горсовета Владимира Рыбака только за то, что он пытался помешать содрать с учреждения государственный флаг Украины. Замучены, со вспоротыми животами еще до десятки патриотов. Так что чаевничал спецпосланец В. Путина с живодерами и убийцами. И это их высокими «деловыми, конкретными» качествами восхищался он перед микрофонами московских журналистов.

И не покорила эта «задушевная беседа» вчерашнего главного российского уполномоченного по правам человека с садистами и убийцами? Похоже, нет. Напротив. Он уехал с твердой мыслью о том, что этих людей, которых поднял на мятеж против украинской власти с российским оружием в руках офицер ГРУ, москвич И. Гиркин массово поддерживает все население Донбасса.

Журналист «ЭХО Москвы» спросил Владимира Лукиан: а вы общались с людьми, Владимир Петрович? «В. ЛУКИН: Ну, я ездил мимо блокпостов, мы ходили, прошлись, какие-то люди ходили...» Нужно ли что-то еще объяснить?

И наконец-то о заложниках. Дожив до белых седин, В. Лукин, похоже, так и не понял, что в плен берут не только для живого обмена людей. А и для того, чтобы получить из центра, как говорят диверсанты, «маляву», «зеленую подкормку», разумеется, в обмен на пленных. Как и здесь, похоже, произошло. Он просто не понимает, что его лично тривиально использовали в виде оригинального почтальона, курьера, который доставил террористам из Москвы инструкции, деньги, адреса нужных людей. Передали с ним обратно все нужные сведения, запросы «конторы». Привез и увез он это все на личном автомобиле генерального секретаря ОБСЕ. Так что во многих смертях, которые сеет И. Гиркин и ему подобные сегодня на Донбассе есть и личное участие рассыльного террористов В. Лукина. С чем я его и поздравляю...»

З мішком на голові, зате «відповідно до чинного російського законодавства»

Тільки з десятої спроби в середу, 16 липня ц.р., український дипломат Геннадій Брескаленко, радник посольства України в Російській Федерації з консульських питань, зумів нарешті зустрітися у Воронежському СІЗО РФ із українським офіцером-пілотом Надією Савченко. І все відразу стало на свої місця в цій загадковій історії з приводу того, як молода українка, котра воювала за визволення своєї Батьківщини від навали терористів, спершу потрапила до них у полон, а потім чомусь опинилася в слідчому ізоляторі сусідньої держави. Уточню: за 467 кілометрів від Луганська, на російській території, де її до того утримували бойовики так званої ЛНР.

З цього приводу з'явилася публічна заява Слідчого комітету РФ, яку неодноразово демонстрували московські телеканали. Його офіційний представник генерал В. Маркін повідомив, що нібито «всі дії відносно громадянки України Савченко здійснювалися в суворій відповідності з чинним російським законодавством». Буцімто український офіцер протиправно перетнула державний кордон Російської Федерації і була затримана на її території без документів. Вона мовбито підозрюється в причетності до вбивства російських журналістів з московського телеканалу ГРТ Ігоря Корнелюка та Антона Волошина.

Зовні все виглядає аж надто граційно. Російський народ вимагає покарати винних у загибелі улюбленців телевізій-

них новин. Слідчі органи доклали максимум зусиль, і ось вам вона, лиходійка, вже за ґратами, вважайте, що з-під землі дістали. Пора доблесним слідчим вручати нагороди. За їхньою легендою, старший лейтенант авіатор Савченко корегувала вогонь у зоні конфлікту, вивела мінометників на журналістів, до того ж є затятою українською націоналісткою, не бажає навіть слова російською мовити, хоча родом із Києва, а в російськомовному Харкові на пілота навчалася. Вимагає представити їй перекладача і всі матеріали суду подавати виключно українською. Значить переконана бЕндеровка, справжня фашистка, фанатично підтримує київську хунту. Такій не шкода «вліпити» і довічний термін ув'язнення ...

Військова льотчиця, скидається на те, стала цінною «знахідкою» для пропагандистської машини Кремля...

Але коли хоча й трохи копнути глибше, вникнути в суть цієї заплутаної справи, вся зовнішня картинка буквально розсипається.

Незабаром після захоплення Надії терористами під селищем Металіст, що побіля самого Луганська, в українському сегменті YouTube з'явилися кадри допиту полоненої Савченко. Хтось з бойовиків пожартував, або насправді хотів допомогти мужній дівчині, виклавши кадри в Інтернет мережу. Представлені ним кадри оприлюднили практично всі українські телевізійні канали. Змучена у кайданах українка, гордо, з викликом заявляє своїм ворогам в обличчя про любов до Батьківщини, про готовність віддати життя за Україну, вірність присязі. Надія відразу стала леген-

дарною особою. Героєм-патріотом. Українською Жанною д'Арк назвала її у своїй телерадіопередачі відома московська журналістка Юлія Латиніна. У зарубіжних медіа Надію Савченко нарекли українським «солдатом Джейн», за прикладом всевітньо відомого драматичного бойовика режисера Рідлі Скотта про жінку у спецназі морської піхоти.

А тепер послухаємо американця з кремлівським корінням Андрія Ілларіонова, котрий з приводу дивного переміщення в'язня луганських терористів Надії Савченко в губернський Воронеж у Московщині спілкувався з журналістом Томі Ешом з видання Standard Bank. Автор пише: «Андрій Ілларіонов, колишній радник російського президента Володимира Путіна, зазначає, що українському штурману пред'явили офіційні звинувачення в Росії лише через день після того, як Москва звинуватила США у «викраденні» російського громадянина», – пише журналіст. Він пояснює, що йдеться про арешт Романа Селезньова за звинуваченням у зломі американських комп'ютерних систем з метою розкрадання величезних коштів з кредитних карток американських громадян. На перевірку, він виявився сином депутата Держдуми Валерія Селезньова, нагадує автор, водночас висловлюючи припущення, що Н. Савченко цілком ймовірно може виявитися «товаром для обміну» в грі Росії проти США і України...

Що ж, цілком ймовірно. Припускаю, що десь на самій горі в Москві, мабуть, було подано серйозну команду: «шукати людину на обмін з американцями». До кого по допомозі могли звернутися в спецслужбах? Звичайно ж, до своїх,

перевічених людей у Донбасі, де діють полковник спецрозвідки Гіркін, генерал ФСБ Бородай, підполковник ГРУ ГШ ЗС РФ Безлер. Хто там у них опинився під рукою? Зрозуміло, найкраща кандидатура – Надія Савченко. Досить розкручена, до того ж відомо, що нині американці обожають хохлів-патріотів. У всьому їм допомагають ...

Швидкороби з московської спецслужби, як мені здається, не врахували низки важливих обставин. По-перше, шизофренічна Новорасея Бородая і Стрелкова, це зовсім ще не «великая Расея». По-друге, український офіцер перебувала все-таки у полоні терористів, які окупували частину українського Донбасу, і про це знала не тільки вся Україна, а й їхня Московщина також: для YouTube державні кордони не перепона. До того ж, дівчина під час допиту була у кайданах на руках, як добре було видно на відеокадрах. Потрете, якщо б це насправді було так, що старший лейтенант авіації все-таки вирвалася з катівні сепаратистів, утекла, то для чого їй потрібно було переходити російський кордон? Для чого їй здалося прямувати неодмінно до Московщини, проти якої воює її держава? До того ж без документів, як таке, мовби з гарячки, стверджує генерал В. Маркін зі Слідчого комітету РФ. Невже Надія поспішила терміново виконувати якесь нове бойове завдання? Від кого тоді вона могла отримати його, перебуваючи тривалий час під вартою у бандитів Донбасу? А потім, як могла льотчиця вирушити до Московщини, зважаючи на її принципове вживання на побутовому рівні української мови, з її фантастичним патріотизмом, ненавистю до московитів? Тим більше, що і база

АТО, яка знаходиться в Ізюмі Харківського області, та й сам Київ, зовсім у протилежній стороні від рашівського Воронежу...

Погодьтеся, вся версія летить шкереберть. Не витримує найменшої критики. Українці не росіяни, яких можна тримати за повних ідіотів і двадцять чотири години на добу чіпляти їм локшину на вуха без міри ...

Одне слово, підставився безпардонний генерал В. Маркін по повній програмі. Тому, що 16 липня бойова і непокірна Надія Савченко українському консулу в слідчому ізоляторі Воронежа розповіла, що їй з мішком на голові привезли в Луганськ, звідти в Красний Луч, а потім відтранспортували через кордон і супроводили до Воронежської області РФ. Ось вам і затримання «відповідно до чинного російського законодавства» ...

Починаючи з часу прибуття до Воронежа, себто, з 8 липня ц.р., офіцер української армії, на знак протесту проти беззаконня російської влади, оголосила безстрокове голодування.

Відомо, що справою звільнення Надії Савченко займається особисто Іван Шимонович, помічник Генерального секретаря ООН з прав людини. Як повідомила українська преса, Європейський суд із прав людини у найкоротші терміни розгляне справу щодо протиправного затримання і переміщення через кордон української льотчиці Надії Савченко, надавши справі статусу пріоритетної...

Децю пізніше, адвокат зручницькі-пілота Ілля Новіков, за словами його клієнтки, передав версію дивовижного пе-

реміщення офіцера українських повітряних сил із Луганська до губернського Воронежа. Ось вона коротко:

«Надію представники протиправних збройних формувань Луганської області затримали 17.06.2014 р, коли вона, перебувала у відпустці. У полоні утримували сім днів. За цей час полонянці неодноразово говорили, що її передадуть до Російської Федерації. Заяви ці робив якийсь Карякін (ім'я його вона не пам'ятає), Володимир Громов, котрий назвався заступником відомого самозванця з Луганська Болотова, а також бойовик на ім'я Женя. 23.06.2014 чоловік, який називав себе міністром оборони ЛНР, заявив, що їхня армія дійде до румунського кордону, а тому, мовляв, полонянка має погодитись служити сепаратистам і поводити себе розумно в Росії, куди її повезуть. Надія, пряма і відверта жінка тут же заявила, що краще померти за Україну, ніж скніти у Московщині.

Тієї ж доби, близько 18 години, на полонянку Надію Савченко надягли наручники і вивели з темної спортзали, де утримували. Посадили до «Жигулів» четвертої моделі, синього кольору без номерів. Поруч були водій та двоє чоловіків у камуфляжі, з автоматами АКС-74. Транспорт із ув'язненою українкою рушив за «Нивою» без номерів, либонь, пофарбованою в зелений колір фарбою з балончика вручну. Мабуть, для маскування. У передньому авто сиділо троє чоловіків у камуфляжі, всі озброєні автоматами, включаючи й водія. На них були георгіївські стрічки.

Чоловік, який сидів у «Жигулях» поруч із водієм, сказав Надії, що він офіцер-психолог, майор у відставці. Вартові

говорили про те, що їхні сили, мовляв, захищаються, що вони також спочатку підтримували Майдан, а потім зрозуміли, що він приведе до фашизму. Той, котрий сидів поруч із Надією постійно дзвонив комусь у «Ниву», запитував, чи не пора зав'язати полонянці очі. До того, як їй накинули мішок на голову, вона бачила, що вони рухалися в напрямку Краснодона, був поворот на Красний Луч. Їхали Луганською областю України.

Через якийсь час дівчину пересадили в «Ниву», оскільки почалося справжнє бездоріжжя. Ним пробиралися більше години. Згодом офіцера-пілота пересадили до військового УАЗа. Перед цим чоловіки перевили її через рів і ліс. Новим конвоїрам у купі з ув'язненою передали її мобільний телефон. Тоді, як уявляє це Надія Савченко, вони пересікли кордон Російської Федерації.

За хвилин двадцять, як розповідає Надія, УАЗ зупинився. Її вивели з авто, пересадили до «Газелі». Усередині авто було перероблено, сидіння по під бортами, а посередині перегородка заввишки близько метра. Двоє конвойних сіли так: один поруч з українкою, інший коло дверей. Судячи з голосу, це були чоловіки віком близько тридцяти років, росіяни, оскільки, як вона вважає, російськомовні українці добре розуміють українську, а ці постійно перепитували, що вона сказала. Дівчина запитала, скільки триватиме подорож, і чи можна їй заснути. Той, що сидів поруч, відповів: «Засинай».

Перед виїздом один з конвоїрів заклеїв полонянці очі скотчем поверх пов'язки, яку перед цим наклали на голову замість смердючого мішка. Поміж собою вони намагалися

говорити якомога менше, спілкувалися один з одним, клацаючи пальцями.

Авто зупинилося години через три з половиною. Конвой з полонянкою зустрічали якісь люди у цивільному і військовій формі. Були й поліцейські. Українці, нарешті, зняли пов'язку з очей і наручники, якраз була північ. Події відбувалися на трасі і вона побачила, що на всіх авто російські державні номери. А поруч стояв шляховий покажчик: «Богучар 56 км». Щоправда, стрілка показувала в той бік, із якого вони щойно приїхали.

Конвой і авто знову змінилися. Далі везли мікроавтобусом у супроводі двох людей у масках і чорній формі, озброєних пістолетами. Перед тим, як прийняти «вантаж», запитали пілота: «Правий сектор?» «Офіцер» – коротко відповіла дівчина.

За дві години доставили до Воронежа.

Поселивши Надію у готелі під охорону двох спецназівців, її сім діб поспіль допитували, намагаючись зламати, добитися того, аби вона погодилася на версію росіян – начебто була коректувальником вогню українських мінометників (що взагалі абсурдно для бойового офіцера, тим паче пілота). А не домогшись свого, 30 липня висунули все таки безглузде звинувачення. Їх влаштовувала тільки така версія для Надії Савченко. Окрім того, придумали, що вона сама перейшла кордон РФ і опинилася на її території без документів. Як то кажуть, наплів Мирон рябої кобили сон...

Не дивуюся: москаль є москаль, усі брехуни, словоблуди, пройди...

29 липня 2014 р. глава держави П. Порошенко представив рідним і близьким сімнадцять українських вояків, котрих пощастило визволити з полону. Серед них був і доброволець, капітан запасу Роман Засуха з Київщини, заступник командира батальйону 72-ої механізованої бригади. 24 червня, з групою беззбройних бійців вирушив у відпустку додому і вночі потрапив в ворожу засідку. Його, як офіцера, вибрав для майбутнього обміну особисто Біс – співробітник ГРУ ГШ ЗС РФ І. Безлер.

Дружина Засухи – Оксана, котру повідомили про зникнення чоловіка, випадково знайшла в Інтернет мережі відео з допиту російськими журналістами геть побитого Романа, і якнайшвидше виїхала до Донбасу. Через кілька діб їй вдалося дістатися Горлівки, відшукати штаб горезвісного Біса, добитися навіть у нього аудієнції, і той, як не дивно, дозволив їй залишитися під вартою поруч з чоловіком.

Вирвавшись із полону Роман та Оксана Засухи розповіли, що в двадцятих числах липня Біс наказав їм приготувати у підвальному приміщенні камеру для однієї важливої полонянки. Сам зник на дві доби. А коли повернувся, дав відбій щодо облаштування келії для нової ув'язненої. Пояснив, що її перехопили в нього. Шкода, мовляв, бо з нею обмін був би значно достойнішим.

Роман та Оксана Засухи переконані, що йшлося якраз про льотчицю Надію Савченко. Але її у Безлера відібрала Москва...

Виходить, у терористів, крім усього іншого існує ще й такий ринок – ринок полонених. А нещодавно з'явилася офіційна за-

ява української сторони: нині в полоні у терористів знаходиться не менше тисячі українських громадян. Звірі – не люди...

Як Вікторія Сюмар перемагала Кремль в інформаційній війні...

У цій, казати б, довгій низці післямайданових ганебних поразок і невдач України, пов'язаних з боягузливою задачею Криму на поталу озвірілим московським ординцям, терористичними акціями на Донбасі гнилого колорадо, мене по-справжньому образила і принизила напередодні дня журналіста заява тоді ще заступника секретаря РНБОУ пані Вікторії Сюмар, котра до цієї дати склала з себе свої повноваження і браво, та аж надто весело відрапортувала: мовляв, «завдання успішно виконала!»

Промовчати просто так не можна було. Я відповів постом у власному блозі: «Як Вікторія Сюмар перемагала Кремль в інформаційній війні...» Ось він:

«Нещодавно, а якщо точніше, то 6 червня ц.р. українські ЗМІ широко розповсюдили заяву заступника секретаря Національної безпеки і оборони України (РНБОУ) Вікторії Сюмар про складання нею своїх службових обов'язків. Після ста днів роботи на цьому посту, через обрання нового Президента України, котрому буцімто треба формувати свою владну команду.

Усе начебто правильно, витримано в сучасному, демократичному стилі. Щоправда, звертає на себе увагу те, що пані Вікторія не забула дати надзвичайно високу оцінку

своїм, скажемо так, героїчним заслугам на високій державній посаді.

Зверніть увагу на те, що і як вона пише: «Останні три місяці країна жила в єдиному інформаційному просторі, де була загальна цінність – суверенна і цілісна Україна». Пані Сюмар стверджує, що завдяки її роботі Україна не програла інформаційну війну Росії... Буцімто, «світ бачить війну Росії проти України українськими очима саме тому, що нам вдалося сформувати правильну ідеологію нав'язаного нам конфлікту і постійно доводити логіку своїх дій».

Пані Вікторія явно захворіла на ту недугу, з якою героїчно боролася. Називається ця болість – московська шизофренія: бачити, описувати, видавати світ таким, як тобі хочеться. Себто, догори дригом.

Просто пані Вікторія тулить сліпого до плота, робить нас усіх кретинами. Фактично стверджує, що вона виграла інформаційну війну в Московщини. Буцімто, світ відтепер, завдяки її титанічним зусиллям, оцінює події на сході України крізь призму фантазмагоричних уявлень пані Вікторії Сюмар.

Що ж ми бачимо насправді?

Нова українська влада, сформована за партійними квотами, а не за діловими якостями кадрів, програла все що тільки можна було профукати в інформаційному протистоянні з Московщиною. Хоча добитися переваги тут можна було уже давно, і при чому значної, бо усі комунікаційні телесюжети, статті наші вороги вибудовують на абсолютній брехні, безсоромній підтасовці фактів, відеоматеріалу. Московське геббельсТВ мало не щодоби ловиться на цих

неймовірних і просто таки дурнувятих «проколах», але все це бачать, розуміють лише професіонали, ну, ще якась тисяча-друга добре поінформованих людей, а ось мільйони (!) українців, сотні мільйонів людей за кордоном сприймають усе за чисту правду. Тому, що в державі, яка стала жертвою московського агресора, нема ніякого інформаційного центру обробки пропагандистських посилів ворога. немає кому перекрити цей канал інформотрути.

Наскільки я розумію, обов'язки організатора такого комунікаційного спротиву було покладена якраз на нового заступника голови РНБОУ з інформаційних технологій пані Вікторію Сюмар. Але треба чесно визнати, що мила пані ганебно провалила цю справу. Нічого не зробила для того, аби переламати, змінити ситуацію. Даремно втрачено понад сотню днів війни. Однак, зробивши 6 червня демократичний фінт, фактично заявила, що вона інформаційно перемогла Московщину, і весь широкий світ, мовляв, тепер оцінює події так, як того добилася вона.

Чи знає хто небуть, крім самої авторки заяви, що це все означає?

Думаю, що цим пані Вікторія хотіла запропонувати команді Петра Порошенка: зробіть мені, героїні весняної-2014 року війни з Росією нову кадрову ласку. Я ж бо вже маю досвід, як... успішно провалювати справу. Кому ще опріч мене можна запропонувати високу посаду у РНБОУ?

Скажу, що якби таке призначення відбулося, це була б велика кадрова помилка.

Я теж спочатку вважав, що Вікторія Сюмар у РНБОУ

як комунікатор ЗМІ – справдешня знахідка. Має досвід роботи в зарубіжних ЗМІ, керівництві Інститутом масової інформації. Але пані Вікторія сама на останній керівній посаді написала собі біографію провального організатора, оскільки за сто днів її роботи не було жодного інформаційного «відлупу» на брехливі, недолугі звинувачення України, її військових, громадянських ініціатив українців із боку пропагандистської машини Кремля. Не було зафіксовано, як на мене, жодної інформаційної перемоги України в протиборстві з РФ. До чого вже вигідною виявилася для контрпропаганди, розвінчування суті пропагандистської машини Кремля ситуація з журналістами московського телеканалу Лайф Ньюс, яких фактично упіймали на місці злочину з переносним зенітно-ракетним комплексом у руках, але Вікторія Сьюмар, яка фактично першою подала інформацію про це, зуміла персонально ганебно програти і цей бій, замовкнувши на пів слові. Журналісти-бойовики успішно були відпущені на волю, вони героями відлетіли до Москви, обливши звідтіля на весь світ брудом українських військових, слідчих, журналістів... Хіба, скажіть, не можна було подати в пресу, телеэфір усі матеріали цієї кримінальної справи, котра чітко пояснювала, вказувала на те, яку справдешню роль виконували заїди, московські «акули пера» під Краматорськом?

Але що скажеш, коли людині просто таки не дано бути бійцем. Ось похвалитися своїм героїзмом, збрехати про свої небачені досягнення – будь ласка...

Для мене вельми прикрою є ця ситуація, бо я уже два місяці

в своїх блогах, звернених до Андрія Парубія, самої Вікторії Сьюмар особисто писав, підкреслював, наголошував, закликав: негайно треба створити інформаційний центр комунікаційного захисту держави. Організувати своєрідне інформаційне бюро з 3-4 для початку активних журналістів, котрі будуть блискавично реагувати на всі провокативні випадки московських пропагандистів та київських агентів, як от україноненависник Бузина, котрий, до прикладу, у газеті «Сегодня» пише про «чад нової майданної смуты». Слава Богу, є в Україні Національний телеканал, є державні газети, де можна оприлюднювати ці правдиві публікації. Добру справу неодмінно підхоплять патріотично настроєні журналісти інших видань. Роз'яснюйте людям позицію влади на ці провокації, інакше у війні проти Московщини не перемогти. Пропонував навіть особисто ввійти до складу такої іноформгрупи без отримання будь-якої заробітної плати.

Певен, що все це мали знати і Андрій Парубій, і Вікторія Сьюмар, бо свої статті ці скидав їм персонально на Фейсбук. У відповідь – ні пари з уст...

Не можу тут утриматись і від того, аби в оцінці діяльності пані Вікторії не вдатися до порівняння. Охарактеризувати роботу в зіставленні діяльності високого держпосадовця Вікторії Сьюмар і такого собі керівника групи «Інформаційний опір» Дмитра Тимчука. Того, чиє прізвище кожен з нас чує нині десятки разів щодоби. Без його аргументованих коментарів не можуть уже обійтися ні радіо- і телеканали, ні преса, хоча займається він своєю справою теж лише кілька місяців, на громадських засадах. Фактично війна покликала його до цієї роботи.

Дмитро Андрійович очолює неурядову, напівприватну організацію, яка фактично володіє всією реляцією щодо стану інформаційного протиборства України з Московщиною. Підкреслю, робить це без службових авто, секретарів, кабінетів, апаратів урядового зв'язку, державної вислуги років для майбутньої пенсії. Ось які люди мають очолювати інформаційний спротив держави московському агресору. А не тендітні паночки, манірні дівчата, здатні лише приписувати собі перемоги за часів страшних випробувань. Тут би можна щось і про совість сказати. Але, мабуть, не зрозуміють...

Не писав би цих слів, якби не почув якось увечері на телешоу у С. Шустера виступ Леоніда Кравчука. Перший Президент новітньої України декілька разів підкреслив, що ні про яку перемогу в війні з Московщиною не можна й мріяти, якщо не створити толкової, грамотної інституції інформаційного спротиву, яка б уміла відповідати на бездарні, грубо склеєні звинувачення у якомусь фашизмі устремлєнь народу України до євроінтеграції, побудови правової держави.

А про що ж я криком кричу уже котрий місяць, панове українські урядовці?

«Руській мір» – це нескінченна війна...

Чи має хто сумніви в тому, звідки, від чого всі наші біди, тривоги, сльози? Хто винен у тому, що в тимчасовій окупації опинилася перлина України – Крим? Що ріка-

ми ллється кров на Донбасі? Що на українській землі зусиллями новоявленого кремлівського фюрера утворилися гнилі і смертоносні Лугандонія і Донбамбве. Винна в усьому Московщина, її проклятий, мерзенний, людиноненависницький «руській мір», ординська політика московитів, шизофренічна позиція їхнього лідера чи то вождя.

Хто головний терорист у світі, пунктуальний послідовник політики Гітлера і шанувальник біснுவатих технологій Геббельса? Звісно ж, психічно хворий збирач імперського ґрунту – Путін.

Як не дивно, за станом на 19 липня 2014 року в Московії з'явилося ось яке повідомлення про популярність їхнього глави держави:

«Такого високого рівня підтримки у російського президента не було з 2008 року. Як свідчать дані опитування центру Gallup, нині повністю схвалюють дії Володимира Путіна вісімдесят три відсотки громадян. Автори дослідження пов'язують таке зростання популярності з двома великими подіями. Перше – приєднання Криму в березні цього року. Друге – Олімпійські ігри у Сочі. На цьому тлі кількість росіян, що підтримують дії президента, збільшилася майже на третину; для порівняння в 2013-му про своє повне схвалення курсу В. Путіна заявляли, згідно з даними Gallup, тільки 54% громадян. При цьому, незважаючи на введені Заходом санкції щодо Москви, зростає число росіян, впевнених у тому, що економіка в країні поліпшується. Позитивно оцінюють громадяни і рівень свободи. Як наголошується в

дослідженні, в 2014 році число тих, хто задоволений цим показником, виросло до рекордного значення – 65%.

Як говориться у дослідженні Gallup, збільшилася кількість росіян, котрі вороже ставляться до США і країн Європи. Показники довіри до цих держав також досягли рекордно низького рівня.»

Що це все означає?

А насамперед те, що нині у Росії абсолютно бояться відкрито критикувати дії В. Путіна 83% громадян. У 2008 таких заляканих було лише 54%. Що ж, і після початку розв'язання Другої світової війни загарбницькою Німеччиною талановитий, за висловом того ж таки кремлівського коротуна, Геббельс довів рейтинг Адольфа Гітлера до неймовірних ста відсотків. І Муамар Каддафі, як відомо, також скінчив свій вік у руках розлючених повстанців на піку своєї слави. А за тиждень до свого розстрілу за Ніколае Чаушеску готові були проголосувати замало не 90 відсотків румунів. Саддам Хусейн теж мав рейтинг 99,8 відсотків...

Це вже аксіома: диктаторів підтримує абсолютна більшість, а ліквідує креативна, демократична меншість, яка попервах і 5% підтримки не набирає. Так було в Іраку, Лівії, нарешті, і в Україні...

При чому, особливо зауважу: рейтинг Путіна зростає на негативі, а не на позитиві. Його слава зростає на людському горі, сльозах, на війні, а не на мирних ініціативах і справах, які так потрібні світові.

Путінізм – це симулякр (копія, що немає оригіналу в реальності), позаяк брехня, як відомо, позбавлена натури в житті.

З іншого боку, дані опитування переконливо показують, що 83 відсотки росіян у побуті не використовують власний мозок. Орієнтуються на кліше «зомбоящика». Так, наприклад, за любов до Батьківщини видають банальний агресивний інстинкт. І, як уявляється мені, епідемія його у Росії вже навіть дещо страшніша за лихоманку Ебола в Африці. Стратегічне мислення В.В. Путіна і його сановних холоуїв призвело до війни проти України, до холодної війни з Заходом, зростанню цін, зниження темпів розвитку економіки, до тотального забамблювання замість телебачення, до економічних санкцій проти Московщини.

Вони вернулися туди, де були, коли Хрущов під бурхливими оплесками казав: «Радянські (читайте – російські) люди залишаються без холодильників заради побудови ракет...» Ось це знову чекає Московію, яка розв'язала війну проти України, вважайте, проти всього вільного, демократичного світу.

Однак йдеться в даному випадку навіть не про самого Путіна. Мова про поважну публіку – той самий «піпл», який залюбки «ковтає» все, що йому підсовують... Ну, пригадайте, для підтвердження цієї істини відомі слова їхнього генія Олександра Пушкіна: «Ах, обмануть мене нетрудно, я сам обманываться рад...»

Чи не під дією цієї пропагандистської параної дев'яносто три відсотки росіян заявили, що вони підтримують анексію Криму, а вісімдесят з них готові були благословити загарбання півострова в ході військової агресії.

Але інформаційні війни не виграються обманом. Ін-

формаційна війна – це взагалі не хто краще збреше. Інформаційні війни виграються відкритістю, професіоналізмом і правдою. Знаючи, що рано чи пізно всі вигадки, нісенітниці, фальш, на чому вони будують свою агресивну політику, розвіються, Кремль веде в Україні дві війни водночас – інформаційну і збройну. Себто, тиск на мізки і криваву, братовбивчу бійню. Одного гріха, як бачимо, їм мало. І навіть важко сказати, яка з цих бід важливіша, головніша для них.

Яскравим доказом цього є те, що у Луганську терористи, скажімо, забороняли прибирати з вулиць тіла громадян, загиблих від вибухів снарядів, які ж вони самі їй випускали залпами по житлових кварталах міста, маскуючись під українськими прапорами, аби, зрозуміло, викликати ненависть місцевого населення до учасників АТО, аж до тих пір, поки на місці не з'являлися журналісти російських телеканалів. Тобто, смерть сіяли виключно для пропагандистської картинки.

Неймовірними фактами, сенсаційними вигадками можна задурити голову і розумним людям, довести все, що завгодно. Але, як радив Жан Жак Руссо, відкинемо факти, вони іноді заважають бачити суть. Набагато важливішою є мотивація, тобто психологічний фактор.

А він полягає у тому, що в московитів у крові прогірклий шовіністичний дух, стійка імперська закваска. Вони від природи своєї не можуть бути якоюсь там благополучною «Швейцарією», або вдатним золоченим «Монако». Не їхній це шлях, не їхня мета. Їхня стовпова дорога – бути на чолі імперії, повсякчас утрамбовувати і маніякально розширю-

вати її, загарбуючи нові й нові території. Утримувати довкола себе герелицю наймитів. Як Білорусь, Абхазія, Південна Осетія, Придністров'я. До цих другосортників – кров із носа – потрібна ще й Україна. Тому, що для Московщини Україна – головний чинник у формуванні імперії. Нехай під Москву самі просяться різні там Вірменія, Казахстан, Таджикистан й інші дальні та ближні околиці, але якщо немає у складі нового формування Києва з його світовими житницями, вважайте, що Кремль залишається без орлиних крил, із міцно зв'язаними руками й ногами. Хохли в обозі московитів – це історична традиція. Без їхніх кріпаків імперія не складається.

Ось чому Росія взялася виправляти історію за рахунок України. Методом насильного розширення свого божевільного «руського міра». Отож і виходить, що за царя Росія була жандармом Європи, за комуністів стала імперією зла. А за Путіна постановила усе це поєднати. Створити нове езотеричне ядро суспільства – «руській мір». Обставивши його набором відповідних міфологем – «збираємо споконвічні російські землі», «формуємо плем'я з унікальним генетичним кодом», «Кримнаш», «кердик твоєї Америці», і обов'язково – «мочити в сортирі»...

Наскільки забрехалася Московщина і як на це реагує інформаційний світ, можна зрозуміти з блогу Марії Захарової, заступника керівника департаменту інформації та преси МЗС РФ. 6 серпня ц.р. вона у кількох московських ЗМІ виставила пост під назвою «Про свободу, журналістику та взагалі». Суть публікації зводиться до крокодилячих сліз з

приводе того, що представники світових медіа перестали реагувати на інформаційні посили зовнішньополітичного відомства білокам'яної.

Як відомо, 4 серпня ц.р. на російську територію після виснажливих боїв із терористами відступила група українських бійців. Без зброї, з документами. Нічим не порушивши законодавство РФ. Хоча М. Захарова написала про це так: «Вранці агентства розповсюдили інформацію про те, що понад чотириста українських військовослужбовців звернулися до російських прикордонників з проханням про притулок...»

Повідомлення щодо «прохання про притулок» – свідоме брехня чиновниці. Але цитую її далі:

«Розуміючи, наскільки важливо журналістам, особливо іноземним, поспілкуватися з представниками збройних сил України, з перших рук дізнатися про реальну картину бойових дій, мотивації українських солдатів, істинну причину їхнього вчинку, ми вирішили в цей же день запросити групу Інкор (іноземних кореспондентів – автор) в Ростовську область. Благо, туди прямував борт Міноборони Росії, який міг захопити з собою осіб тридцять-сорок журналістів. Поїздка одноденна, без ночівлі, а відповідно нема і витрат на готель.

Терміново стали всіх обдзвонювати. Протягом години набралось близько сорока душ. Звичайно, адже всього кілька годин – і ти можеш зробити справжній живий матеріал з місця подій.

Коли мені принесли список тих, хто підтвердив свою

участь у журналістській подорожі, я пережила культурний шок. Крім агентства Bloomberg, жодного журналіста американських ЗМІ!!!

На моє німе запитання колеги також небагатослівно відповіли: «Американські журналісти відмовилися з різних технічних причин».

Світ повинен знати в обличчя своїх героїв, щоб розуміти, чи можна їм довіряти. Це були CNN, The New York Times, The Washington Post, The Christian Science Monitor. На чому ж тоді засновують свої матеріали ці журналісти, якщо відмовляються від спілкування з першоджерелами?!»

Через абзац ще одна скарга: «...кореспондент одного з перерахованих вище ЗМІ, відповідаючи на питання, чому його видання нічого не дало зі спеціальної годинної прес-конференції Лаврова з проблем України, на якій він був присутній: «Ми зробили фото російського міністра – цього достатньо».

Чи потрібно тут щось коментувати? Марія Захарова виступила у ролі унтер-офіцерської вдови, яка вихльостала сама себе.

Щоправда, за той час поки я вичитував ці рядки, 6 серпня надійшло тривожне повідомлення про те, що група військовослужбовців 72-ї моторизованої бригади збройних сил Україна, які змушені були відступити на територію Росії під натиском терористів і до яких Москва везла групу журналістів, щоб показати їх як начебто тих, хто попросив притулку в Росії, оголосила голодування з вимогою відправити їх назад до України. Наші вояки заявили, що просили

сусідського притулку у Російській Федерації і не зраджували присягу, а просто були заблоковані на території РФ.

«Усю ніч нас по черзі викликали на допити співробітники ФСБ і ГРУ, намагалися брати відбитки пальців. Уранці хлопці вийшли з наметового табору і оголосили голодування з вимогою відправити їх до України або дати можливість зустрітися з українським представником».

Якщо запитати: що є фундаментом «руського міра» в Україні, то відповідь може бути одна – Федеральна служба безпеки і Головне розвідувальне управління Росії. Це їхні генерали (О. Бородай і В. Антефеев), полковники (І. Гіркін та І. Безлер), – керівники терористів у Донбасі. Фундамент цей оснований на крові, на злочинстві, на брехні, лицемірстві та на тотальному зомбуванні. І цей підмурівок, на побажання Кремля, хоче залишатися недоторканим і незмінюваним!

У ході війни Путіна проти України «руський мір» явив світу ще одне неймовірне дикунство. За вказівкою з Кремля, скриваючи свої втрати в Донбасі, росіяни за гроші, квартири, інші винагороди стали відмовлятися від своїх рідних, які поклали голови невідомо за що на берегах Сіверського Дінця і Кальміусу. Отож за певну компенсацію батьки знімають з могили прізвище та ім'я свого сина, дружина – ймення чоловіка. Бо ФСБ не дозволяє, аби було відомо всім, що військовий загинув. Особливо ж журналістам. Іноді взагалі видають загиблого за живого, мовляв, подався на заробітки, а він уже на небесах. Або ж стверджують, що помер від серцевого нападу, коли рідному в бою снарядом одірвало голову під Луганськом чи Торезом. Трапляється, погоджуються на те, аби

тіла рідних були закопані в безіменні могили. Святотатство, якого світ не бачив. На угоду хворому параноїку. Лиш би ніхто не знав, де і як закінчила свій земній шлях їхня дитина, чоловік. Так «шифрують» втрати на неоголошеній війні.

Думаю, що це моральна деградація нації. Ось він «путінізм» у дії.

Не шкодуймо борошна й гіпсу для Путіна

Образ потворного «руського міра» буде явно неповним, якщо його не доповнити штрихами до портрета головного пахана російської бандоти – Путіна. Щоденна англійська газета The Times зацікавилася подробицями життя основоположного нинішнього злочинця світу. Опублікувала уривок з книги американського письменника і журналіста Бен Джуда «Хирлява імперія: як Росія полюбила і розлюбила Володимира Путіна». Це збірник відвертостей людей з близького оточення пітерського кагебіста. Вдумливі аналітики з цих штрихів, уподобань, пристрастей, відвертостей можуть, напевне, скласти об'єктивний образ цього параноїдального психотипу.

Бен Джуда, до прикладу, розповідає про те, як поки придворні очікують свого часу в приймальні, Путін полюбляє пильно спостерігати за ними через відеокамеру. Потай підглядає, як підлеглі убивають державний час, розпускаючи язики один перед одним, або ж бавляться гаджетами. Як терзаються, хвилюються перед зустріччю з ним. Як тремтять, перш, ніж стати перед його очі...

Автор розповідає, що реальний Путін – класичний,

навіть глибоко консервативний радянський тип. Не користується стільниковим зв'язком, використовує виключно стаціонарні телефони зразка епохи його молодості. Для доповідей його підлеглі використовують виключно червоні папки з роздрукованими текстами. Свій робочий день він розпочинає з читання по черзі трьох товстих доповідей. Перша – про те, що діється всередині країни, підготовлена ФСБ; друга – про міжнародні події, подана контррозвідкою, і третя – про те, що сталося «при дворі», авторства Федеральної служби охорони.

Путін одержимий інформацією. Найтовстіша течка, яка лягає на його стіл – це вирізки з преси, як з російських тabloїдів, так і з серйозних газет. Він любить, виявляється, колонку про самого себе, яку веде колумніст «Коммерсанта» Андрій Колесніков, для читання приберігає на десерт. Готують для нього і добірку статей іноземних ЗМІ, проте вона належить до найменш популярних течок.

За словами одного з наближених до верховної особи перекладачів, життя Путіна досить монотонне. Сам же глава РФ каже, що працює більше, ніж будь-який інший лідер з часів Сталіна. Він рідко користується Інтернетом. Іноді йому показують сатиричні відео, викладені в мережі, аби лідер знав, як над ним насміхаються піддані.

Його життя багато в чому перетворилася на нескінченний церемоніал: все в ньому відпрацьовано з урахуванням смаків, поглядів, уподобань. В одних розкішних апартаментах він приймає одних гостей, в інших більш чи менш поважних, пише Бен Джуда.

Путін не мешкає у Москві і не любить засідати в Кремлі, вважаючи за краще переважно працювати у своїй резиденції в Ново-Огарьово.

Він зайнятий і у вихідні дні, іноді уроками англійської мови. Його вчитель допомагає з вимовою важких слів. Для цього вони навіть співають дуетом. Іноді в неділю він молиться або сповідується. Однак навіть люди, близькі до патріарха Кіріла, не можуть упевнено сказати, що Путін веде життя набожного християнина.

Найвища міра наближеності до Путіна для челядників – це запрошення глядачем хокейного матчу, в якому він в обладунках нападника виходить на лід.

Є у книзі згадка про одну щирі розмову Путіна з тим, кого опісля зумів розговорити Бен Джуда. Стосувалася вона відвертостей щодо того, кого кремлівський бос вважає найганебнішими зрадниками в російській історії. До таких В. Путін відніс царя Миколу II та генсека ЦК КПРС Михайла Горбачова. Через те, що вони самі відмовилися від влади і віддали його Росію й СРСР на поталу істерикам та безумцям. За словами цього наближеного, Путін того вечра відвертостей дав слово у тісній компанії наближених ніколи не повторити помилки цих слабаків.

Особливо детально Джуда описує, як готуються візити президента Росії за кордон. До чужої столиці чи міста, куди має завітати Путін, за місяць до того візиту прибуває перша спецгрупа охорони, яка оцінює усі можливі ризики. За тиждень до наміченої дати з'являються «придворні». Обраний для ночівлі готель перетворюється на мініКремль.

Бронюються і стають недоступними близько двохсот кімнат поверхами нижче і вище. В окрузі вводиться справжній надзвичайний стан.

Величезні приготування і скрупульозні переговори завжди ведуться з приводу страв для кремлівського наполеончика. Все, що потрібно для президента, доставляється спеціальними трьома літаками, включаючи прибиральницю, кухарів та офіціантів. Доставляється до двох тонн різноманітної продукції. І все це для того, аби кремлівський пахан провів на виїзді одну-дві доби.

«Після спілкування з ним здається, що Путін був би щасливий піти зі свого поста», – заявив якимось автору книги один із співрозмовників. «Він, скидається на те, добре усвідомлює, що йому не вдалося правити Росією ніяким іншим способом, окрім феодального. Як тільки послабить віжки, відійде від справ, усе тут же полетить шкереберть, і його неодмінно запроторять до тюрми... А Москва горітиме, як під час захоплення її Наполеоном», – пише Бен Джуда.

Думаю, що справедливо все оцінили і Путін, і автор. А сам Путін мені нагадує героя памфлету Віктора Гюго «Наполеон малий».

Міркуючи над проблемою, як позбутися головного ворога України, його кривавої опіки, я пригадав розповідь про те, як мудрі люди знищують щурів. Існує безліч народних методів, але мій знайомий практикує таке. Перемішує гіпс із борошном у пропорції один до одного і залишає жменьку цієї суміші побіля миски з водою – щур смачненько поїсть

і обов'язково все зап'є джерелицею. З часом гіпс застигає у його шлунку. В якості гіпсу для Путіна став український Крим, а водички в Чорному морі вистачає. Отож, чекаємо...

«Казус беллі» для Кремля

Через кримську авантюру і антиукраїнську агресивну істерію Московщина помітно відкотилася назад в історичному плані, перетворилася на країну-агресора, на країну-ізгоя, у місцевість без майбутнього, приречену бути приниженою... А головне, на очах усього світу відбувається форсований крах її економіки, а також ізоляція кремлівської еліти через відверту підтримку терористів, штучне перетворення українського Донбасу в Лугандонію і Донбамбве.

Окремі експерти стверджують, що В. Путін буцімто багато віддав би за те, аби можна було плівку історії дещо відмотати назад. З того самого місця, кажуть, коли ним було віддано команду про анексію Криму, створення так званої Новорасєї на місці українського Донбасу, здавна званих Староукраїною. На цьому особливо наголошує відомий український історик, доктор історичних наук, професор Національного університету імені Тараса Шевченка Володимир Іванович Сергійчук. Перетворений загарбниками територіально з півострова в острів, Крим під московськими штандартами буквально стогне, а Севастополь пішов іще далі. 22 липня 2014 року тамтешня міська рада на пленарному засіданні XVI сесії ухвалила постанову про направлен-

ня важливого чолобитного листа до Кремля. В ньому історичне прохання – перетворити місто в... закриту зону.

Ось офіційне обґрунтування цього здичавілого маразму: «...Нестабільна обстановка в світі і по суті агресивний настрій західної спільноти стосовно Росії може спричинити за собою на території його суб'єктів – Криму і Севастополя – ряд провокаційних актів. Необхідно забезпечити економічну, політичну та військову безпеку...»

Дожилися «кримнашівці». Виявляється, в складі України місто могло вільно жити й розвиватися, бути історико-культурною столицею півдня, а опинилося під протекторатом РФ, задихаються, помирають у ньому городяни. Єдиний реальний порятунок бачать у тому, аби обмежити доступ приїжджих до міста-героя, численні музейні комплекси реорганізувати в рецисивну, закриту зону з доступом лише за суворими візами. Щоб остаточно не об'їли, не злизали краси та благодаті. Трансформувати місто в замшлілу тюремну камеру з військовими патрулями на кожному кроці. Як було таке у давні сталінсько-радянські часи...

Не вельми довіряю експертам, особливо щодо буцімто розгубленості від міжнародних санкцій товариша Путіна. Він, не забуваймо, взагалі ж бо килимний борець. А, якщо не помиляюся, саме в його рідному самбо є такий бойовий прийом, коли на якомусь етапі протиборства один із бійців начебто пропускає удар, а насправді це є фінт нападу з допомогою якого можна виграти весь бій. Отож з кремлівським стерв'ятником треба бути надзвичайно обережними: ворог українців навдивовижу підступний та лихий.

Пригадаймо хоча б, як після засідання Ради безпеки і оборони РФ В. Путін у середині липня 2014 р. заявив: «Росія, слава богу, не входить ні в які альянси». Це звучить, погодьтесь, як остаточне визнання того, що свій альянс Кремлю створити так і не вдалося. Росія на світових теренах залишається країною без союзників. У спільниках в неї лише власні загарбницька армія та агресивний флот. А ще на сході України терористи, яких московити щедро озброюють та фінансують, поповнюють їхні загони убивць та мародерів за рахунок свого електорату моральних збоченців – душолюбів, найманців, активістів із пришелепуватого розширення «руського міра».

Зверніть увагу, навіть кремлівські генсеки не могли собі дозволити передавати з СРСР дружнім їм тоді терористам з Організації визволення Палестини, «Червоних бригад», Рот фронту, Сендеро Луміносо, лівих радикалів FARC та інших комплекси ППО. Максимум, що поставляли – стрілецьку зброю, гроші. І лише В. Путін додумався віддати мавпам під прапорами ДНР та ЛНР надпотужні російські ракетні комплекси системи «Бук», тим самим перетворивши їх у небесних піратів над частиною повітряного простору Європи.

Можливо, на наступному етапі цієї шизофренії Путін вручить завойовникам «руського міра», борцям за утвердження якоїсь там міфічної Новоросії на теренах незалежної України ядерні заряди або пошле їх на українські АЕС? Це, дозвольте запитати, і є новий світовий порядок від кремлівських параноїків?

Путін розв'язав війну на сході України виключно задля росту власного рейтингу, і потрапив у цугцванг, коли кожен наступний крок веде лише до суттєвого погіршення позиції.

А ось завдання української влади, як мені видається, полягає в тому, щоб виграти цей раунд не лише в боях проти ненависних колорато в Донбасі, а й усадовити кремлівського шизофреніка на судову лаву в Гаазі. Доказів більше, ніж достатньо для офіційного обґрунтування злочинів проти людяності, які вчинив колишній пітерський трійочник, ось уже п'ятнадцять літ знаходячись на льодовій вершині безберегої особистої влади. Тут і анексія Криму, і відверта інтервенція на сході України з мобілізацією бойовиків через офіційно організовані в Росії військкомати для Лугандонії та Донбамбве, фінансування терористів, забезпечення їх стрілецькою та важкою і високоточною ракетною зброєю, провокативні обстріли наших територій, убивство сотень українських патріотів підрозділами російських спецназівців, до щенту розгромлена інфраструктура, економіка цілого регіону, де мешкають мільйони українців. Відверте створення на кордоні з Україною формального приводу для інтервенції.

Від часів римського права у юриспруденції подібне зветься казусом беллі – (лат. casus bell – привід для війни). Себто, події або факт, які стали безпосереднім формальним приводом або поштовхом для оголошення стану війни.

Як усе це виходить на практиці, пояснюють безпосередні учасники АТО і жителі прикордонних населених пун-

ктів. За їхніми словами, терористи з української території за змовою з російськими військовими обстрілюють окремо узгоджені польові та лісові ділянки, усілякі невіддїя РФ, у відповідь московити накривають ураганним вогнем з установок залпового вогню «Град», «Но́на» розташування підрозділів сил антитерористичної операції. Це призводить до чималих втрат у живій силі, озброєнні, руйнуванні інфраструктури.

Кремль, однак, позичивши очі в Сірка, штампує грізні ноти протесту МЗС України за порушення начебто територіальної цілісності Росії, напад на територію Федерації. Ще цинічніші дії, коли ті ж таки російські диверсанти, а також неадекватні у своїх діях донські козаки, протиправно проникнувши через наш кордон, прикриваючись українськими прапорами, відверто розстрілюють житлові квартали міст Донбасу, буквально стирають з лиця землі наші села, мінують школи, як це виявлено в Слов'янську, з допомогою кремлівських зомбоТБ провокативно демонструють світові фальшивки буцімто «київська хунта» безжалісно знищує мирних російськомовних жителів Донбасу. Як тут, мовляв, не вводити війська, армади яких уже місяцями зосереджені, мліють від застою на кордонах упродовж сотень кілометрів українських теренів, як не рятувати від винищення представників горезвіного «руського міра» на сході України? Казус беллі наяву...

А як інакше, окрім злочину проти особистості і людяності можна розцінити кримінальні діяння спецорганів РФ проти українського офіцера Надії Савченко? Вона

воювала як могла, виконуючи свій священний обов'язок перед Батьківщиною на своїй рідній землі. Потрапила в полон до ненависних колорадів на Луганщині. Як же сталося, що жінка-пілот опинилася аж у Воронежському СІЗО, тапер її збираються начебто перевести ще далі – до Москви?

Ви хоч на мент можете повірити у те, що вся ця операція проводилася без особистого благословення кремлівського шизофреніка? Я особисто – ні. Особливо після того, як ознайомився з детальними записками адвоката Надії Савченко Іллі Новикова. У них викладено просто таки позбавлені будь-якої логіки і здорового глузду маразматичні пояснення сторони звинувачення, працівників ФСБ РФ, які начебто затримували на російській території українську біженку, і пояснення старшого лейтенанта української армії Надії Савченко щодо того, як її через кордон, з зав'язаними очима, раз по раз змінюючи авто, група російських вояків доставила аж за 467 кілометрів від Луганська до Вороножа.

Російська агресія під прикриттям начебто захисників «руського міра» стала актом відвертої сегрегації проти українців, на їхній же даній Богом землі. Представників титульної нації люті терористи, прийшли в Донбас із сусідньої держави, убивають за слово, мовлене українською. За український прапор. Таке не могло приснитися і в найстрашнішому сні...

Прикладом нового «казус беллі», усі вважають стала так звана гуманітарна допомога московщини її «п'ятій

колоні» у Донбас. Двісті вісімдесят напівпорожніх КаМАЗів привезли дивний, нікому не відомо, який саме вантаж, оскільки українські прикордонники і митники до нього не допускаються. Ось він оксимарин – «дотепне дурне», про яке говорила на засідання Ради Безпеки 8 серпня ц.р. Саманта Пауер, посол США в ООН, у дії. Спершу російські бандити і вбивці доценту зруйнували добру частину Донбасу, посіяли смерть у сотнях міст і сіл регіону, а тепер, бачите, везуть туди цукор засолоджувати душі згорьованих людей.

Від керівників багатьох країн, українських політичних сил на адресу глави держави Петра Порошенка лунають голосні і недвозначні застереження. Не можна довіряти їй на йоту кремлівському шизофреніку. Подібна «миротворча місія» швидше за все є підступним «троянським конем». Не можна вірити данайцям, які після стількох тисяч смертей, заподіяних на українських територіях їхніми спецзав'язками, найманцями, козаками, «кадірівцями», після такої розрухи, влаштованої ними, вирішили піднести щедрі матеріальні дари. За миротворчим конвоєм може приховуватися привід для введення збройного контингенту.

Не знаю, чи будуть росіяни поміж коробами для дитячого харчування приховувати снайперські гвинтівки і прилади нічного бачення, щоб передати їх у зону конфлікту, ала все це, їй-право, скидається на те, що убивця їй негідник учинив страшенну, криваву пожежу, а тепер, бачите, приніс відро води і хоче стати героєм на попелищі.

У всякому випадку, якщо Путін провезе сотні вантажівок через український кордон, він в очах світової

спільноти перестане бути агресором, палієм війни. Перестане бути постачальником зброї терористам, агресором, який збивав і цивільні літаки. Він постає благодійником та миротворцем.

Тому ВО «Свобода» голосніше всіх кричить на всю Україну: зупиніться, не думайте приймати дари Путіна! Чи приймала Польща «гуманітарні конвої» від Гітлера після того, як він напав на неї 1939 року? Чи погоджувалася 1945 року УПА на «миротворчі місії» від Сталіна? Ніколи! Ніхто і ніколи не приймає допомоги від загарбників своєї Вітчизни та від убивць своїх земляків. Не повинні цього робити й ми.

Це принизлива згода грати за правилами Путіна, котрий, з одного боку, веде криваву війну проти України на Донбасі, постачає туди терористів та обстрілює нашу територію з «Градів», а з іншого – хоче виглядати «миротворцем» та «гуманістом», який дбає про постраждалих од війни мирних мешканців. До речі, так само діяли московські большевики 1918 року, коли, розпочавши агресію проти Української Народної Республіки, оголосили себе «захисниками простого українського народу».

Кремлю треба запропонувати інше. Нехай присилає двісті вісдесят своїх порожніх (!) КаМАЗів на Донбас і вивезе звідти гори зброї, яку москалі завезли під час розпаленого ними конфлікту, забере сотні своїх убивць, які прокралися з території РФ, аби в наших, українських краях вершити свої чорні справи. Цим буде врятовано чимало життів, як з одного, так і з іншої боку.

Путіну так чи так доведеться за все це відповідати. Кермована ним Московщина має стати перед Міжнародним трибуналом й отримати відповідний вердикт. Якщо агресора не буде вгамовано, якщо він не понесе заслужене покарання, тоді миру взагалі не буде на землі. Повернеться похмуре середньовіччя. Саме тому Високий Міжнародний суд має кваліфікувати анексію Криму й агресію Росії на сході України як злочини проти міжнародного права і проти мирного порядку у світі, зафіксованого в Заключному документі Гельсінської угоди 1975 року. Такі злочини як Голодомор, убивство українських національних лідерів, анексія Криму, сегрегація на сході України проти корінної нації, перетворення Донбасу в суцільну руїну з провокацією соціального вибуху – мають одну й ту саму природу: відверта агресія проти суверенної незалежної держави. І новий міжнародний трибунал має засудити цей московітський шовінізм, це людиноненависництво.

І це називається облавою на озброєного звіра

Як добитися цього, коли маємо всі докази явної співпраці Європи з кривавим режимом Путіна? Хвора на подвійні стандарти в політиці, вона і в оцінці агресії Росії щодо України намагається одразу танцювати під дві мелодії. Частина її лідерів на словах начебто засуджує дії Кремля, водночас активно співпрацює з ним і далі зміцнюючи агресивну міць РФ, не відмовившись від контрактів у військово-промисловій

галузі насамперед. Французи, приміром, ніяк не відважаться припинити спорудження двох океанських авіаносців системи Містраль, носіїв гелікоптерів, оскільки йдеться про замовлення на декілька мільярдів доларів США. Скидається на те, що паризькі політики ніколи не заглядали до подорожнього щоденника маркіза Астальфа де Кьюстіна, у якому сто сімдесят п'ять років тому їхній земляк назвав московитів нацією підлих рабів, саму Московщину тюрмою, ключ од якої тримає імператор – тиран, визначив місію Москви – загарбати цілий світ. А ось Німеччина, закривши дві атомні станції буквально заглядає Путіну до рота, побоюючись залишитися без газпромівської продукції в холодну пору року.

І вже можна говорити про своєрідний рекорд марнослів'я, дурощів та обману світової спільноти з боку лідерів ЄС. За чотири місяці не вжито абсолютно ніяких засобів впливу на озброєного звіра, в якого перетворилася щодо найбільшої держави Європи України Російська Федерація. Складається враження, що брюссельські єврокомісари або забули, або пробачили Кремлю анексію Криму. Адже ніде про це, в жодному з документів ЄС, не вказується, не засуджується. Без сумніву, така гнила політика фактичного невтручання в дії агресора лише стимулює окупантів. Підбадьорює нападників. Ви ж зверніть увагу, що навіть після того, як усім стало зрозуміло, чиї військові фахівці з української території ракетним комплексом «Бук» знищили малайзійський Боїнг 777, проникнення колон бронетехніки і живої сили найманців, спецназівців збройних сил РФ через наш кордон не зупинилося. Московська орда,

подібно до тарганів, щоночі повзе і повзе у визначеному Кремлем напрямі.

Більше того, окремі з європейських посадовців пнуться зі шкіри, аби засвідчити свою підвищену лояльність до Росії. Приміром, посол Франції у Москві Жан-Моріс Ріпер, явно випередивши усіх, навіть не зважаючи на те, що Європа і США ще консультуються з приводу впровадження третього рівня санкцій проти РФ за організацію агресії проти України, уже заподлииво піклується про те, аби запросити В. Путіна до відновлення діалогу керівників держав у форматі G8.

Пан Ріпер, либонь, так нічого не зрозумів навіть після знищення проросійськими терористами літака авіарейсу МН-17. Менджує, як циган кіньми заради свого персонального московського благополуччя. І в цьому чітко проглядається головний європейський алгоритм – в ЄС кожен дбає насамперед про власний інтерес.

31 липня 2014 р. щоденна британська газета The Independent розповіла про таємну угоду між панею Ангелою Меркель, канцлером ФРН, кремлівським паханом В. Путіним. Джерело з оточення лідера Німеччини повідомило про таємні домовленості між німецькою стороною і президентом РФ.

«Мирний план Меркель» начебто передбачає визнання міжнародним співтовариством анексії Росією українського Криму, у відповідь на це Кремль припинить фінансову та військову підтримку бойовиків на Донбасі. Згідно з домовленостями, президент України Петро Порошенко відмо-

виться від вступу до НАТО, а Путін не буде втручатися у торговельні відносини України з Євросоюзом.

Друга частина плану буцімто забезпечує українській стороні довгостроковий контракт з російським «Газпромом» на майбутнє з обумовленими заздалегідь цінами. Росія поверне Україні фінансовий пакет у розмірі мільярда доларів США за втрату орендної плати за дислокацію флотів РФ у Криму та в порту Севастополя на березі Чорного моря.

Джерела газети The Independent стверджують, що договір стане знову актуальним, як тільки розслідування несподівано для політичних лідерів аварії Boeing 777 закінчиться «задовільними» результатами. Звісно ж, для Росії.

Запитується: невже за це гинули тисячі громадян України? І чому німкеня торгує нашими душами?

Того ж дня, у відомстві канцлера ФРН заперечили існування такого ганебного плану, однак я особисто у це не зовсім вірю. А що ж вони мали сказати. Що все відповідає дійсності?

Так чи так є насправді, але авторитет пані Меркель остаточно упав у моїх очах тоді, коли вона запропонувала Порошенку до числа переговорників із терористами на Донбасі включити відставного політика Віктора Медведчука, котрого, звісно ж, зовсім не знала. А тому зробила це, без сумніву, за наполяганням кума Медведчука – Путіна.

Догоджає фрау кремлівському підполковнику КГБ, як чирякові...

Саме тому окремі з санкцій Брюсселя, введені проти

Росії, іноді чимсь нагадують заборону вегетаріанцям вживати... м'ясо.

Одне слово, кожна пташина своїм носиком живе.

Не дивно, що подібна безплідна політика беззубого ЄС, яка насправді є відвертою стимуляцією кремлівського озброєного загарбника викликає небувалий спротив у середовищі грамотних, інтелігентних європейців, котрими насамперед є журналісти. Головні редактори ключових ліберальних газет Європи звернулися з відкритим листом до урядів Євросоюзу про вироблення єдиної, сконцентрованої політики щодо Росії та Путіна. Заважу, що подібна акція відбувається вперше в світі. І є доказом того, що континент украй стривожений зародженням неофашизму, цього разу російського.

Текст листа розроблено і підписано Адамом Міхніком, головним редактором польської «Газети Виборчої» (Gazeta Wyborcza) та Пітером Володарськи, головним редактором шведської «Дагенс Нюхетер» (Dagens Nyheter). Це звернення підтримано також керівництвом Le Monde (Франція), Die Welt (Німеччина), El País (Іспанія), La Stampa (Італія), de Volkskrant (Нідерланди), Der Standard (Австрія), Hospodarske Noviny (Чехія), Denník SME (Словаччина), Dario de Noticias (Португалія), Lietuvos Rytas (Литва).

«Лицемірство, дурість і мовчання інтелектуальної еліти, художників, вчених та ЗМІ перед обличчям просування нацистського і сталінського тоталітарних режимів завжди залишатиметься в сумній пам'яті ХХ століття, – говориться в зверненні, яке прочитала на шпальтах своїх газет приголомшена Європа. – Заплющення очей на анексію Австрії,

Чехословаччини, Прибалтики завжди залишиться ганьбою Європи. Ніхто не говорив так красиво про світ і торжество міжнародних законів, як Гітлер та Сталін, і ніхто не зробив так багато злочинів, як ці диктатори.

Сьогодні Європа знову мовчить про агресивну імперіалістичну політику президента Російської Федерації Володимира Путіна. Захід ганебно терпить його агресивну політику, яка явно порушує суверенітет інших країн: Молдови, Латвії, Грузії і, в першу чергу, – України.

Європейський союз діє так, начебто він є великою нейтральною Швейцарією у сучасному світі подібне стосується політичних та бізнес-еліт. Але Європа – це не велика Швейцарія. Дві криваві світові війни почалися тут. Тому, ми – інтелігенція, журналісти, вчені – повинні бути пильними і попереджати як сучасні «капітолійські гуси». Ми не повинні перебувати у полоні давніх ілюзій; ми не повинні приймати конформізм. Наш обов'язок – говорити чітко, рішуче і зараз», – такими словами починається звернення головних редакторів європейських ліберальних видань.

«Нинішня війна з Україною почалася з анексії Криму», – нагадують керівники найбільших газет Європи. «Умиротворення – це шлях у нікуди. Путін не політик європейського типу; це політик, чий життєвий шлях є постійним авантюризмом», – наголошується у документі.

«Ми, головні редактори газет з усіх країн Європи закликаємо лідерів країн Європейського Союзу зупинити агресивну політику президента Путіна. Досвід навчає, що діалог з Путіним – це даремна трата часу... Путін досі постачає

зброю і найманців на схід України. Він і далі зосереджує свої війська вздовж кордону цієї суверенної держави. Але Україна має право обирати шлях європейської демократії і українці мають право жити в чесній державі. Можливо, майбутнє Європейського союзу вирішується сьогодні у Східній Україні», – підкреслюється у зверненні.

«Країни Європейського Союзу повинні використовувати усі засоби тиску: припинення поставок зброї в Росію, економічні та політичні санкції. Солідарність проти пана Путіна – це реальна відповідь на українську кризу», – вважають головні редактори провідних європейських газет.

Думаю, що це велика перемога здорового глузду, коли вся Європа, нарешті, побачила, переконалася в тому, що нинішній Кремль – загроза всьому людству. Що Росія веде проти України новий тип війни – без її оголошення і без лінії фронту. Але це війна, тому, що використовується потужна військова техніка, тому, що люди гинуть, рахунок йде на сотні й тисячі життів. І не відомо, де зупиниться Путін, якщо його не зупинити спільними зусиллями.

Несамохіть пригадалися події грудня 2013 року. Після того, як бандити Януковича добре розім'яли м'язи на Хрещатику в ніч на 30 листопада, люто побивши студентів і молодь, а слідом журналістів на вулиці Банковій, Петро Порошенко, тоді ще народний депутат України, котрий не належав до жодної з політичних сил, теж поїхав по підтримку кудись до Брюсселю. Якось увечері, його рідний 5-ий телеканал показав інтерв'ю, взяте у чистенькій Європі у свого багатого власника. Розпашілий Петро Олексійович, гнівно

засуджуючи владу за протиправне застосування сили проти свого народу, розповів про те, що він особисто зустрівся з кількома високопоставленими чиновниками ЄС і обнадіяв українців: чекаймо 19 грудня – цього дня Європа покарає і Азарова, і Януковича. Дістанеться їм, мовляв, на горіхи...

Якби не поява Правого сектора, відчайдушна рішучість сотника Володимира Парасюка на сцені розгніваного Майдану, ті, хто нині перебуває при владі ще й досі, либонь, вірнопіддано, по-лакейськи прогиналися б перед Віктором Федоровичем і його бандою, традиційно славили б пана Азірова, як і раніше, закликали б ЄС трішки присоромити донецьких.

Усе точнісінько так виходить і нині. Тільки на значно вищому рівні. Гнила, зажиріла Європа переносить ухвалення резолюцій та санкцій щодо Путіна та його оточення, образно кажучи, з четверга на вівторок, а з середи на понеділок, у той час, коли головний кремлівський варвар мобілізує на схід України усе більше та більше своїх «ватників» (так тепер називають найманців-добровольців з Росії в Донбасі та місцевих маргиналів, які виступають зі зброєю в руках проти свого народу). У цей же час українські вояки майже щодоби гинуть у боротьбі з оскаженілими гіркіними, бесами, болотовими, пургініми, губаревими, болотовими й іншими ідейними та найманими убивцями. Лічба наших гірких втрат іде на сотні, а коли враховувати втрати серед цивільного населення – на тисячі.

Так, у доповіді Управління Верховного комісара ООН з прав людини повідомляється, що з середини квітня по 26

липня 2014 офіційно на сході України загинуло 1129 осіб, ще 3442 – поранено. Ще 717 людей пропали безвісти. В заручники бандити захоплювали 46 журналістів, 26 представників ОБСЄ, 112 правоохоронців, 22 депутатів різних рівнів і інших громадян.

І це, підкреслюю, лише з одного боку протистояння. А з протилежного? Там ніхто ніякого обліку не веде: у Росії, куди регулярно спрямовуються транспортні колони з «вантажем 200», кожна смерть приховують і рідня, і федеральна влада. Вигадуються усілякі обставини загибелі переважно молодих і здорових людей. Батькам здебільшого соромно визнавати, що їхні сини були найманцями, полювали на людей у донецькому краї. Щоправда, іноді трапляються випадки, коли позбавлені здорового глузду нелюди називають це героїзмом, захистом інтересів дикого «руського міра».

Так, нещодавно російські сайти обійшла розповідь про пишні похорони з прапорами й промовами одного з найманців з Північної Осетії, осавула Владикавказького похідного Терського козачого війська (нереєстрового), Володимира Костіонова. Загинув на блокпосту під Луганськом.

За що ж поклав голову голуб сизий? Як стверджують автори, за «велику неподільну Росію, яка була до 1917 року». Відвойовував її кордони в Донбасі. «Пішов, мовляв, захищати російський народ, віру православну, бився проти фашистів і воював за Росію. За велику неподільну Росію, яка була до 1917 року. Для нас це святе: Росія, Україна, Білорусія, Казахстан. Разом усе – Велика Росія, яку створювали наші предки», – пояснив друг загиблого.

Коли вчитаєшся в описи подвигів цього пройдисвіта, то виявляється, що за чверть століття він брав участь у чотирьох збройних конфліктах – двічі в Південній Осетії, а також у першій чеченській кампанії і ось у цій бійні, яка стала для нього останньою війною – «за Новорасею». Скільки людей погубив цей «герой» – ніхто не скаже...

У житті примітивна, обмежена людина, бо дослужився тільки до посади слюсаря. А ось завжди відзначався у бійнях, полюванні на людей. Був до безумства відважний та хоробрий. Буцімто майстерно володів зброєю, влучно стріляв. Звісно ж, у людей. За це й заслужив звання осавула...

Якщо хочете знати, як ратоборствував цей ряжений, читайте тут:

«Під час війни з Грузією Костіонов пішов воювати добровольцем і очолив групу розвідки. У селищі Хетагурово було облаштовано грузинський блокпост. Російські бійці його розбили і хотіли відразу закріпитися там. А осавул переконав у тому, що треба залишити грузинський прапор на видному місці, а самим відійти до лісосмуги. За якийсь час мимо проходила грузинська колона, близько півсотні вояків. Костіонов і його поплічники, напавши зненацька, розбили цю колону в пух і прах, і одразу зникли. Через кілька хвилин їхню схованку з гелікоптерів зрівняли з землею. А загін осавула не втратив жодної людини», – підкреслив наш співрозмовник, пише видання «Кавказька політика».

«Вони поверталися з завдання на броневих автомобілях. Він і ще п'ятеро його побратимів, – розповів кореспонденту газети отаман Владикавказького округу Терського козачого

війська Валерій Хоробрих. – Під'їжджали до блокпосту самооборони на околиці Луганська. А там українські диверсанти, переодягнувшись у форму ополчення, улаштували засідку за крутосхилом. І коли проходила «броня», відкрили шквальний вогонь з кулемета. Відразу шестеро людей загинуло, а серед них і наш осавул».

Ще важлива деталь. Видання повідомляє, що похоронами найманця-убивці опікувався безпосередньо уряд Осетії. Заслан Хадіков, заступник міністра з питань національних відносин особисто віддавав усі розпорядження під час похорону російського завойовника. Такою була воля Кремля щодо вшанування «подвигу» окремих відомих убивць українців.

Однак на інформацію про більшість загиблих росіян у Донбасі в РФ накладено жорстке табу. 25 липня 2014 р. порушити його зважилися газета «Московский комсомолец», виставивши на своєму Інтернет сайті велику статтю під вельми промовистою назвою: «Як помирають на Україні добровольці з Росії і чому їхні імена залишаються невідомими?» В публікації наводилися численні приклади того, як родичі потайки хоронили своїх рідних та близьких, як уникали журналістів, аби ті часом не вивідали, що тіло небіжчика привезено з Донбасу. Як в окремій сім'ї, наче поштові посилки – без будь-якого супроводу, привозили вантажними таксі труни загиблих. Зі словаами: «Ось розпишіться, що отримали...» Розповідалося про масову перевалку трупів у Ростові-на-Дону, сюди звозять тіла найманців, котрі розминулися з воєнною удачею на українській землі...

Як ви гадаєте, скільки годин вона могла протриматися на сайті для вільного прочитання в диктаторській країні? А менше двох годин. Надійшло суворе розпорядження з самого «верху», і публікацію викинули на смітник. Позаяк, мовляв, Росія участі в конфлікті на сході України офіційно не бере, отже, і ніяких жертв не може бути. Якщо хтось десь і загинув, то хіба що в автокастрофах, чи втопився через необережність... Так, власне, змушені стверджувати і ті батьки, чий сини стали гарматним м'ясом для угро-фіна Гірка, на прізвисько Стрелок. ФСБ провело відповідну роботу щодо цього з нещасними людьми. Усе це повертає нас до часів афганського синдрому.

Якщо є ворог, то знайдеться й друг, або США своїх не здають

На відміну від Московщини, політика Сполучених Штатів Америки щодо розбурханої новим Майданом і революцією Гідності України заслуговує на повагу і вдячність. Пригадаймо, скільки разів у найдраматичніші дні протистояння поруч з повстанцями в середмісті Києва з'являлися американські політики, конгресмени. Як завжди, їх тепло, привітно зустрічали сотні тисяч людей, об'єднаних жагучою метою побороти кривавий режим донецьких бандюків і корупціонерів, стати частиною правової, цивілізованої Європи і світу. Заступник державного секретаря США Вікторія Нуланд, здається, і не покидала нашу столицю. По дванадцять годин в один бік на борту авіалайнера, знаєте,

це не так просто витримати. Але вона поспішала сюди знову й знову. На прямому проводі з кризовим штабом, його лідерами постійно був Держсекретар, права рука Барака Обами в сфері зовнішньополітичної політики Джонн Керрі. Віце-президент Джозеф Байден усе робив для того, аби Януковичева банда не могла брутально застосувати проти мирних виступів громадян військову силу.

Так, за найзагрозливіших для Революції Гідності моментів поруч з нами насамперед США, найнадійніший наш партнер. Як бастион стримування для Кремля. Склея об які розбивалися імперські амбіції Москви. Локомотив справжньої західної демократії і зразок для нашої молоді держави.

Якби не США, їхня політика активного стримування агресора, Путін уже давно б молився у Печерській, Святогірській і Почаївській Лаврах, прагнучи змити з себе кров українців, котрих замучили, замордували прокляті його кагебісти. Справа в тому, що Росією уже мало не сто років керує НКВД. І нинішній кремлівський керманіч – це модернізований Ленін зі Сталіним в одній упаковці. Такий же цинічний, підступний, жорстокий і немилосердний.

Звісно, його орді не може сам на сам протистояти одна, як перст, Україна. Нехай з неймовірно високим рівнем патріотизму своїх громадян, їхньою фанатичною вірою у справедливість своїх демократичних ідеалів, за які без вагань помирають. На боці Росії не лише багатократна чисельна перевага у живій силі і підлій виучці її вояків, але й потужний військово-промисловий комплекс, який ні на

день не припиняє своїх напруг щодо створення високоточної й броньованої техніки, виготовлення нових і нових машин винищення людей. Тільки США, наймогутніша держава світу, може вгамувати конквістадора, як і об'єднати Європу проти агресора, котрий загрожує новою світовою війною.

Це щастя для України, що Вашингтон не відмахнувся від наших проблем. Що керівництво Сполучених Штатів вникло, глибоко зрозуміло антикорупційну суть революції національної гідності. Що без вагань засудило агресію Росії в українському Криму. Це насамперед завдяки американцям світ гнівно розкритикував і не визнав проведений на півострові референдум під дулами автоматів російських воєнків, як і анексії нашої автономії.

Держдеп США постійно тримає в тонусі і Європейський Союз щодо оцінки дій Москви. Пригадаймо бодай, як сенсаційно прозвучало оприлюднення в Інтернеті розмови двох американців – начебто високопоставленого чиновника Вашингтону Вікторії Нуланд і посла США в Україні Джефрі Пайетта, записана вірогідніше всього російською розвідкою.

За версією зловмисників, помічник держсекретаря США мовбито аж надто суворо висловилася тоді щодо м'якотілості Брюсселя, який усіяко ухиляється від належної оцінки дій Москви стосовно відвертої агресії в Криму і на південному сході України. Коли це зволікання викликає буцімто навіть лайку з вуст гарної, чарівної жінки, можна уявити собі, як американці у своїх робочих кабінетах гаря-

че співчувають українцям і наскільки з серцем сприйняли вони загрозу Кремля.

Це викликає лише повагу і, власне, підтверджується багатьма конкретними справами щодо активної підтримки Вашингтона позиції Києва на світовій арені. Так, нещодавно Президент України Петро Порошенко заявив, що американські юристи допомагають нашим правникам в оформленні справи в Міжнародному кримінальному суді проти РФ за анексію Криму.

США категоричні в оцінці європейського конфлікту 2014 року. Росія спровокувала загострення, виступивши на захист корумпованого режиму Януковича. Росія захопила українську територію, анексувала Крим, розпалила конфлікт у Донбасі. РФ фінансує сепаратистів і терористів, поставляє їм бронетехніку і високоточні ракетні комплекси. Москва штовхає світ до третьої світової війни. Україна потребує захисту від агресора.

Особливо велику допомогу США надали Києву в з'ясуванні обставин загибелі над зоною протиборств малайзійського пасажирського лайнера рейсу МН-17. Завдяки пропагандистській машині РФ, яка, за деякими оцінками експертів, пожирає щодоби до п'яти мільйонів доларів США, Кремлю зовсім не складало б особливих труднощів усю вину за збитий літак перекласти на авіацію збройних сил України. Цю брехню в одну мить донести до вух сотень мільйонів жителів планети: світ і справді – глобальне село. Якби не розвідувальні дані, інформація супутникових систем Сполучених Штатів. Їхні фахівці посекундно довели,

що постріл зроблено з московітського ракетного комплексу «Бук», переданого Москвою в руки терористів.

Якби не США, їхні союзники, Москва неодмінно змусила б Київ припинити антитерористичну операцію зі звільнення сходу України від бандформувань. Аби назавжди заморозити конфлікт, утворити на тілі нашої країни анклав бандитів і терористів, на кшталт Південної Осетії, Абхазії, Придністров'я. І управляти ним з Москви, організовуючи набіги та провокації щодо України чужими руками. Американський Держдеп і президент Обама неодноразово підкреслювали: кожна держава має право наводити порядок, ліквідувати осередки терористів на своїй території. Тому честь і хвала таким збройним силам, позаяк вони воюють за територіальну цілісність і державний суверенітет.

А як ми змогли б довести правдивість інформації про те, що збройні сили РФ ведуть активний обстріл позицій вояків українського АТО зі своєї території, якби не космічні знімки, передані американцями?

Звісно, усе це викликає у Путіна і його зграї жовчну ненависть. ЗомбоТБ намагається зобразити все так, мовби то українці продалися американцям, стали їхніми заручниками. Думаю, що мільйони наших громадян, у тому числі і я, гордимся з того, що в нашої держави нині є такий надійний захисник і натхненник на шляху до демократичних реформ та утвердження громадянського суспільства, як США.

Адже що таке Сполучені Штати Америки у прямому, житейському розумінні?

Без їхньої активної і цілеспрямованої допомоги СРСР на-

вряд чи здолав би фашистську Німеччину, а якби таке й сталося, то за це потрібно було б заплатити значно страшнішою ціною. Адже у Гітлера на виході уже була ракетна зброя.

Саме США запропонували Німеччині, яка після війни опинилася в розвалинах і розрусі, план Джорджа Маршалла (почав діяти з квітня 1946 р.), який згодом перетворив ФРН у передову економіку світу. Америка поклала на лопатки Японію, нехай і ціною певних жертв, але життя островітян нині зразок для всієї планети. Країна ньюсмейкер і модератор більшості технічних новинок.

США у національному конфлікті корейців підтримали південь, допомогли його економіці звестися на ноги, і це нині куточок світу з заздрісною організацією життя, високою технічною оснащеністю. А знаєте, які країни показують найвищий прогрес розвитку нині? Ті, які зорганізувалися на місці колишньої Югославії.

Вашингтон пропонує Києву втілити план Маршалла в нинішніх умовах, і це, мабуть, те, що найбільше сьогодні потрібно Україні.

Як відомо, в останні дні липня 2014 року десять конгресменів як від Демократичної, так і Республіканської партій США внесли в Палату представників законопроект H.R.5190, яким пропонується визнати Україну військовим союзником США. Про таке повідомила прес-служба одного з авторів документа, республіканця від Пенсільванії Джима Герлака. Законопроект закликає президента США Барака Обаму надати уряду України допомогу в галузі безпеки і розвідки.

«Наш законопроект закликає визнати Україну основним союзником поза НАТО, щоб на тимчасовій основі надати необхідні ресурси безпеки, якими НАТО забезпечує країни – члени альянсу», – заявив Герлак.

Зі свого боку інший конгресмен, один з ініціаторів цього законопроекту, Сандер Левін повторно звинуватив Росію у постачанні зброї бойовикам на сході України. «Ми допоможемо народу України захищатися від російських спроб дестабілізації ситуації в Україні», – підкреслив Левін.

Виступаючи 28 липня 2014 р. у палаті Представників Конгресу США відомий політолог, соціолог і державний діяч, колишній радник з національної безпеки президента Джиммі Картера, а нині радник Центру Стратегічних та міжнародних студій Збігнев Бжезінський заявив, що США повинні надати військові гарантії Україні.

«До цього часу НАТО і Сполучені Штати робили навпаки. Вони намалювали червону лінію на східному кордоні Альянсу, яка залишає Київ ізольованим у військовому плані. Тепер, коли Росія здійснює артилерійські обстріли України, ще більш нагальним стало стерти цю червону лінію «– заявив він.

На переконання аналітика, для виконання цього завдання США повинні задовольнити запит України про надання військової техніки, включивши протитанкову і зенітне озброєння. Крім того, в Україну треба послати військових інструкторів, зазначив Бжезінський, нагадавши, що такий захід уже довів свою ефективність після вторгнення Росії до

Грузії. Експерт також відзначив важливість проведення військових навчань в Україні та допомоги їй у зміцненні можливостей у сфері розвідки і спостереження.

Якщо повернутися до законопроекту про статус України, як особливого партнера США, котрий знаходиться на розгляді американської верхівки, то тут, як переконані експерти, надзвичайно багато позитивних моментів. І насамперед той, що Україна офіційно стає військовим партнером США. Цей статус дасть можливість нашим збройним силам отримати військову техніку та озброєння на час війни. Україна отримає також право на участь у деяких контрактах з придбання системи оборони США. Вашингтон відтак отримає офіційне право здійснювати потужніший тиск на Москву щодо дотримання Кремлем умов недоторканності наших кордонів, припинення фінансування і озброєння терористів, засилання на українські терени розвідувально-диверсійних груп ГРУ ГШ ЗС РФ.

Статус привілейованого партнера США – не члена НАТО мають наразі п'ятнадцять країн світу, серед них Аргентина, Південна Корея, Таїланд, Австралія, Австрія, Японія, Філіппіни.

Не секрет, що нині військово-промисловий комплекс України зорієнтовано на Росію. Новий статус держави дасть змогу співпрацювати з ВПК НАТО. Отже, це шлях до модернізації нашої економіки. Утворення нових робочих місць, отримання високих заробітків на ринку озброєнь. І цим шляхом, сподіваюся, піде Україна.

Цю впевненість вселяють слова Президента США Ба-

рака Обама, який 30 липня 2014 р. заявив: коли Путіна не зупинити, усе, що твориться на сході України може перелитися в Європу. Про це йдеться у його спеціальній заяві, яка транслювалася на сайті Білого дому.

«Ні, це не нова «холодна війна», – підкреслив Обама. – Це – особливий випадок, коли Росія відмовляється визнавати право України на самовизначення», – підкреслив Президент США, відповідаючи на запитання журналіста.

За словами Обама, «неприйнятно, коли Україна сприймається, як васальна держава Росії». Тим часом, додав Обама, Кремль далі підтримує бойовиків на сході України і забезпечує їх зброєю.

«Наша розвідка доповідає, що Росія запускала зі своєї території ракети по Україні. Далі накопичує озброєння на кордоні, включаючи артилерію, бронемашини і т.п.», – додав глава держави. Обама також підкреслив, що дії Росії на сході України можуть мати серйозні наслідки для Європи. «Те, що відбувається в Україні, може перелитися в Європу», – зазначив президент США.

За його словами, США роблять усе можливе, аби підтримати міжнародне розслідування катастрофи малайзійського «Боїнга» над Донецькою областю.

Звісно, нам хочеться, аби у Вашингтоні знаходилося, гуртувалося усе більше людей, таких, як голова комітету сенату США з питань збройних сил Карл Левін. Він, як відомо, закликає надати Україні військову допомогу у вигляді летальної зброї захисної дії, що Президент США Барак Обама наразі відмовляється робити. Пояснення у глави

Білого дому, як на мене, не витримують критики. Позаяк американський лідер каже, що в регулярної української армії начебто озброєння більш сучасне, ніж у проросійських бойовиків. Думаю, що це помилкова думка. А ракетні комплекси залпового вогню «Град», які десятками щоночі пересікають кордон з російської території на підмогу терористам, а зброя точного ураження «Бук», «Торнадо», «Оса», яких є вже чимало в зоні дії АТО? Не вся подібна техніка є в української армії.

Одне слово, якби США і їхні партнери надали Україні допомогу у вигляді сучасної зброї, це, без сумніву, подіяло б на агресора ефективніше, ніж будь-які санкції. Хоча й вони вельми дієві.

До речі, з цього приводу Президент США Обама 7 серпня ц.р. заявив: «Санкції працюють, лягаючи величезним тягарем на російську економіку», – водночас зазначивши, що в даний час вона не зростає. Крім того, він підкреслив: «Ми надаємо українському уряду і його армії повний набір пакетів допомоги, і ми й далі працюватимемо з ними в цьому напрямі, тиждень за тижнем, день за днем оцінюючи, що їм в точності необхідно, аби вони могли захищати свою країну. Але найкраще, що ми можемо зробити для Україна, – це спробувати повернутися до політичного процесу», – підкреслив американський лідер.

Я особисто знаю ціну допомоги з боку такої великої країни як США. Свого часу, коли, будучи головним редактором газети «Правда України», єдиного тоді в Україні публічного опозиційного видання до кривавого режиму Л. Кучми, опи-

нився у неймовірній скруті, саме люди з американської амбасади фактично врятували мені життя і виступили на захист родини. Про це детально сказано у моїй книжці «Босоніж по битому шклу» (2003 р.) у розділі «Редакція буде... барикади», на стор. 161-ій. Там, зокрема, розповідається про те, як тодішній політичний радник США Боб Роберт Петерсон, якогось морозяного світанку перешкодив міліцейському загону розгромити редакцію газети, викинути журналістів з їхнього приміщення на вулицю, як працівники посольства заокеанської держави підтримували мою родину, коли за вказівкою недолугого сатрапа Л. Кучми мене за політичні, критичні виступи проти методів його недолугого правління запроторили до Лук'янівського СІЗО. З переляку всі колишні так звані приятелі і друзі враз забули номер нашого домашнього телефону, дорогу до мого помешкання, і тільки люди з американської амбасади як могли опікувалися долею моєї сім'ї – дружини, малолітньої дочки, котра тієї осени, коли мене під надуманим приводом арештували, лише пішла до першого класу. Співчутливо турбувалися навіть тим, чи не піддається бува, маленька школярочка, переслідуванням у класі з політичних мотивів.

До речі, наскільки нахабно, цинічно діяла тодішня прокуратура, виконуючи накази деспотичного Л. Кучми про жорстоке придушення вільнодумства і свободи слова в державі, може свідчити ось такий факт. У мене залишилася на згадку про ті лихі часи повістка з прокуратури, виписана на ім'я доньки Тетяни, якій тоді ще не виповнилося й семи років. Гадаю, якби тим слідчим і прокурорам натякнули, що треба заарештувати і її, вони це б зробили це не вагаючись.

Люди без честі, совісті, одне слово, бездушні роботи кучмізму, які успішно прилаштувалися в нинішньому суспільстві.

Чи можу я тепер, скажіть на милість, вірити «миротворцю і патріоту» Леонідові Кучмі, якому Петро Порошенко доручив вести переговори від імені України з представниками терористів від самопроголошених бандитських республік на теренах Донбасу?

За віщо йому така честь? Може, за те, що заплямувавши своє ім'я на посту президента України кров'ю Георгія Гонгадзе, В'ячеслава Чорновола, «реабілітував» себе, як автор книжки «Україна – не Росія», зайняв почесне місце між арабом Павлом Халебським, автором подорожнього щоденника «Україна – земля козаків» і французом, маркілом де Кюстіном, автором книжки «Правда про Росію»?

Не менше подивували мене й те, що глава держави 5 серпня ц.р. своїм указом призначив такого старого хитрого лиса В. Горбуліна (у 75 років, наче молодших та розумніших не знайшлося!?) директором Національного інституту стратегічних досліджень. Цей же пан не хто інший, як найперший, найголовніший поплічник недорікуватого Л. Кучми з придушення демократії і свободи слова в роки правління Україною дніпропетровського секретаря парткому «Південмашу». Горбулін найбільше допомагав очманілому від безмежжя влади пахану Кучмі розвалювати національну оборонну стратегію і вибудовувати в Україні режим страху, переслідування за вільнодумство, провокацій проти журналістів і правозахисників.

Отож, уся надія на співробітників дипломатичної місії

США в Україні, американського посла Джеффри Р. Пайетта. Вони, гадаю, повинні американському керівництву поставляти своєчасну і правдиву інформацію щодо того, яка складається ситуація в нашій державі, на її кордонах, вникати в суть загроз для незалежності і суверенітету України з боку нашого непримиримого ворога – ординської Росії. На вас ми надіємось, друзі!

Дві ментальності України

Найпершою на війні страждає правда. Нею маніпулюють, у неї стріляють. Її кривдять, фальсифікують. Як це, зокрема, активно вчиняє кремлівська пропаганда, видаючи замість істини спотворені фантазмагорії, витівки, які, здавалося б, розумні люди повинні були б і не брати до уваги, бо схожі вони на марення душевно хворих. Але ж ні, сі злісні байки, як не дивно таке визнавати, окупували свідомість багатьох людей на сході України, котрі, подібно до зомбованих піддослідних, услід за каналами московітського телебачення торочать явні нісенітниці про якихось там фашистів у Києві, про бандерівців при владі, жорстокий Правий сектор. І про це затяті українофоби верещать, як поросся, застрягле у плоті...

Мій приятель професор філософії всю ситуацію пояснює так: «На заході і в центрі України повстання мирних громадян привело до народовладдя, на сході – до захоплення влади бандюками. Причина цієї різючої відмінності – ментальність двох частин держави...»

Про представника однієї з них, я 18 серпня ц.р. розповів у посту свого блока. Читайте:

«З дитинства люблю краснописьменство Миколи Васильовича Гоголя, бо ще хлопчаком у повісті «Страшна помста» (входить до збірника «Вечори на хуторі поблизу Диканьки») уперше надибав, так би мовити, вживу у книжці написане власне прізвище. Так ще ж таким великим письменником. Бо одним з головних героїв у творі, як, може, пам'ятаєте, був осавул Горобець. Ой, як же ж я тим гордився. І в полі пастушкам показував. Замало не до дірок не затер ті сторінки, де моє прізвище згадувалося...

Усе це пригадалося якоїсь серпневої суботи, коли до мене в село зненацька завітав молодий київський хірург Роман Горобець.

З його батьком-небіжчиком Миколою Миколайовичем ми були щирими друзями і колись у малолітстві укупі пасли корів. А прізвища у нас однакові тому, що в нашому селі Джурин на Вінниччині Горобців надзвичайно багато. Навіть далекі родичі ми. Так батьки говорили.

Поцікавився я у Романа, як справи у його старшого брата – Руслана.

– У Руслана усе добре, – каже він. – Зараз на сході, воює... Ось днями вийшов Указ Президента України про нагородження його орденом Богдана Хмельницького. Дивіться... – Показує фотодокумент на моніторі сучасного телефону.

Ще розповів молодий лікар, що брат нещодавно побував у Києві, бо отримав легке поранення: куля калібру 7,62 лише легенько чиркнула по щоці, немовби незграбно поцілува-

ла. Все на щастя, обійшлося лише дріб'язковою подряпиною: колеги-хірурги постаралися, аби з часом не лишилося й сліду. Не встигла рана зажити, Руслан Миколайович Горобець знову повернувся у стрій. Адже Руслан – начальник медичної частини батальйону «Айдар». А там без нього не можна ні секунди. Від його присутності залежить життя людей... Справжній медБог бойового спецпідрозділу, кажуть про нього на фронті.

– Він же ж у вас, здається, кандидат медичних наук? – уточняю.

– Так, він відомий у Києві хірург, кандидат наук. Але насамперед Патріот. Незважаючи на те, що працював у медичній клініці МВС, узяв відпустку і практично всю зиму провів на Майдані. Багатьох людей урятував, оперуючи поранених мало не під кулями. А почалася інтервенція московитів у Донбас – на поліг на мобілізації. З майданівцями записався до батальйону «Айдар».

Важлива деталь. Мати Русланова – Наталя Іванівна Горобець – кандидат медичних наук, викладач Київського медичного університету імені О. Богомольця. І дружина Руслана Миколайовича Наталя – також кандидат медичних наук і також науковець цього ж університету. Дружина Романового брата Анастасія – теж кандидат наук, і викладач того ж таки університету імені О. Богомольця. Так що у сім'ї моїх родичів і колишніх односельчальців п'ятеро медиків, четверо з них кандидати наук, троє – науковці провідного столичного медичного вишу. А свіжоспечений кавалер ордена Богдана Хмельницького Руслан Миколайович Горобець – начальник

медичної частини батальйону «Аїдар», справжній герой.

Отож розпатякування московітів про якусь там хунту, карателів – підла брехня. Відстоювати територіальну цілісність держави пішли справдешні патріоти. З достойних сімей.

Батько братів Горобців Микола Миколайович справді легендарна особистість. Близько двох десятків років залишався беззмінним чемпіоном МВС з усіх видів боротьби – самбо, рукопашного бою, бою без правил та інших. Був навдивовижу міцним, спритним і моторним чоловіком. Колись я його запитав; як він, мовляв, розбирається у запалі бою, щоб у поєдинку з самбо, до прикладу, не перейти до айкідо і навпаки, себто не порушити правила змагання. Він у відповідь лукаво усміхався і казав:

– Які там правила, Сашко!.. Головне для мене до рук суперника прихопити. А далі я вже його не випущу. Неодмінно пощади проситиме...

І не програв жодного бою у протиборстві!

Таким, як його батько полковник, удався й Руслан. Кремезний, високий, стрункий, ще й русявий. Красень на всю нинішню війну!

З такими як він, їй-право, не страшно за Україну».

Гадаю, з ментальністю цих людей усе зрозуміло. А ось інша картинка.

До дрібниць пам'ятаю свіжий – уже не холодно, але ще й не тепло – ранок 10 квітня 2010 року. Щойно передали повідомлення про трагічну загибель польської урядової делегації під Смоленськом у Росії. Ту-154 президента

Польщі Леха Качинського розбився, в живих із дев'яносто шести осіб на борту не залишилося нікого. Жах пройняв усе моє єство. Свідомість відмовлялася вірити у реальність почутого.

Я вийшов на вулицю: бракувало повітря. А ще хотілося бодай з кимось обмінятися думками з цього приводу. Першим, кого зустрів був Броніслав Карлович Черкавський, сусіда моєї тещі, до якої я навідався на вихідні. Неймовірно зрадив йому, оскільки він якимсь штибом належав до місцевої численної польсько-католицької громади. Знав, що він нещодавно пожертвував певну суму грошей на спорудження в їхньому містечковій костьолу. Є кому хоч висловити співчуття...

Карлович вельми толерантний, у міру інтелігентний чоловік восьмого десятку літ. Колишній, за радянських часів беззмінний керівник районної кінофікації у цих краях. Міністр кіно, як його свого часу величали. Щотижня, як районний уповноважений, їздив він на вечірні та вранішні доїння корів у колгоспи, тримав на кожен популярний кінофільм, на який усі хотіли тоді потрапити, кілька райкомівських місць. Має золоті руки і мудру голову. Ніколи нісенітниця не скаже, а тим паче не зробить. Усіма безмірно шанований. Десятками літ місцевий депутат і голова вуличного комітету. Одне слово, тутешній нев'янучий авторитет. А на додачу, ще й кращий сценічний ложкар району. Таке вже витинає на інструментах, якими люди зазвичай набивають шлунок, що переповнений зал неодноразово викликає на біс.

Аби увіковічнити його колишню професію, я на Bloшиному ринку Києва якось відшукав у подарунок сусіду дві порожні коробки з-під кіноплівок. Він зрадив тому презенту, як мале дитя. «Еге ж, – казав, – чудовий атрибут мого життя...»

Щоправда, як на мене, мав раніше Карлович певний гандж: колись було, пам'ятаю, агітував за Партію регіонів. Але піддався, здається, і моїм активним переконанням, відійшов від виборчих справ. Тепер іноді сам дивується своїм попереднім поглядам: не все те золото, що блищить.

– Чи знаєте? – запитую Карловича, навіть не уточнюючи те, що саме мав на увазі.

– Чув, – глухо відповідає лисуватий чоловік, а його неймовірно голубі очі по-зрадницьки мокріють.

Слово по слову, я їй кажу:

– А чи не здається вам, що це справа московітських спецслужб? Їм гепнути об землю літак з усією польською елітою, яка по-справжньому ненавидить Кремль, вимагає відповідальності Московщини за смерть тисяч польських офіцерів у Катині, однаково, що греблю перебігти.

Статечний сусіда мало не підстрибнув на місці.

– Та ти що! – майже обурився. – Хіба ж можливе таке? Ні, в таке ніколи не повірю...

– А підірвані в Росії будинки?

– Так це все не доведено!..

– А хто ж там дозволить розслідування проводити?

Спершу, приїжджаючи у тещині краї, я неодмінно привозив для Черкавського роздруківки про різні думки з при-

воду Катині-2. Він уважно все перечитував, але не погоджувався з моїм «крамольним висновком». Мабуть, через те, що таке, як на його селянський розум, просто не могло статися у цивілізованому світі.

– Ні, – казав, – моя християнська мораль не дозволяє мені повірити у подібне...

Минули роки, ця трагедія дещо стерлася з пам'яті, інші події заступили її. І тільки після того, як російські терористи збили зенітно-ракетним комплексом «Бук» малайзійський пасажирський літак над Донбасом, Карлович якось мені сказав:

– Ти знаєш, я тепер, мабуть, міг би вже повірити у замах на Леха Качинського і всієї урядової делегації Польщі під Смоленськом, тільки ось поляки чомусь мовчать. Бо таким правителям, як у нинішньому Кремлі, либонь, ніякі закони не писані... Зсунулася Росія з глузду, як собака з сіна. А Путіну забожитися, як собаці муху з'їсти. Скільки ж бо разів він уже обманював світі!?

Я вельми поважаю таких людей, котрі власним розумом доходять певних висновків. Не поспішають сприймати все на віру, хоч би хто що не проголошував, видаючи це за істину. Намагаються все піддавати сумніву. Це, так би сказати, оцінка з одного боку. А з іншого – бандитизм московитів став настільки безберегим, жадливим, непередбачуваним, що очевидність безбожної, антилюдської урядової політики Кремля стала для всіх безсумнівною. Вийшла за межі благопристойності.

І, нарешті, інша, протилежна ментальність.

Відголосок її долетів до мене після публікації поста блогу про начальника медичної частини батальйону «Айдар» Руслана Горобця. На одному з сайтів читач розмістив відгук:

«Шановний Олександрє! Нині у моєму домі мешкають четверо біженців з Горлівки, отож інформацією про ситуацію на сході нашої держави володію, казати б, з перших вуст. Знаю й про ставлення тих людей до влади в Україні. Не розумію лише того, як надалі східняки та західняки будуть жити в одній країні.»

Що ж, діагноз хвороби таких наших громадян встановити не важко. Народжені рабами, «гості» тепер уже вільної держави з бурхливим розвитком демократії, свободи слова, віросповідань почувають себе аж надто некомфортно. Їм важко зрозуміти, як це можна жити без тиску на тебе бандитів. Наприклад, самим, без примусу братків з голеними потилицями ходити на вибори, голосувати за велінням совісті.

«Смотрящие» Януковича десятиліттями підганяли під багатоповерхівки автобуси. Звідти вискакували «тітушки» з бияками і гамселили у кожні двері: «Виходимо на вибори!» Спробуй відмовитись. Або не в тому місці бюлетеня відмітку зробити. Неодмінно викриють, зітруть на порох. Гетто Донбасу голосувало з принуки завжди лише за Януковича і його камарилью. Бо він, казати б, «свій у дошку», одне слово «бать». Дарма, що знімає з бідняка останню свитину, що віддає все з України на утримання ординської Москви.

А хочеш займатися бізнесом, плати за «дах». Краще ін-

ших організував прибуткову справу, неодмінно прийдуть, відберуть усе. І не думай шукати захисту, нічого не вийде. Ти – плебей. І маєш жити в рабській покорі, якщо взагалі хочеш жити. Регіон страху і контрольованої свідомості. Депресивна зона з головою, повернутою в бік «руського міра» і Кремля. Один, як гора лайна, монолітний совок, який молиться на «велику перемогу радянського народу» і найактивніше співає пісні про «защитную гімнастюрку».

Не стало Януковича, вони залишилися сиротами. І тоді телевізор з програмами кисельовТБ став у них за голову. За удари серця – гуркіт барабанів на московських парадах. А справжнім кумиром – угро-фін Гіркін-Стрелков. Такий собі Че Гевара, засланий московітським ФСБ і особисто Путіним на схід України для кровопролитної війни проти незалежної України. З руками по лікті в крові українців. Іншими словами, запитай людину, хто її ідеал, схожою на свого божка виявиться і вона сама.

Ті, що повтікали з підпаленого Стрелками й Бісами Донбасу, пригрілися нині на державних харчах за межами регіону в різних регіонах України, далі наполегливо «качають» права якогось там ображеного східного електорату. Нехай пояснять нам, хто і чим утискає їхні права, гідність насправді? Збройні сили України вкупі з батальйонами добровольців, героїчних посланців Майдану визволили їх з лабетів терористів, котрі безперешкодно убивали, катували, гвалтували усіх підряд, відбирали майно ще нахабніше, зухваліше, ніж януковичі.

Хіба ж ми забули, як ці діячі, котрі нині знову розпу-

скають язики про не таку, як треба Україну державу, та їм подібні пропагандисти навесні 2014-го активно ставали до живих шеренг, з-за спин яких бандити нахабно розстрілювали українських вояків, котрі намагалися не допустити розв'язання збройного конфлікту в регіоні. Відтак, денационалізований люмпен-пролетаріат зробив свій кривавий внесок до загибелі сотні крапих синів нашого народу. Україна заплатила за їхню волю дорогу ціну, а вони знову вигадують мотиви докорів Києву і новим органам влади.

Хочете другу державну мову? Можна запропонувати – чеченську. Носії цієї, так званої нехтської групи мов уже впродовж весни й нинішнього літа безперешкодно розгулюють з автоматами й гранатометами окупованою московітами територією Донбасу. Рамзан Кадіров, який особисто вирішує, як мають одягатися його люди, запропонував віддати йому анексований Крим. На Новорасею теж точить зуб. Бо ж українська мова, скидається на те, за державну чомусь для частини наших східняків, з якими поруч мешкає чимало представників титульної нації, явно не підходить. Тільки не забуваймо, що паралельно до чеченської потрібно вводити і шеріатські суди, і будувати мечеті. А це означає, треба не красти, не брехати. Підходить таке?

Хіба ми забули, що Крим Україна втратила до певної міри і через бандитів Донбасу, які перед тим на чолі з вірним посланцем Януковича Могильовим творили на півострові справжній безлад. Учиняли «віджими» власності в корінних кримчаків, захоплювали ласі шматки причорноморських територій. Якщо за великим рахунком, то росіяни

на протиправному березневому квазіреферендумі голосували не проти Києва, не проти України, а насамперед проти макіївсько-єнаківської мафії, яка їх буквально замордувала.

Так що розмови про якісь там утиски Донбасу з боку центральної української влади – повна маячня. Оскільки з Києва нова влада фактично ще й не управляла сходом України. Все що було надбано там – напівзруйновані міста і села, розвалини на місці заводів, маєтки олігархів – надбання дорогих «попередників». І тому терористи, разом із російським спецназом заслані в регіон саме на гроші Януковича, з такою несамовитою ненавистю руйнують усю інфраструктуру сходу України, знищують усе, що тільки може слугувати простим людям. Палаці тамтешніх скоробагатьків міни й снаряди ненависних московітів дивним чином обминають. Чи не тому бува, що ці товстосуми теж спонсорують експедиції ординських убивць до України?

Цю підлу політику зради інтересів держави особливо чітко видно на прикладі діяльності народних депутатів України від Партії регіонів, комуністів у стінах парламенту. Скільки вже загинуло людей через російську агресію, через кривавий шабаш терористів у Донбасі, а жоден з цих «слуг народу» жодного разу не осудив агресію Московщини, діяльність найманців типу Стрелкова, Біса, Абвера, продажних «народних губернаторів» і мерів, які організують кровопролиття у регіоні. Навпаки, ці нардепи з усіх сил намагаються зупинити АТО, всадовити представників влади за один стіл з терористами, тим самим визнати діяльність самопроголошених ДНР і ЛНР.

У них завдання на деструктив надходить безпосередньо з центру імперії – Кремля. На даному етапі – перетворити Донбас у нову квазідержаву на кшталт Придністров'я, яка б, ставши самопроголошеною Новоросією, легалізувалася у плацдарм для спустошливих набігів московітської орди в Україну, розширення меж цього анклаву з приєднанням у майбутньому до Московщини багатих наших степових областей, Слобожанщини, Причорномор'я.

Уже неозброєним оком видно, як «п'ята колона», оголтувшись після Майдану, знову виходить копати політичні окопи. Уже навіть у Слов'янську, який ще не відійшов від смертей, розрухи, руйнувань інфраструктури, запеклі українофоби пробують улаштувати ходу за звільнення з-під варти найактивнішої з посібниць терористів, колишньої голови міста Нелі Штепи. І це видається за демократичні права й свободи громадян, які вороги державності, соборності України перетворюють у насмішку над здоровим глуздом. А якби в регіоні, як не раз пропонувалося й у моїх блогах, в проблемному краї було введено воєнний стан, про подібне ми і не почули б.

Чи за це гинуть наші герої, щоб суди випускали на поруки, а то й присуджували умовні строки сепаратистам, активним посібникам терористів, шпигунам, диверсантам, пропагандистам злочинного «руського міра», які навіть не визнали в судових процесах своєї провини. Влада, на чолі з Петром Порошенком, забавляється в демократію, а народ за це розплачується життями кращих синів і дочок держави. Годі!

Як сказав хтось з великих, щаслива і велика та країна, у якої є герої, але нещасна і бідна та держава, де вони потрібні постійно. Московщина, якраз штовхає нас на цей нескінченний шлях. Ні, не вийде, товаришу ліліПутін!

Вивезуть у рефрижераторах усіх, хто прийде до нас із «Буками»

І все-таки Україна довела всьому світу, що вона цілком відбулася, як держава. Нація, котра здатна відстоювати свій суверенітет і територіальну цілісність зі зброєю в руках, сьогодні крокує далі. Під кулями і вибухами, але тільки вперед.

Українці, на відміну від московітів, аж ніяк не фашисти, як це постійно стверджує брехливий Кремль. Позаяк це не вони вторглися зі зброєю на територію іншої країни, не вони вважають інші країни недодержавами, а кремлівських ординців – недолюдьми. Це у путінівців абсолютно фашистська ідеологія. А махрові обман, фальш – патологічна московська іпостась. Саме російські фашисти забрехалися на весь світ. Зрештою, Москва безсоромно брехала завжди.

«Роками й десятиліттями з ранку до вечора народу брехали і брехали без кінця і великі начальники, і дрібні сошки. За будь-яких часів усе, що творилося Москвою, абсолютно все було прикрите, присипане, завуальовано брехнею, обманом, фальшем. Під хибним приводом увлаштувавши провокацію, Сталін напав на Фінляндію 1939 року. За тижень до нападу Гітлера обдурили і демобілізували весь народ наскрізь брехливою «Заявою ТАРС». З глибоким сумом

ховали Міхоелса, вбитого за безпосереднім наказом Сталіна, а вину за розстріл десятків тисяч польських військовополонених переклали на німців. Під хибним «закликом від групи товаришів» ввели війська до Чехословаччини. В Афганістані, скориставшись тим, що президент Амін запросив наші війська, висадили в аеропорту елітний загін, штурмували палац президента, вбиваючи своїх же «союзників і братів» з президентської охорони, отруїли і розстріляли самого главу держави, а потім оголосили про «пленум ЦК», який начебто звільнив з посади Аміна. Брежали, коли розбивалися футбольні або хокейні команди, коли вибухнув Чорнобиль. Брежали на весь світ, доставивши ракети на Кубу, збиваючи південнокорейський авіалайнер, вирізаючи зображення Хрущова з відеокадру зустрічі Гагаріна. Брежали і на похороні Хрущова, начепивши на ворота Новодівичого кладовища табличку «Санітарний день» (сам бачив її). Брежали, що у вмираючого Андропова застуда. Та що там, я вже й не кажу про те, що всі зобов'язані були зубрити «Короткий курс ВКП(б)», цей феноменальний концентрат неправди, енциклопедію фальсифікації історії...»

Цей попередній абзац, взятий у лапки, не мій. Я його придбав напрокат у блізі відомого московського історика, Заслуженого діяча наук РФ Георгія Мірського – нехай пробачить мені за це. Пост його з'явився на сайті «ЭХО Москвы» 2 серпня 2014 р, об 11:38. На ранок 4 серпня у ньому було вже понад вісімсот коментарів при ста двадцяти тисячах прочитань, і фактично жодного заперечення щодо суті масштабної кремлівської брехні впродовж десятиліть.

Але нинішня офіційна Москва, на відміну від радянської, яку описує автор, не змінилася ні на йоту. Кремль не зробив абсолютно ніяких висновків зі своєї гнітючої історії. Навпаки, його пропаганда стала ще брехливішою, ще цинічнішою, позаяк у її руках з'явилася надпотужна зброя – зомбоящик. Іншими словами, годі сподіватися на те, що вовк колись там стане вівцею. Люди правильно кажуть: якщо вродилося лисеньким, то таким і помре...

Пам'ятаєте відому приказку: брехнею весь світ пройде, але назад не повернешся? Це ж якраз про Путіна. Точкою неповернення для нього стало 17 липня ц.р., коли в небі над українським Донбасом проросійські поганці збили пасажирський літак із громадянами дванадцяти країн світу на борту. Захід думав, що ця трагедія зупинить кремлівського людоджера. Але, як мовиться, не на того напали. Диктатор Росії вельми непередбачуваний, мстивий і агресивний, особливо щодо тих, хто не приймає його правила гри. (Колишній підліток з зашморганого пітерського двору, якого ображали навіть дівчатка і залюбки лупцювали однокласники, підріс, зайнявся спортом, завербувався в КДБ, аби отримати владу над людьми, мізків додалося, а ось дитячі образи залишилися і трансформувалися в дорослі фобії). Він нині найбільша небезпека для всього світу. І найбільша загроза полягає в тому, що напихваті у неадекватного наполеончика знаходиться ядерна валіза, а головним своїм ворогом Путін вважає услід за США – Україну...

Тому для всіх нас нині – момент істини. Маємо всі, як один зорганізуватися, на захист своєї Вітчизни. Якщо

цього не станеться, то Україна, як держава, як цивілізація, може зникнути. Варварські «брати» з родимою плямою орди вщент рознесуть усе, що ми вибудували за тисячолітню історію України ментально і за її 23-літній період незалежності та свободи – матеріально. Такі, на жаль, реалії часу.

Тому насамперед маємо проаналізувати, дати відповідь на те, як так сталося, що ми здали без бою Крим. Чому Донбас став сепаратистською мекою? Як дати відсіч російським ворогам-загарбникам, як повернути до складу України анексований Крим? Як схід країни вивести з задавненої депресії, перетворити в квітучий український край?

Ми з подивом дізналися, як багато серед нас зрадників, перекинчиків, українофобів. Котрі лише інсценуються добропорядними громадянами, а насправді люто ненавидять Україну. Позаяк під час війни виходити на вулиці і площі з російськими триколорами можуть лише наші найзапекліші вороги. І таких, маємо визнати, виявилось чимало.

Уже зовсім неприпустимими є факти, які спостерігалися в дні найзапекліших битв на сході України (липень-серпень ц.р.), коли біженці з цих країв, люди, яких прихистили хлібосольні полтавці, поділилися всім, чим мали, вели себе як варвари, як найзапекліші вороги України, перебуваючи у місцях переселення. Скажімо, у райцентрі Оржиця Полтавської області, група таких осіб зібралася на місцевому стадіоні... під прапорами Росії. Сповзлися гадюками під триколори, як мухи після морозу. З показною затятістю вигукували гасла-здравиці на адресу Путіна і Москви. Вовки в овечій шкурі...

У цей же час у Полтаві невідомі нічної пори облили фарбою пам'ятник Небесній сотні, а в Черкасах варвари познущалися над пам'ятником загиблим на Майдані. Сумнівів немає жодних – це робота подібних циніків з проросійських переселенців. Сиплять сіль на свіжі рани українців...

Мабуть, усіх українців неприємно подивувало, як на початку серпня 2014 р. Шевченківський районний суд м. Києва буквально погладив по голівці агресивного українофоба, керівника Одеського антимайдану, лідера так званого Куликового поля Антона Давидченка. Це він організовував мітинги в місті навесні проти української влади, української мови. За проведення якогось там референдуму про відокремлення регіону від України. Подібно до шакала цей ненависник усього українського, вкупі з іншими бандитами розправлявся з патріотами Причорномор'я, розбивав голови, ламав ребра людям, а потрапив за ґрати, став овечкою. Слідство і суд буквально розтанули перед його буцімто щирим покаяттям. На суді визнав себе винним, начебто співпрацював зі слідством. Йому присудили п'ять років ув'язнення з випробувальним терміном на три роки. Це означало, що в разі, коли за цей час він не вчинить правопорушень, то уникне покарання. Випустили з-під варти.

Рівно через двадцять годин цей тип уже був за кордоном і звідти заявив, що він усіх обдурив. Усе, що казав слідчим, – брехня. Не розкався. А тепер, пообіцяв, іще активніше боротися проти України і українців.

Одне слово, забило його покарання, як жолудь ведмедя...

Чи маємо ми бути добрими щодо наших ворогів, нена-

висників, особливо тепер, коли сотні українських хлопців гинуть на війні з Московією? Я особисто вважаю, що всі, хто активно ходить на проросійські мітинги, підтримує сепаратистів і терористів мають бути позбавлені українського громадянства, різноманітних пільг та пенсій, примусово вислані до тієї ж таки Росії! Вам, панове, люба раша – ковтайте її на повен рот. Але не перешкоджайте українцям будувати вільну й незалежну свою Україну. Або живіть серед нас порядними людьми, сумлінно виконуйте українські закони. Толерантність – віковична вроджена риса українців. Але й зловживати цим не можна. Оскільки далі терпіти таку ганебну наругу над здоровим глуздом нема сил і можливостей. Ті декілька тисяч ворогів мають залишити Україну в спокої, або попроситися з нею.

Іншого виходу просто немає.

На моє глибоке переконання, по закінченні східної компанії з очищення української землі від ординської нечисті, парламент повинен ухвалити своєрідний Універсал, як Урок історії. В якому всім своїм ворогам чітко і однозначно маємо заявити, що для нас є святими –

**єдина державна мова,
унітарний устрій держави,
цілісність території.**

Три головних кити, на яких стоїть зранена, але горда Україна. За це ми заплатили великою кров'ю свого народу, і цим ніколи й нікому не поступимось. А ще, до цих проблем ми ніколи не будемо повертатися навіть у дебатах. Це те, що не обговорюється. Головні аксіоми життя і розвитку

суверенної, незалежної України. Нехай затямлять усі раз і назавжди.

Щонайперше треба викоринити сепаратизм. Україна має проголосити, що в нашій державі нема колоніалізму, пригнічення будь-якої нації, народності, і тому сецесія (відділення території від держави) не може бути рухом за національне визволення на території країни, де титульна нація складає понад сімдесят відсотків населення. Тобто, подібне означає, що згідно з критеріями ООН, Україна є моноетнічною країною. Відтак, потрібно чітко і однозначно заявити на весь світ, що заклики до від'єднання певних теренів нашої держави, утворення будь-яких нових територіальних формувань, є найважчим кримінальним злочином, а, отже, повинні каратися якнайсуворіше. На довічне ув'язнення.

Незаперечною умовою руху вперед є визнання того, що всі винні в сепаратистських заколотах 2014 року повинні постати перед законом, понести заслужене покарання. Ті, хто співпрацював з терористами, надавав їм підтримку і допомогу, мають бути встановлені, ідентифіковані, визначена міра їхньої персональної вини перед українським народом. Це маємо зробити, як перекличку учнів на першому уроці в новому навчальному році...

На озброєння мають бути взяті американські методи денацифікації Німеччини після Другої світової війни. Через те, що нелюди з формувань російських фашистів Гіркаіна, Безлера користувалися методами підручних Гімmlера, наприклад, убиваючи, розпорюючи животи таким патріотам як депутат Горлівської міської ради Володимир Рибак, тіль-

ки за те, що вони не давали терористам знімати державні прапори України з установ. За розстріл, приміром, трьох молодих юнаків, які вигукнули гасло: «Слава Україні! Героям Слава!» За акти сегрегації щодо вживання в регіоні державної української мови. Такі звірства не можуть прощатися. Для тих, хто співчував, підтримував ординців має бути встановлена психологічна терапія на зразок тієї, яку проходили колись німці. Це насамперед подання детальної персональної анкети до відповідного органу (у німців вона складалася з 113 запитань) із приводу того, хто і як оцінює сепаратизм, участь в терористичних угрупованнях, підтримує чи засуджує дії бойовиків, кого знає із посібників убивць, як ставиться до агресії Росії і таке інше. Встановлення кримінальної відповідальності за відмову проходити відповідне обов'язкове опитування, а також за надання недостовірної інформації.

Маємо не цуратися випробуваного при денацифікації методу примусового виховного перегляду особами, які підозрюються в підтримці сепаратизму і тероризму в період ескалації конфлікту в Донбасі відеофільмів у кінотеатрах, будинках культури про звірства проросійських бойовиків, обов'язковою, як мені здається, має стати участь цих людей у перезахороненні жертв проросійської агресії. Нехай дивляться, як усе це виглядає з позиції здорового глузду, і дітям своїм закажуть, що сецесія – кривавий злочин, і він в Україні не пройде ніколи.

Правники мають виробити прецедент, із затвердженням його парламентом, за якого належить здійснити люстрацію

представників діючих органів влади, насамперед із числа правоохоронців, судів, прокурорів. Жоден з підручних ворогів України не може залишитися на державних посадах. Ні за яку ціну не можна допустити, аби на наступних виборах до представницьких органів влади балотувалися вчорашні перевертні, перекинчики, ще гірше – відверті посібники терористів, активісти ворожої «п'ятої колони». Бо інакше це буде зрадою, наругою над пам'яттю тих героїв, які полягли за територіальну цілісність і суверенітет України. Відомо, що всі ці вовкулаки і ренегати отримують потужну фінансову підтримку з-за кордону, як це сотні разів розкривалося під час наступу проросійських терористів, і це має бути офіційною підставою для обмеження прав щодо участі таких людей на певний час у праві бути обраними до органів влади. Якщо не буде застосовано подібної практики, Кремль скупить усі виборчі округи Донбасу, які розгромивши своїми «Градами» і «Буками», остаточно перетворив у жахливу депресивну зону, і через місцеві органи влади доб'ється того, чого не зумів здійснити силою зброї. Тоді для чого ми воювали, в ім'я чого полягли наші хлопці?

Україна густо вмилася кров'ю своїх найкращих синів виключно через нашу фанатичну толерантність, неймовірну терпеливість, задрісну урівноваженість. Але ми не сонмище невинуватих флегматиків. І це мали добре зрозуміти ті, хто привів сюди полчища найманців, добра частина яких поїхала звідси у... рефрижераторах. Тому нині найважливіше – поставити на місце вчорашній продажній збрід, який вітав здирання українських знамен з

державних установ, заміну на російське ганчір'я, живими щитами захищало сепаратистів і терористів від українських вояків, які попервах у занадто демократичній манері намагалися витіснити цей ментальний непотреб із нашої землі. Якщо неприпустимо ліберальний, вільнодумний, поблажливий офіційний Київ, що його москowitzи замість себе самих чомусь помилково називають фашистською хунтою, допустить масове прощення всіх, хто в тій, чи іншій мірі учиняв злочини проти українського народу, то кінця-краю рашівському безладу, шабашу не буде. Це лише заохотить, підбадьорить хворий на шовінізм «руській мір» до ще більшого кровопролиття. Тому кожен має відповісти за гріхи свої. Як те заповідав нам Бог. Україна нарешті повинна стати вимогливим державним формуванням. А шизофреніків «патрийдіотів» Росії потрібно неодмінно зупинити, поставити на місце...

Отож після війни в Донбасі на Україну чекає в цьому регіоні не менш жорстока боротьба нервів, складні психологічні та юридичні протиборства. До остаточної перемоги, на жаль, ще дуже й дуже далеко...

Ми маємо віднайти людей, кошти, зусилля, аби створити Комітет з захисту інформаційного простору. Так, можливо, й дещо по-радянськи звучить, як утворити своєрідний департамент Правди. Але це об'єктивна реальність і покищо єдиний вихід з непростой ситуації, за якої можемо спорудити захисний бастіон проти російської брехні, брудної пропагандистської антиукраїнської, наклепницької юшки Кремля. Якщо це до певної міри не врегулюється з ба-

зовими питаннями демократії і свободи слова, то роботу такого органу можна регламентно обмежити, наприклад, двома-трьома роками діяльності. Коли з часом гострота потреби в цьому притупиться, відпаде (не вічно ж хворим шизофренікам правити в Кремлі!), він перестане існувати. Але сьогодні – це гостра проблема дня...

У війни, одне слово, свої потреби і закони...

Слава Україні! Героям Слава!

м. Київ. 27 серпня 2014 року.

P.S.

Чого хоче насправді Путін, видно з заявки московітського міністерства оборони відомчій друкарні, яка виготовила десять тисяч бланків похоронок. Виникає запитання: а скільки ж тоді він планує похоронити українців, якщо не шкода хмари вояків зі своєї орди? І де відповідні дії української сторони? Чому Петро Порошенко замість того, щоб стати повноцінним верховним головнокомандувачем збройних сил України, сформувати воєнну вертикаль на чолі зі Ставкою, геть у милі бігає кабінетами Барозу, Ештон, Ромпея – євровичовників, які вже на виході зі своїх постів і нічого не вирішують? Беззастережно вірить фрау Меркель, яка вже, здається, готова слідом за своїм попередником экс-канцлером ФРН Шредерем найматися у Путіна нафточерпієм. Пан Порошенко, либонь, не може збагнути очевидного, що ніяка Європа Україну не захистить, якщо наш сорока трьох мільйонний народ сам не зорганізується, не перетвориться на їжачка. На сотні тисяч протитанкових їжаків. Не стане скелею на шляху угро-фінської орави.

Чому Україна до цих пір не перетворена в єдиний противоєнний полігон? Чому всі потужності підприємств, логістика, медицина, об'єкти цивільної оборони, стратегічного запасу не переведені на рейки військового часу? На Банковій хіба не чули, що Путін погрожує за два тижні дійти від Луганська й Донецька до Києва?

Тепер уже точно відомо, що саме в ті години, коли розрум'янений Порошенко вранці 24 серпня 2014 року вирушав приймати парад на Хрещатику, (шкода, що не на білій кобилі), ординські танкові батальйони московітів перейшли українські кордони і почали штурмову атаку позицій українських військ на нашій суверенній території в районі Савур-Могили і Амвросіївки. Це був полум'яний, а насправді кривавий, смертельний привіт з Кремля від маніяка коротуна українському народу.

Наш горе воєначальник Петя, добре знаючи про цю неймовірну трагедію, замовчав її, фактично засекретив. Аж поки регулярні військові підрозділи Московщини не захопили Новоазовськ, а танки РФ повулично не розстріляли впритул садиби в Новосвітлівці під Луганськом. Так кремлівське броньоване шило вилізло з мішка.

Ви запитаете, а де кадри трагедії Новосвітлівки? Над нею, що не літають і автоматичні апарати, і розвідники туди не добираються? Чому цього варварства не бачить увесь світ? А тому, що для Порошенка і його команди війни немає. І тому, власне, нічого не підготовлено для оборони держави, не створено навіть банального інформаційного бюро, яке б повідомляло народ і світову громадськість про дикунства московітів, абсолютну дебільність режиму Путіна-фашиста. Розповсюджувало

кадри відеохроніки. Я про це вже охрип кричати. Не дивно, що Генеральний секретар ООН і до нині безсило розводить руками, стверджує, що в нього немає ніяких доказів того, що російські війська ввійшли до України.

І не буде. Новий глава держави підібрав собі таку команду, що їй абсолютно до лампочки державні інтереси, доля України. В них свої прихильності. Насамперед, бізнесові, зміцнення власного здоров'я. Скажімо, перший заступник глави адміністрації президента, який відповідає за силовий блок (!), мільярдер Юрій Косюк у ці смертельні для України дні спокійно відпочиває у Монте-Карло. Вирішує бізнесові справи.

Треба бути, як мені видається, повним невігласом, аби олігарха призначити чиновником. Ви, до прикладу, бодай не хвилину можете повірити в те, щоб мільярдер за копійки зарплати ходив на засідання, наради, «гриз собі печінки» на семінарах, виступав на якихось там форумах, ходив на «накачки» до начальства?

Повний абсурд, як, на жаль, й усе те інше, чого лишень не учиняє, не вибудовує пан Порошенко на своєму високому посту. Це вже не просто «любодруже» кумівство, яке було при Ющенку, а ще щось, огидніше, відворотніше. Бо над Україною нависла смертельна небезпека, а новий глава держави бавиться у дарування посад людям, які зовсім не є патріотами держави, зацікавленими в розквіті України. Їм це так потрібне, як кутасик на лікті...

Ні я зовсім йому не ворог, Петрові Порошенку. Більше того, навіть сам голосував за його і інших за це агітував. Але те, як невміло, здебільшого безглуздо вибудовує він внутрішню і зовнішню політику держави на своєму посту, те, що все це обертається катастрофічними втратами людських життів, суверенної те-

риторії України, мене як громадянина змушує сказати: ми страшенно помилилися. Це, друзі, явно не український Вашингтон. Він мені особисто (дай Боже помилитися) найбільше нагадує найганебнішого російського царя Ваську Шуйського. Котрого, як відомо, 1610 року частиною боярства, столичного і провінційного дворянства було повалено з престолу і насильно пострижено у ченці. Це я про те, що астрологи стверджують: найгостріший пік проблем України припадає на листопад, а особливо – грудень 2014-го року. Дай нам, Боже, українцям, усім пережити лихі часи!

Сказав і за мене

(Публіцистика високої напруги від Олександра Горобця)

Друзі, колеги, загалом люди, котрі з'їли з ним не один пуд солі, називають його просто й шанобливо – Сан Саніч. А прізвище, яке носить ось уже сьомий десяток, вельми поширене в тому козацькому містечку на шляху з Набужжя до Придністров'я, де побачив світ. На північній околиці Джурина підноситься над долиною Лиса гора з потужними покладами черепашнику. Понад п'ятдесят років тому, я гірничий майстер, випускник Київського гірничого технікуму, працював тут у штольнях, де пересувні кам'янорізальні машини нарізали з тих черепашникових покладів «ходові» будівельні блоки, придатні, аби вимурувати з них не тільки добру хату. У моїй зміні був не один Сашків однофамілець. На дозвіллі я перечитував Миколу Гоголя, чії книги ще школярем бачив у музеї Данила

Кириловича Заболотного, мікробіолога світової слави, великого чумогона, третього Президента Всеукраїнської академії наук, свого односельця. Часом уявлялося, що Микола Васильович Гоголь, понад сто двадцять років тому їхав цим шляхом до Могилева-Подільського, аби оглянути придністровське місто, де за часів Богдана Хмельницького козацький полковник Остап Гоголь, славний його предок, пильнував кордону з Молдовою, чий господар Василь Лупул супротивився шлюбові доньки-красуні Розанди з хорощим гетьманичем Тимошем Хмельниченком. Зупинився в Джурині на горі, поміняти колесо у своїй кареті і саме тут почув характерне козацьке прізвище і використав його у повісті «Страшна помста».

Усі джуринські Горобці козацької статури і вроди. Викликають симпатію з першого погляду, сприймаються як особистості, котрі устигнуть зробити багато доброго в обраній ними головній справі життя. Сан Саніч Горобець з-поміж усіх сфер людської діяльності обрав журналістику.

Сталося так, що ми, ще не підозрюючи про існування один одного, прилучалися до журналістики майже одночасно: він – школярем, я – вже одруженим чоловіком, гірничим майстром. Перші наші «проби пера» друкувала джуринська районна газета «Колгоспне життя», де працював поет Віктор Шмигленко, демобілізований морячина, авторитетний для нас автор слова, «маститий», як висловлювався редактор, класик, маючи на увазі означення –«маститий».

Либонь особлива аура оповивала це козацьке мистецтво, яке хрущовські адміністративні пертурбації позбавили статусу районної столиці, ця аура часто збуджувала спогади

про нього, надавала їм зворушливого змісту, зобов'язувала сплатити свій борг перед містечком за те, що тобі у ньому було затишно, комфортно, сказати десь про нього та його людей добре слово. Ми обидва сказали: Сан Санич Горобець – у книжці «Родинна колиска – Джурин», я – у романі «Берег». З цим романом я приїхав на читацьку конференцію до джуринських гірників, у колективі яких колись працював, Олександр Горобець написав з цієї читацької конференції блискучий репортаж. Власне, то був перший друкований відгук на роман, незабаром у «Літературній Україні» появилася огляд Миколи Жулинського. Автор газетного репортажу – відгуку «Серед героїв «Берега» Олександр Горобець був тоді штатним співробітником шаргородської районної газети «Комунар».

Андрій Іванович Катеринич, редактор «Комунару» зарахував Сашка Горобця до штату відразу ж по тому, як він, щойно закінчивши десятирічку, прийшов до редакції, будівля якої стояла неподалік бурси, де навчався Михайло Михайлович Коцюбинський. Минуло трохи часу, і всі побачили, що на Сашкові Горобцю тримається вся газета, бо редактор, член бюро райкому партії, вважав нижчим своєї гідності вдаватися до інших газетних жанрів, крім передових статей, він писав їх, як більшість тодішніх районних редакторів, обклавівшись підшивками «Правды», «Известий», «Сельской жизни», «Радянської України», «Правды Украины», «Сільських вістей», «Вінницької правди», і від тієї творчості редакторам боліли зуби, доводилося перев'язувати щоки «ямкатим» рушником.

Як воно тоді водилося, комуністи редакції прийняли Олександра Горобця до партійних лав, бо у партійній газеті, друкованому органі партії, безпартійним не було чого робити, першу рекомендацію написав сам редактор, на бюро райкому партії молодого комуніста Олександра Горобця призначили заступником редактора, а йому вже тісно стало в стінах «районки», хотілося випробувати наскільки жвавим є його перо в солідніших виданнях, тим паче, що тут уже помітили його публікації. Володимир Якович Орлик, головний редактор обласної газети «Вінницька правда», ладен був узяти Олександра Горобця хоч власним кореспондентом, хоч літературним співробітником сільськогосподарського чи партійного відділу. Редактор «Комунара» Андрій Іванович Катеринич, як то кажуть, уперся рогом: «Нікуди, Сашко, тебе не відпущу! Геть і не думай! Я з ким залишуся? Хто газету відпускати-ме, Пушкін?» На його, редактора пропозицію, бюро райкому партії ухвалило постанову: комуніста Олександра Горобця нікуди не відпускати, він ще молодий, у нього все ще попереду, нехай попрацює ще років з п'ять у редакції районної газети «Комунар». Довелося Олександрові Горобцю проявити козацький винахідливий характер, аби стати співробітником «Вінницької правди». Звідси його запросили до Києва.

А мене прийняли до Спілки письменників, дали «хату» на вулиці Стахурського і моїм близьким сусідом став Микола Горобець, капітан міліції, спортсмен-красень, він мені щоразу нагадував Сашка, бо теж був родом із Джурина...

У Києві Сашкова журналістська «кар'єра» складалася як по маслу. На «засіданні» пів-літр бюро ЦК КПУ під головуванням самого Володимира Васильовича Щербицького, котрий зронив: «Єсть мненіє...» Олександра Олександровича Горобця, наймолодшого серед «номенклатурників» цієї сфери, затвердити завідуючим аграрного провідного відділу газети «Сільські вісті». А незабаром уже на засіданні іншого пів-літр бюро розглядали Олександрову критичну статтю з Харківської області «Сьогодні засідання, завтра – нарада...», що наробила в республіці стільки шелесту, як і публікація Степана Колесника, горобцевого земляка в газеті «Радянська Україна» під заголовком «Верблюди і капуста». Оргвисновки зроблено щодо головно «героя» статті, авторові ж «акції» неабияк підскочили. І Олександра Олександровича обирають головним редактором газети «Правда України», на сторінках якої до нього громили Народний Рух України, його проводирів, зокрема, Володимира Яворівського, народного депутата, публікуючи розлогі статі під заголовком «Националістическіє шабаші Яворівського». Новий редактор реформує російську газету, робить її двомовною, залучає до співробітництва письменників, зокрема, і вінницьких Івана Волошенюка і мене, Миколу Рябого. Добре нам працювалося «під мудрим і чуйним керівництвом» Сан Саніча.

І ось – бомба! «Правда України» виходить з Горобцевою статтею «Кінець «чорнобороді дїмократії». Шум учинився неймовірний. «Чорнобородий дїмократ» – це Дмитро Табачник, котрого називали Дімою за тих часів, коли він

друкував свої «історичні праці» про радянських «вождів» у київських часописах. З примхи долі цей «історик» став шефом кучминої адміністрації і у своїй бурхливій діяльності сповідував ті ж більшовицькі методи, як розвінчував, зокрема, немилосердно цькував Миколу Мельника, вінницького губернатора. І от йому урвалося. Це був удар не тільки по Табачникові, а й по Кучмі, «демократові» рудому.

Кучмів режим, який нічим не відрізнявся від більшовицького, пришив авторові статті «справу про амурні справи», з таким же успіхом можна й було йому інкримінувати спробу замаху на «дорого Леоніда Даниловича», і Сан Санич опинився за ґратами... На щастя його не спіткала доля Георгія Гонгадзе, або В'ячеслава Чорновола.

Відтоді, як Сан Санич вийшов на волю з Лук'янівської в'язниці, ми зустрічаємось частіше на всіляких ювілеях. Але підтримуємо віртуальний зв'язок, цікавимося, що хто написав, підготував до друку, видав.

Переді мною – рукопис нової, четвертої, Сан Саничевої книжки «Свічка на вітрі». Читаю сторінка по сторінці і ловлю себе на тому, що Сан Санич немов би моїм язиком балакає, як мовили б мої мати. Себто, каже те, що я не устиг сказати, бо обсіли зі всіх боків, властиві поважному віку недуги, коли вже ледь бачиш те, що хочеш написати й те, що хочеш прочитати. Здається, ще недавно колеги жартували, що Микола Рябий покинув писати історичні романи з циклу Земледухи, спеціалізується на компонуванні відкритих листів до «батьків нації», державних мужів: до Леоніда Кравчука – про занепад духовності «Погасне світло і поглине

пільма», до Леоніда Кучми – про «Косовицю губернаторів», до якої він залучав віце-прем'єра Анатолія Кінаха і першою жертвою якої став вінницький губернатор Микола Мельник, – «Категоричність – не державна мудрість», до Віктора Ющенка – про зраду ідеалів помаранчевої революції «Десять кроків назустріч людям, а скільки до розчарування?», до Петра Порошенка – «За шаблоном «попередників», не дописав – поклали до лікарні...

Коли на київському Майдані незалежності вибухнула Революція Гідності я лежав у лікарні. Потім ще тричі там опинявся. Оце минає десять днів, як виписався звідтіля. Відчуваю моральну вину за своє вимушене мовчання. І ось цю мою вину ніби спокутує за мене Сан Санич Горобець.

Уже другий десяток років користувачі Інтернету читають на популярних сайтах його оперативні інформації з місця подій, аналітичні огляди, політичні дослідження, історичні розвідки, літературні репортажі, рецензії, есеї. Зібрані під «дахом» (палітурками), упорядковані в книжку, ці Інтернетівські публікації складають достовірну хроніку драматичних подій, гірких помилок, прорахунків і шкідництва, сліпих, глухих, байдужих, угодовських діячів, котрі вважають, що політика – це мистецтво пристосування до будь-яких, навіть ганебних умов, аби тільки не позбутися маєтностей, надбаних неправедним шляхом, і героїзмом молодих українців, котрі добровільно зголошуються йти на східний фронт, аби відстояти незалежність улюбленої неньки України, їхньої зненависті і презирства до новочасних варварів з

північної тайги, викликають нетерпеливу цікавість публікацій, тримають у напруженні, збуджують у душі цілу гаму почуттів, од гордості за наших людей, об'єднаних високим духом патріотизму, любові й віри до прокляття на голови убивць маленьких дітей і жінок. Перо його, Сан Санича Горобця, не тільки жваве, дотепне, воно гостре – його, кажучи словами Володимира Маяковського, українця за походженням, можна прирівняти до багнета. Це перо справдешнього українця, чие серце обливається кровю, від усвідомлення того, що нині відбувається нібито за біблійним сюжетом, коли Каїн убив Авеля, чия душа переймається болем за зранену Україну, бо вона, Україна, для ного – понад усе.

*Свою Україну любіть,
Любіть її во время люте,
в останню тяжкую минуту.
За нею Господа моліть.*

Оці полум'яні Шевченкові рядки я поставив епіграфом двадцять п'ять років тому, коли зароджувався Народний Рух України і я був делегатом його Установчого зїзду, до свого роману «Ще не вмерла Україна». Упреше в новітній українській літературі я розказав у цьому романі про трагедію під Крутами, невеличкою залізничною станцією між Бахмачем і Ніжином, коли триста київських студентів та гімназистів стали на захист щойно проголошеної під багатоголосий спів шевченковго «Заповіту», сльози і вигуки «Слава!» Української Народної Республіки і охрестили її своєю молодого кров'ю на січевому снігу. Чому ж сталася

ця трагедія? Петро Порошенко, котрий, як і його попередники, поверхово знає новітню українську історію, у своїх виступах перед виборцями твердив, що УНР загитгнула через сварку між тодішніми українськими керманичами Грушевським, Винниченком і Петлюрою. Справа не у сварці, а в партійності тодішніх «батьків нації». Видатний український історик Михайло Сергійовч Грушевський і видатний український письменник Володимир Кирилович Винниченко були соціалістами, соціалістичними були очолювані ними Українська Центральна Рада (тодішній парламент) і Генеральний Секретаріат (тодішній уряд). Винниченко наголошував: «нам потрібна Україна соціалістична, або ніяка!» Ці державні мужі вірили, що соціалістична Московщина не піде війною на соціалістичну Україну. Отож армія Україні не потрібна. Громадський порядок здатна і народна міліція навести. Симон Петлюра такі погляди не поділяв, на знак протесту вийшов із Генерального Секретаріату і подався на рідну Полтавщину вкупі з полковником Олександром Удовчиенком формувати гайдамацькі загони. Він проголошував: «Нація понад партіями, Україна понад усе!.. Революцію в білих рукавичках не роблять! Здобутки революції зданта захистити тільки регулярна армія... Коли Бланк-Ульянов-Ленін двигонув на соціалістичну Україну голодні банди царського полковника Муравьйова, захистити її не було кому, крім київських студентів і гімназистів. Їхня кров – на совісті українських соціалістичних вождів.

Генерал Юзеф Пілсудський, котрий став Начальником Польщі, а 1920 року союзником Симона Петлюри, голови

Директорії Української Народної Республіки і головного атамана українського війська, під час зустрічі у Вінниці, тимчасовій столиці УНР: «усі ми їхали в революцію в одному поїзді під назвою соціалізм, але на станції Варшава я вчасно вийшов з вагону»...

Отак, польський генарал соціаліст вчасно вийшов з поїзда під назвою соціалізм, а наші керманічі соціалісти поїхали далі до станції Москва... Одірвані від народу, вони, сліпці, не бачили народних настроїв. Споконвіку москаль для українця підступніший, лукавіший, страшніший чорта. Про це свідчать народні приказки, прислів'я, записані, видані фольклористами Матвієм Номисем та Опанасом Марковичем. Наприклад: «Ой, тату! Лізе чорт у хату» – «То не страшно сину. Аби не москаль!»

Я навчався в київському гірничому технікумі, коли бучно, помпезно відзначали трьохсотріччя возеднання України з Росією. З Москви до Києва навіть привезли експонати Третьяковської галереї, Але ніхто й ніде не цитував шевченкові рядки про те, як Богдан Хмельницький уклавши угоду з московським царем Олексієм, молився у суботівській церкві, «щоб москаль добром і лихом з козаком ділився».

Москаль ніколи в Україну добра не приносив. Тільки лихо.

Уже вкотре переживаємо «время люте». І водночас бачимо небувалий сплеск любові до України. Передовсім у серцях захисників українських східних кордонів.

Сан Санич Горобець пише про те «время люте», пише про цей небувало високий сплеск любові. Пише про при-

страсті на межі фізичних і моральних сил. На багатьох сторінках криком кричить, звертаючись не тільки до українських, а й світових політиків: «Спам'ятайтеся! Прозрійте! Не повторюйте помилок попередників!»

Серед своїх учителів Сан Санич Горобець називає автора цих рядків. Який же учитель не буде пишатися таким блискучем учнем!?

Микола Рябий

*Серпень року Божого 2014-го,
Вінниця – Андрушівка на Житомирщині.*

Літературно-художнє видання

Горобець Олександр Олександрович

СВІЧКА НА ВІТРИ

Публіцистичні розмисли про кремлівський воєнний гібрид для українського електорального поля та високий дух народу, який не побороти нікому

*Технічний редактор: Н.В. Кришталь
Художній автор обкладинок Володимир Варгалюк
Комп'ютерне верстання: О.В. Праведна*

*Здано до складання 01.09.2014 р.
Підписано до друку 12.09.2014 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Гарнітура Book Antiqua. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 14,65
Замовлення № 206*

*Видавець ФОП Рогальська І.О.
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 145
тел.: (0432) 43-51-39, 50-29-02
E-mail: dilo2007dilo@rambler.ru
Свідоцтво ДК № 3909 від 02.11.2010 р.*

*Виготовлювач ФОП Рогальська І.О.
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 145
тел.: (0432) 43-51-39, 57-65-44
E-mail: dilo2007dilo@rambler.ru
Свідоцтво В03 № 635744 від 01.03.2010 р.*